

A. Gr. 6

66 li

Coll. a. gr. 66 li

Schmeider
(Anthologia)

Auct. gr. Vet.
Collect. 1, 8. p. 20.

PERICVLVM CRITICVM
IN
ANTHOLOGIAM
CONSTANTINI CEPHALAE,
CVM EDITAM TVM INEDITAM.

ACCEDVNT
EMENDATIONES IN ARISTOTELEM
ET
ANTIGONVM CARYSTIVM.

SCRIPSIT
IOANN. GOTTL. SCHNEIDER.

LIPSIAE
SVMTV ENGELHARTI BENIAMINIS SVICQVERTE
A. C. CIO 10 CCLXXII.

PERIICALAM CRITICAM

IN

ANTILOGIA

CONVENTUS CEPIVIR

ETIUM EDITUM TAK INDIUM

YUGOSLAVIA

IMMUNDISIOMS IN ANTICLAM

TH

MINIMUM DIVERSITATIS

SCOTT

JOAN GOTTLI SCHNEIDER

Deutsche
Nationalbibliothek
München

345343

2017-04-20 14:49:15 2017-04-20 14:49:15
2017-04-20 14:49:15 2017-04-20 14:49:15
2017-04-20 14:49:15 2017-04-20 14:49:15

VIRIS
AMPLISSIMIS,
IN RE CRITICA SVM MIS,
CHR. GOTTLLOB HEYNIO

REGI BRITANNIAE A CONSILIIS, ELOQV.
P. P. O. IN ACAD. GOETTINGENSI,

IO. IACOBO REISKIO

M. D. LIPS. ARABICAE LINGVAE P. P.

IO. FRIDERICO FISCHERO

HUMANIORVM LITTERARVM P. P. LIPS.
SCHOLAE THOMANAЕ RECTORI

FAVTORIBVS SVMME VENERANDIS,
FIDIS STVDIORVM SVORVM
RECTORIBVS,

PIO GRATOQVE ANIMO

HANC OPELLAM

D. D. D.

IOANNES GOTTLLOB SCHNEIDER.

CHRISTIAN
CHRISTIAN
CHRISTIAN
CHRISTIAN

TO THE SOCIETY
TO THE SOCIETY

GOVT INDIAN OFFICERS ON THE 1872 ASSEMBLY AT
BOMBAY, 1872. — (See also 1872, No. 2)

Varie mibi animum meum affici sentio hoc tempore, quo me a colloquiis disciplinaque VESTRA fortuna abducit. Multae enim sunt necessitudines, quibus me VOBIS obstrictum tenetis. Dum igitur trepido, dum tantis VESTRIS beneficiis aliquo modo respondere cogito, constitui tandem banc meam opellam VESTRIS nominibus inscribere; cum, ut VOBIS studiorum meorum rationes redderem, tum maxime vero, ut publice animum meum VOBIS oppignorarer. **TIBI** quidem, VENERANDE REISKI, reddo nunc, et per vitam gratias eas, quas summo amori, singularique benevolentiae, quibus vel banc aetatem meam rexisti, vel studia mea souisti, debo. Gratus memoriam nominis **TVI** tantum venerabor, quanta eruditionis **TVAE** laus et fama rotum fere terrarum orbem peragrauit; nec minus quam ille Homericus Nestoris admirator, opto, ut **TIBI** iuuentutis viridis aetas, illi vero talis sapientia contingat. Felix suavi doctae coniugis consortio quam diutissime fruere, meque **TVO** amore porro dignare. Nec ego unquam **TVAE**, CLARISSIME FISCHERE, humanitatis amorisque in me **TVI** memoriam animo obliterabo; quibus ego pares, vel laudes, vel gratias referre non possum. In plurimis, quae **TIBI** gratus debo, illud unum, quod ad eruditionis **TVAE** famam copiosissimum, mibi vero ad regenda studia mea saluberrimum fuit, commemorabo. Solus enim, posteaquam me in **TVAE** eruditionis quandam familiarita-

tem

tem admissi, non tam me praeceptis, quam two
exempli docuisti, constanti diligentique grammaticorum
primum, post autorum bonorum lectione ingenium sub-
sigere, ne vanae eruditionis specie aliqua subito infla-
tum, temere ebulliat. Quare lactabor, si mea haec
opella non tam ingenii acumen, quam diligentiam sol-
lertiamque tibi approbauerit. -- Denique, quo iam
diu animus mihi properabat, ad te, SVMME VENE-
RANTE HEYNI, deuenio, qui me, plane ignotum ho-
minem, atque a fortuna abiectum, in benevolentiam
et patrocinium TVVM suscepisti, singularique huma-
nitate dignaris. Quam si efficiam unquam, ne indi-
gne profudisse videaris! Certe ego hoc publice spon-
deo, eaque me lege TVAE disciplinae totum trado,
SVMME HEYNI, me nunquam commissurum fore,
ut ulla in re amorem studiumque animi mei desideres.
Quantum ingenium doctrinaeque TVAE copias, quae
omnes omnium laudes superant, admiror, tantum
magnitudinem animi candoremque per vitam venera-
bor, ita quidem, ut tanta TVA beneficia gratissimo
animo tueri studeam. Interim reddo tibi hanc
meam opellam, in qua ut argumenti leuitatem ama-
toriam reuicies mecum, ita rationem eam, quam in in-
terpretandis his carminibus secutus sum, tibi, per-
fectissimo omnium poëtarum interpreti et sospitari,
probari vehementer cupio.

Ut caput in maguis ubi non est tangere signis
Ponitur hic imos ante corona pedes.

PRAE-

PRAEFATIO.

Offero Tibi, *benigne Lector*, opellam meam, qua carmina plurima Anthologiae Cephalianae, emendare atque illustrare conatus sum. Quodsi in interpretando coniiciendoque lapsus fuero, libere animoseque obloquentes feram, et laudabo; omnem vero impudentiae inuidiam, ex hoc scriptionis genere forte contrahendam, deprecor. Vbi licuit, fugienti similis Sirenes Laëtiadae, properauit; sed interdum strigandum fuit, vbi res et causa litterarum graecarum latinarumque communis me impeditiebat; Forte hinc intelligent illi, qui lubenter famam pudoremque virorum doctorum, qui Petronium similesque illi scriptores illustrarunt, allatrant, quantum litterarum humiorum rei intersit, Anthologiam vtramque vel studiosius legi vel emendatius edi. Sed permittamus fortunae iudicium. — Quibus subsidiis usus sim, velim magis ex re ipsa, quam mea commemoratione intelligi. Insignis in
TVIAC me

me exstitit humanitas Illustris KLOZII, qui collatione Codicis Vossiani, aliisque copiis hanc operam adiuit; cui, quas possum, maximas, gratias ago, rogoque ut mihi, studiisque meis porro fauere velit. Gratus etiam agnusco liberalitatem summam Illustris STIGLITII, qui per FISCHERVM Clarissimum rogatus, humanissime Apographum Codicis Palatini et Dresdensis in usus meos concessit. — De Emendationibus in Antigonom dixi in ipso earum limine; quas, si Deus mihi otium concesserit, proxime Specimen nouae Nicandri editionis sequetur. Vale.

Scripsi Lipsiae,
ad d. 1. Octobr. 1771.

CAPVT

CAPVT I.
ANTHOLOGIAE A REISKIO
IN MISCELLANEIS LIPSIENSIBVS EDITAE
EPIGRAMATA MVLTA
EMENDANTVR ET EXPLICANTVR.

Versabor in iis epigramatibus Anthologiae Cephala, quae summum REISKII ingenium experta, nondum tamen satis emaculata sunt, quod ipse vir summus aliquoties fassus est. Succedam in hac igitur prouincia quodammodo REISKIO, hoc tantum praefatus omnia fere bona quae fortasse attulero, me eidem debere.

Carmen 279. Φένγετε νέοι πάῦδα Κυθήενς τοξοβόλον ἔρωτα. Totum est hoc carmen quod reperiri poterat in Codice, mire mutilatum. Fallor an restituendum carmen ex Bandinii V. C. Catalogo bibl. Laur. T. II. p. 336. vbi hoc ineditum habetur:

Φένγετε τοξοφόρον τύτον τὸν ἔρωτα τιτρώσκει

Καὶ τάντα περάει σώματα πάντα βέλη.

Iudicent periti, in primis REISKIVS poster, cui omnia mea probari vehementer cupio.

Carmen 282. Gaetulici MS. Lips. IX. p. 102. non cobaeret, quod cuilibet qui cum cura perlegerit, apparebit. Nam a versu sexto usque ad finem non conuenit initio. Putabam igitur distinguendum hoc carmen in duo epigramata; in quo me confir-
mat

mat consensus schedarum Thryllitii, quibus benignitate summi REISKII usus sum, in quibus nouum epigrama versus sextus facit, quod Rusino tribuitur num.

119. Consentit etiam codex Laurentianus, ex quo idem epigrama profert Bandinus in Catalogo bibl. Laurent. T. II. p. 113. Apponam ut varietas lectionis simul appareat, ut Celeb. REISKE edidit:

Μᾶλλον τῶν σοβαρῶν τὰς δέλιδας ἐκλεγόμεθα

Οἱ μὴ τοῖς σπαταλοῖς κλεμμασὶ τερπομενοι.

Ταῖς μεν χρώσις ἀπέδωδε μύρο, σοβαρὸντε φρύαγμα
Καὶ μέχει κινδύνων ἐσπομένη σύνοδος.

Ταῖς δὲ χάρισι καὶ χρώσις ἴδιος καὶ λέκτεον ἐλαῖμα
Δώροις ἐκπάγλοις ἀλεγιζόμενον.

Μιμῆμαὶ Πύρρον τὸν Ἀχιλλεος ὃς προέκρινεν

Ἐρμίόνης ἀλόχοης τὴν λάτρειν Ἀνδρομάχην.

Versu tertio schedae Thryll. habent σοβαρῶν sed vulgatae consentit lectio Florentini codicis. recte. Versu quarto etiam schedae Thryll. et Bandinus habent κινδύνων, quod tamen eodem redit. Pro ἐσπόμενη Bandinus ἐσπομένη male habet. Versu sexto ἐκπάγλοις est coniectura Cel. REISKII quam probarem, nisi vera lectio ab Heinsio, schedis Thryll. et codice Florentino esset seruata; exhibet enim Heinsius δώρων καὶ σπατάλης: in Lipsiensis codicis margine scriptum fuit tantum ἐκ σπατάλης pro ἐκ σπατάλοις, quod in ipso codice est; eodem dicit lectio sched. Thryll. ἐκσπατάλοις, et Bandini ἐκσπατάλης. Hinc efficitur verum esse lectio, quam Heinsius exhibet, siue ex Salmasi coniectura, quod Cel. Reiske suspicatur, siue ex aliquo codice profetam; quam depositit etiam verbum ἀλεγιζόμενον, cui Datius δώροις non conuenit. Confirmatur ea-
lectio

3

Iestio ex Anthologia edita VII. p. 465. edit. Stephani.

Πολύν τις πρός ἔριστας ἵοι τείβον; ἐν μὲν ὀγυιαῖς
Μάχλαδος ὄμιλος Χρυσομανῆ σπατάλην;
Antholog. 2. p. 156.

Μηδεὶς μοι τάυτην ἔρεσθε τὴν σπατάλην σε

Παιήσει Θεῶν, η σὺ κατασπαλᾶς.

Antholog. 3. p. 179.

Ἡ διὰ τὴν σπατάλην διονυσιοπηγανόδωρος.

Carmen 285. est Rufini de iudicio clunium, cuius ipse iudex vocatus erat. Male enim Toupius, qui hoc carmen Epist. Critic. p. 86. emendauit, putabat esse id scriptum in pueras lauantes, quod sine dubio suspicatus est ex versu septimo. Sed haec opinio ex ipso carmine et ex comparatione Alciphronis I. 39. satis refutatur. Idem carmen exhibit Schedae Thryllit. num. 120. cum aliqua lectionis varietate. Carmen ipsum prius apponam:

Πυγὰς ἀυτές ἔκεινα τειῶν. εἴλοντο γαρ ἀυταῦ

Δείξασα γυμνὴν ἀσερεσπήν μελέων.

Καὶ ἐ η μὲν τροχαλοῖς σφραγιζομένη γελασίνοις.

Λευκὴ ἀπὸ γλυτῶν ἡθεέν ἐναφίην.

Τῆς δὲ διαιρομένης Φαινίσσετο χιονέη σὰρξ

Πορφυρέοιο ἁσδῆ μᾶλλον ἐρυθροτέρη.

Ἡ δὲ γαληνίσωσα χαράσσετο κύματι κώφῳ

Αυτομάτη τευφερῷ χρωτὶ σαλευομένη,

Ἐι ταυτὰς ὁ Θεῶν ὁ κριτῆς ἐθεάσατο πυγὰς.

Οὐκέτ' ἀν ἐδὲ ἐσιδεῖν ἡθελε τὰς προτέρας.

Versu 2. Toupius l. c. legit γυμνῶν, quod non necesse, saepe enim epithetorum usus apud Poëtas va-

riat. Versu 3. *récepi σφραγιζόμενη*, quod Codex Lips. Sched. Tryll. et Suidas etiam habet; probavit quoque postea ipse cel. Reiske p. 442. cum Piersoni, Verisimil. p. 93. In Iamblichii Protreptico Symb. XI. p. 142. pro τὸ δὲ σύμβολον εἴναι αὐτοῖς ἀπο-
Φραγιζόμενοι απὸ τῶν ἐκείνων ἐργῶν, lege ex MS. Rigaltii, cuius variae lectiones penes me, τὸ δὲ τὸ —
 ἐπισΦραγιζόμενοι, ibid. l. 11. ex eodem lege ὄχνοι.
 Alia addo ex eodem. Pag. 129. l. 6. pro αγαθῷ
καὶ κακῶν ἔντα recte καλῶν habet deleto ὄντα; se-
 quitur enim κακῶν *καὶ αἰσχεῶν*. Pag. 130. l. 1.
 lege ex MS. ἡ εἰ διὰ πλειόνων σίχων, l. 13. λελιθό-
 τως pro λελιθότος; quod tamen iudicat Herodianus
 Piersoni 433. Pierson apud veteres Atticos se
 legisse negat. At habet Anacreo Od. 28. 16. l. 22.
 pro τῶν ἐκάστων recte Scaliger in notis MS. τὴν ἐκά-
 στων legit l. 32. pro ἀνόητα recte MS. εὐνοητα, solen-
 nis error. Pag. 131. l. 12. recte διαπτύξειε et l. 14
 pro δόξει αὐτοῖς praeclare δόξειαν τοῖς, l. 17. pro
χείματ' MS. *χείματε'* recte Scaliger emendat, ἐγμα-
 τα. Pag. 137. l. 6. pro ὅκη μικροτητι. ὅκη ha-
 bet, l. 27. ἀδιάψευσα recte, l. 33. ἀπισησόμεν recte.
 Pag. 140. l. 25. recte ἀηδῆ pro αἰδεῖ, l. 28. re-
 ste ὄνειτα legit Scaliger, ut ex Plutarcho legend. mo-
 nuit Anonymus. Pag. 142. l. 11. recte *καὶ μὴ Θυ-
 μῶ*. Pag. 153. l. 24. pro εἰς ταῦτὸ δὲ Φῆ, MS. δὲ
Φέρει, Scaliger δ' ἐΦη. Pag. 144. l. 12. pro αἴμα-
 θίας MS. recte αἱμηθίας. P. 150. l. 22. pro ἔλο-
 μεν, MS. recte ἔλκομεν, Scaliger ἔλωμεν, l. 31. recte
Φιλοσόφει Φησὶ ὡς αἱμηθῶς. Pag. 151. l. 32. legit
 recte αὐτὸς δὲ ἐπὶ δακτυλίοις γλυφαῖ, vulgo ἐπὶ deest.
 Pag. 157. pro *καὶ μὴ συνέχειν μηδὲ αἰφανίζειν τὰ
 δια αὐτῶν*. Scaliger bene emendat συγχεῖν. Pag.

159. l. 2. pro *āētē* bene *ēst̄*, l. 20. pro *ēpiθāētē*
χōv̄, *ēst̄* *θāētēkōv̄*, l. 30. pro *ōēt̄*, *āēt̄* recte, sed
 defino. Versu 4. pro *ēnēeē*, quod Cod. Lips, habet,
 Schedae Thryll. *ēnēeē* et *ēnāōēi* exhibitent. Suidas
 voc. *γελασίνοs* habet, *ēnēeē* *ēnβāōēi*, partim be-
 ne, partim male; *ēnēeē* enim vera lectione est, *ēnβā-*
ōēi vero malum verbum, quod se tamen summo
 Reiskio probare potuit, qui inde totum locum ita
 constituebat:

*Καὶ ἐ ἡ μὲν τροχαλοῖς σφραγιζόμενη γελασίνοις
 λευκὴ ἀπὸ γλυτῶν ἡνθεεν ἑνβαφίη.*

Sed non meminerat vir doctissimus verba *ἡ μὲν* per-
 tinere ad *πυγὰs*, non ad ipsas puellas; neque necesse
 est cum Toupio l. c. legere, *ēnāōēw* scil. *γλυτῶν*:
 euidem vnicē probō lectionem Thryll. *λευκὴ ἀπὸ*
γλυτῶν *ēnēeē* *ēnāōēi* scil. *ἡ πυγῆ*. Versu 5. Tou-
 pius mavult *διανομένηs* i. e. aqua perfusae, humidae,
 vt Carmine 301. *χρύσεα μαζῶν* — *μῆλα διανομένη*.
 Sed haec coniectura ex eo errore orta est, quem ini-
 tio refutauit; *διάρρειν* h. l. est vel deducere *πυγὰs*,
 vt vult Cel. Reiske, vel tollere in altum, de qua
 notione idem ille Toupius videndus Emend. l. 94 -
 5. Versu 7. schedae Thryll. habent *γαληνίσσα* et
ταράσσα, bene quod ad ultimum attinet; *χαράσ-*
σετο enim nimis durum verbum, praesertim in re ad-
 eo delicate et *τρυφερα*. neque satis conuenit *τῷ κύ-*
ματι. pro *κωφῶ*, mallem *κχφῶ*; nam *πυγὴ* tran-
 quilla et quasi serena, tanquam mare, turbabatur ta-
 nien leui vndula quam *σαρκῶν* *χύσις* sponte efficie-
 bat; ita enim loquitur idem Rufinus Carmine 286.
 vers. 3. Alibi exstat *ὑδάτινα* *φρέσσα* *βραχίνα*.
 Quam saepe *κχφῶs* et *κωφῶs* confusa fuerint a libra-

riis, sciunt his litteris initiati. Versu 9. recte Cod. Lips. ὁ Θεῶν ὁ κειτῆς, quomodo etiam sched. Thryll. in Anthol. Steph. p. 476. legitur ὁ κειτῆς ὁ Θεῶν. Ibidem pro πυγὰς legitur πέργας, quod ex superstitione Planudae castitate profectum existimari. debet. Marginis Lips. Cod. lectionem εἰ τάντας δὲ Θεῶν ὁ κειτῆς, quam Cel. Reiske recte damnauit, male tamen probat et defendit Toupius; studio obloquendi ductus. Comparabo nunc elegans carmen eiusdem Rufini Antholog. editae VII. p. 476.

Ἡρισαν ἀλλήλοις ἁδόπη μελίτη ἁδόκλεια
Τῶν τρισσῶν τις ἔχει κάλλος ἀρειότερον.
Καὶ μὲν κειτὴν εἴλοντο καὶ ὡς Θεῷ αἱ περιβλεπτοι
Ἐσησαν μένων νέκταρι λειπόμενοι.
Αλλὰ σαφῶς ἡ πέπονθε πάρις διὰ τὴν κειτὸν εἰδὼς
Τὰς τρεῖς ἀθανάτους ἐνθὺ σύνεσε φάνγν.

Carmen hoc mutilum esse docebo in Addendis quae Lector adeat; Veniam peto, quod per instantes nundinas et typothetarum festinationem singula suis locis inserere non potuerim, quae ex duobus MSS. Anthologiae addenda fuerant.

cf. p. 105. Carmen 291. Philodemi recte inter facetissima totius Anthologiae refert Cel. Reiske, ut omnia Philodemi, quae dialogo scripsit, in hoc genere excellerunt. Nihil habeo ad hoc carmen, quod moneam nisi quod versu 4. pro εἰτ' ἀπὸ σῆς παρέση cum Valquenario ad Hippolyt. p. 286. legendum est εἰτος πόσης παρέση, emendatione certissima. Vindicabo hac occasione Philodemo aliud epigrama, quod ἀδηλον legitur in Antholog. VII. p. 483. quanquam facteor coniecturam meam vna similitudine niti, quae

duo-

duobus illis carminibus inter se intercedit. Iudicent periti:

Χαῖρε κόρη. καὶ δὺ σὺ. τίς ἡ προσιθσα; τί πρόσσε;

Οὐκ ἀλόγως ζητῶ δέσποτις ἡμετέρη.

Ἐλπίζειν εἶξει; ζητεῖς δὲ τί; νύκτα. Φέρεις τί;

Χρύσιον. εὐθύμει. καὶ τόσον; ἀδύναμα.

Versu 3. recte Cel. Reiske legendum monet Σέλεις δέ τι, pro ζηλεῖς, quod metro repugnat. Obiter moneo in Carmine 357. v. 2. legendum ἀσέρα τῷ χρυσῷ τερπομένη Σθενίω, ut habet MSS. Pierioni ad Moerin. p. 413. Ex eiusdem codice, Carmine 345. v. 12. lege ἐξῆς, ὃν κλίνη μάρτυς ἐπεγράφετο, male Cod. Lips. κοινή, sed recte Heringa et Pierson ad Moerin p. 452. κλίνη habent, vbi docetur saepe hanc vocem cum aliis permutatam fuisse.

Carmen 293. est obscoenissimi argumenti, quod tamen saluo pudore iuuenili emendare licebit.

Ἐι δυσὶ λειτεργύσα πρὸς ἐν τάχος, ἀνδράσι λύδη,

Τῷ μὲν ὑπὲρ νηδὺν, τῷ δὲ ἀπὸ τῶν ὄπιθεν,

Ἐισδέχομας Φιλόπαεδα γυναικομανῆ Φιλυβειτῆν.

Ἐι σπένδεις ἐλθῶν σὺν δυσὶ μὴ κατέχε.

Recte versu primo Toup. Epist. Crit. p. 97. legit pro τάχος, λέχος, quod ipse sensus postulat. Ita Carm. 297. μήποτε γατροβαρῇ πρὸς σὸν λέχος ἀντιπρέσσωπον etc. sed insuper pro εἰ videtur legendum ἡ, ut secundum distichon cum primo, per participium λειτεργύσα cohaereat. Vers. 2. sched. Thryll. dabant ὑπὲρ τῶν ὄπιθεν, quod cum lectione Lips. comparatum ad coniecluram cel. Reiskii dicit; eaedem schaedae lectionem Cod. Lips. versu 1. exhibent εἰ τρισὶ,

sed vir aliquis doctus in margine coniecerat εἰ δυσὶ, quomodo etiam coniecit Cel. Reiske. Cui lectioni obstat videtur versus ultimus σὺν δυσὶν ἐλθῶν, quare assentior Toupio, qui l. c. vulgatam defendit et explicat; quae repetere nec pudor nec otium permittit. Versum ultimum pro desperato deposuit Reiskius, quem ita ex schedis Thryllit. restituo: εἰ σπένδεις ἐθέλων, σὺν δυσὶν, ἵκε τάχος i. e. ταχέως, ut saepissime. nam distinctio, quam adhibet Toupius, nil iuuat; ita autem distinguit: εἰ σπένδεις, ἐλθὼν σὺν δυσὶ, μὴ κατέχε, quod anglice explicat: come three and welcome; ex quo apparet verum sensum viro doctissimo satis suisse perspectum. Non sine voluptate leget lector epigrama in Clysterem ex Antholog. inedita, quod protulit Pierson ad Moerin. p. 278.

Μάνω μοι Θέμις ἐσὶ γυναικῶν ἐν Φιλότητι

Μίσγεθε φανερῶς λισσομένων ποσίων.

Μένος δ' ηθέοισι καὶ ἀνδράσι ηδὲ γέρεσιν

Παρθενικᾶς τ' ἐπέβην ἀχνυμένων τοκέων.

Μαχλοσύνην δ' ἥχθηρα, Φιλεῖ δὲ μὲ Παιονίη χείρ

Αμφιτρυωνίαδην ἐκτελέοντα πόνον.

Αμφὶ δ' ὅπιομένοισι καὶ ὃν πλετῆι μαχοίμην

Αἰὲν ὑπὲρ ψυχῆς τῶν ὅποσοις ἐμίγην.

Ευρινον δὲ με πᾶϊδα καὶ ἀργιόδοντα τίθησιν

Ιδρείη μερόπων αἰγὶ μηγεὶς ἐλέφας.

Carmen 294. uno tantum disticho constat, αδές ποτον, sed fallor, an ad hoc epigrama pertinet distichon illud, quod in fine Carminis 373. p. 481. nullo sensu legitur, quod quiuis videbit. Iuuat me, quod illud distichon ibi omittunt schedae Thryllitiae.

nac. Apponam igitur carmen totum, ut iungendum et legendum puto salvo aliorum iudicio:

Καὶ πενίη καὶ ἔρως δύο μοὶ κακά. οὐδὲ τὸ μὲν ἔισται
Κεφῶς: πῦρ δὲ Φέρειν κύπερίδος & δύναμα.

Καὶ τίς ὑποτλαῖν; τάχα τις, τάχα τις ταλάσσας
Δίψαν ταντυλένην τλήσεται ἐν μαρέως.

Carmen 399. Meleagri satis difficile, nisi memineris *ἀμφιβολίας*, qua poëta ludit in voce *Ψυχὴ*, quae cum animam, tum animalculum illud notat, quod noctu lucernas circumvolitat; et graecis etiam *Φάλαινα* dicitur. Recte et praeclare hoc vidit Toupius in Indice Epistolae Criticae voce *Ψυχὴ*; de animalculo illo *Ψυχὴ* multa habet Salmasius ad Script. H. A. p. 45.

Carmini 303. Rufini deest finis, quem ego ex schedis Thryllitianis ita restituo:

Ω ποσσὸς κατέφλεξε τὸ πρὸν Θεοείκελον ἄνθος.

Ηνίκα πρωτοβόλων λάμπεν ἀπὸ βλεφάρων.

Hexameter huius distichi legitur numero 304. sub eiusdem Rufini nomine; sed male pro ἄνθος ineptus glossator ibi substituit κάλλος contra metrum. Vides exinde quam misere lacerata fuerint a librariis carmina huius Anthologiae, et quam vtile sit male dissoluta membra poëtae coniungere. Ita Carmen 310. quod *ἀδέσποτον* dicitur, est fragmentum epigramatis, quod totum sub Dionysii Sophistae nomine in Antholog. Stephani p. 479. legitur, ex qua pro *χαρίση* legendum est *κομιστας*. In Antholog. VII. p. 484. legitur *ἄδηλον*, cuius distichon secundum corruptum.

Μὴ λύπει μέ λίνη σέργουνται σε. μήδ' ἐρεθίζε.

Τὰς βαρυσεγύντας μὴ θέλε πιερίδας.

Recte schedae Thrylliti in quibus hoc carmen Philodemo adscribitur:

μήδ' ἐρεθίζειν

Τὰς βαρυσεγύντας σοι θέλε Πιερίδας.

Male tamen eaedem σέργουνται exhibitent et disticho 3. pro ἔκλυει, ἔλκυει. Consentit hic ut in reliquis omnibus Codex Dresdensis, de quo vide Addenda.

Carmen 312. Marci Argentarii edidit simul cum Reiskio, Pierson verisimil. p. 98. cum nulla lectio-
nis varietate, nisi quod versu secundo habet, male σύ-
σερφε. Distichon secundum corruptum est, et sen-
sum nullum habet, quem ex schedis Thrylliti ita
restituo:

Οὐ σὲ περισφίγγει λεπτόσολι δώμασι πέπλος

Πάντα δὲ σῆς βλέπεται γυμνὰ καὶ βλέπεται.

Indignatur scilicet poëta puellae suae quod domi nu-
da, sed a nullo spectata incedat, ad se autem vestibus
tenuibus induita veniat, per quas libidinem magis ir-
ritet. Versum ultimum male intellexit Pierson, qui
putabat poëtam loqui de membro muliebri, et lude-
re in voce βύσσος, quorum postremum recte iam
refutauit Cel. Reiske p. 447. Carm. 321. v. 5. 6.

Αλλ' ὅτι καὶ τριβακον περὶ πάσσαλον ἐρχήσαθεν

Οἰδε etc.

Male schedae Thrylliti. exhibitent ὅτε, quod tamen in
margine correctum. Hexametrum hunc habet et ex-
plicat copiose Salmasius ad Achillem Tatium p. 732.
Cui addē Antholog. latinam L. 3, 192, p. 632. de
puella.

• Inque modos omnes dulces imitata tabellas

Transeat et telo pendeat illa meo.

Ita enim hunc locum legit Dav. Rhunquen. ad Rufian. p. 269. Versu 7. Distichon habet Pierso ad Moerin. p. 224. qui cum Reiskio ἐπιτελψη habet. Moeris. καταγλωττίσματα, τὰ περιεργα Φιλήματα. Versu 8. ἐξ ἀδε τὴν κορύνην ἀνάγει. Antholog. IV. p. 343. θυτενὲς μηρῶν σεθιάσας ἐσπαλον. Sic in versibus Palladae Antholog. I. c. 78. p. 109. πολλὰς δὲ εἰν γυναικας ιδεῖν ὡχὶ καλὰς τὴν σψιν ὀπλιζομένας ἀκρεσεως; legit Stobaeus Flor. Gr. p. 41. σπινομένας, monente Piersono ad Moerin. p. 278. Illustrat hunc locum Nicander meus Alexipharmacis versu 405. sq.

"Ιερὰ λειρίσεντε κάρη, τότ' ἀπέσυγεν ἈΦρέω

"Ουνεκ' ἐριδμαίνεσκε χροῆς ὑπέρ, ἐν δε νυ Θείοις,

"Αργαλέην μεσάτοισιν ἀνειδέην ἐπέλασσε

"Δεινὴν βρωμήντος ἐναλδήσασα κορύνην.

vbi schol. per αἰδοῖον σὺν explicatur. Male enim suo tamen more i. e. negligenter Bandinus edidit κορήνην. Mediam in κορύνη anticipem esse etiam h. l. alhato docuit contra Clarckium Toupius ad Theocrit. Wartoni T. II. p. 404. Narratio ipsa Nicandri mirabilis est, quam se in alio scriptore negat reperisse Gorrhaeus ad hunc locum. Enim uero plura sunt in poëtarum narrationibus et fictionibus, quae melius hodie intelligeremus, si superarent illi scriptores, qui metamorphoses plantarum, auium etc. scripserant, in quibus facile eminet Nestor poëta, cuius sub nomine quaedam fragmenta ex hoc genere existunt in Geponicis; sed plura fortasse sunt, quae adhuc ex eo reliqua habemus. Omnia enim illa loca, quae fabulas

fabulas et metamorphoses plantarum describunt toto fere libro XI., cum Lambecio apud Needhamum in Prolegom. ex Nestoris poëmatibus sumta existimo. Locis quos de Nestore hoc Needhamus et summus Reiskius in Notitia Poëtarum etc. attulit, addam vnum Menandi rhetoris, περὶ λαλιῶς p. 624. in Aldi Rhetorib. Graecis γέγραπτοι δὲ καὶ Νέσορι ποιητῇ καὶ σοφιστῶις μεταμορφώσεις Φυτῶν καὶ ὄρνεων. Atque etiam in illis Geoponicis L. XI. c. 19. Legitur facta de lilio historia: Iupiter ex Alcmena Herculem genuit, quem, cum mortalis futurus erat, admouit papillis Iunonis dormientis. Cum infans satur os amovisset, lac profluit, cuius pars in coelo diffusa Galaxiam effecit, pars in terram decidens florem lili, candore lactis produxit. Fabula vero quam Nicander h. l. habet, reperitur etiam in fragmento illo longiusculo, quod nobis ex Nicandri Georgicis seruauit Athenaeus XV. 9.

Σπερματικὴν κάλυκες κεφαληγόνοι ἀντελέχσιν
 Ἀργήεις πετάλοιστι κρόκῳ μέσα χρυσιδεῖσαν
 Α κρίνα λείρια δ' ἄλλοι ἐπιφθέγγονται ἀοιδῶν
 Οι δὲ καὶ αἰμβροσίην, πολέες δὲ γε χάρην ἀφεο-
 δίτης

"Ηρίπε γάρ χρειῇ. τὸ δὲ πῦ ἐπὶ μέσσον ἔνεδος
 "Οπλον βρωμητάο διεκτέλλον πεφάτισα.

Versu primo Casaubonus legit κεφαλὴν; sed ἀντελέχσι emendare non potuit, pro quo ego restituo ἀντελλάσι, pro ἀργήεις idem ἀργυρέοις legit. Versus quintus manifeste corruptus est, quem Dalecampius ita emendauit, ut legeret ἥρεσε, quod miror fuisse Casaubono probatum. Legendum enim ἥρεσε ex

ex Nicandri Alexipharmacis. Sed monendum est videri quaedam inter quartum et quintum versum intercidisse, qui minime inter se cohaerent. Nam quomodo ratio appellationis, qua lilyum χάρμα αφέσθης dicitur, ex eo apparet, quod Venus florem illius in membrum asini formauerit? A tali similitudine cum membro genitali canino ορθοβάκχη f. ervi angina dicta fuit κυνομόροιν, Diotcorides L. II. c. 13 n. Plinius XXII. capite ultimo. Quod vero Nicander ait, lilyum dici etiam αμβροσιαν, confirmat Eustathius ad Homerum T. 2. p. 1295. 23. λέγων καὶ ὅτι Κορίνθιοι ὡς Νικανδρος ἐν γλώσσαις Φησὶ, αμβροσιαν ἡς παρώνυμον τὸ αμβρέσιον τὸ λείριον ἐκάλλεν ὁ κατὰ τὴν Φιλίης ιστορίας μὲν κρίνον τι δὲ λεύ ηδεισαν, quod summis Eustathius ex Athenaeo, Libr. XV. 8. Κορίνθιοι δὲ αὐτὸς (ιον) καὶ αμβροσιαν καλλώσι ὡς Φησὶ, Νικανδρος ἐν γλώσσαις. Duxi haec Eustathium ex Athenaeo summis, quod etiam de illis locis intelligi velim quae alibi ex Nicandro laudat, ut in sequentibus demonstrabo. Nam pluriimum valet haec obseruatio ad diiudicandas illas lectiones, quas a vulgato diuersas idem exhibit. Denominatio illa sine dubio originem traxit ex fabula aliqua simili illi, quam de rosa narrat ἀνώνυμος, quem puto, Nestorem esse, in Geoponicis XI. c. 17. ἔτεροι δὲ Φασιν ἐν ὁρᾶν τῶν θεῶν ἐυωχεμένων καὶ τῇ νέκταρος πολλῇ παρακειμένα ἀνασκιρτῆσαν χορείᾳ τὸν ἔρωτα καὶ συσσεῖσαν τῷ πτερῷ τῇ κρατῆρος τὴν βάσιν καὶ πετειτρέψαν μὲν αὐτὸν. τὸ δὲ νέκταρ εἰς τὴν γῆν ἐκχυθὲν τὸ ἄνθος τῇ ἐκδικούμενον ἀναδεναν. — Denique priusquam a Nicandro, ad quem lubentissime diuertor, discedam, adscribam paraphrasin Eutecnii, qui illum locum ita μεταφράζει p. 364. εἰ

δὲ Βοτάνη τὸ λίριον καὶ τὸ σένθος ἀντῆσιώς ὅντε δεῖκνυτα τὸ μόριον. ἐρίσαμε γὰρ τὸν τῇ ἀφροδίτῃ περὶ λευκότητος ἡ Φήμη, καὶ τότο διαγγεῖλλει. τὴν τοίνυν Διώνης καὶ διὸς νεμεσησασαν (lege νεμεσήσασαν) ἐπὶ τότῳ μεταξὺ τῶν Φύλλων τῷ λίριον ἀνέχειν, ὡς περ τὴν τῷ ζώῳ κορύνην ἔδωκεν, pro ultimo ἔδωκεν, sc. δεδωκένου, nisi ipse Eutecnias negligentiam hanc scribendi, ut saepe, ita et h. l. in se admiserit. Conserni etiam potest de illa lili fabula Pierius in Hieroglyphicis p. 556.

C A P V T I I.

ITERVM

ANTHOLOGIA A CEL. REISKIO EDITA

EMENDATVR ET ILLVSTRATVR.

Carmen 333. p. 304. Misc. Lips. IX. Asclepiadae, latine vertit Ausonius Epigram. 94. quod vidit etiam doctissimus Rhunquen. ad Rufinian. p. 259. qui vtrumque carmen bene inter se contendit. Plura etiam sunt, quae ex Anthologia Cephalaie latine vertit Ausonius, quae alio tempore dabo.

Carmen 336. eiusdem Asclepiadae ediderat iam antea Cunaeus ad Nonni Dionysiaca p. 115. ut monuit Cel. Reiske p. 450. male tamen primo versu οἰον ὑβρίζει exhibet, cui Reiskii δια μ' ὑβρίζει longe praestat. Versum secundum Toupius Einendat. II. p. 52. ita legit:

— — — — — θσα Φιλη ἔαπάτης.

Verlu

Versu 3. idem τὰυτὰ emendat: vers. 4. legit:

Μέμψεα ἡμετέροις τᾶσσα παρὰ προθύροις.
quas emendationes lubens amplector. Idem insuper
monet Horatium Epist. XV. h. l. esse imitatum.

Eiusdem Asclepiadae est Carmen 359. quod be-
ne explicat Toupius Emendat. 3. p. 267.

Scilicet Lysidice mulier continentissima suas sibi
res habebat, tandem anus facta instrumentum artis
suae Veneri suspendit.

Hinc versum tertium ita legit:

ῳ πολυύπτιον ἵππον ἐγύμνασεν, γδὲ ποτ' ἀυτῆς
μηρὸς ἐφενίχθη καφὰ τινασσομένης.

Refert huc Hesychii glossam, ἵππον τὸ μόριον τῆς
γυναικὸς, quo concidit suspicio Cel. Rhunquenii
ad Rufinian. p. 260. existimantis Horatium Serm.
II. 7. 50.

Clunibus aut agitauit equum lasciua supinum.
Distichon hoc secundum, quod ibidem exhibit, ex-
pressisse. Nolim tanten cum eo de hac re con-
tendere.

Carmen 360. Meleagri, suauissimam allegoriam
habet, qua meretrix cum nauigio comparat. Appo-
nam totum ut a Toupio Emendat. II. p. 93. emen-
datum est.

Οὐκετι Τιμάριον τῷ πέλν γλαφύροι κέλητος

Πῆγμα Φέρει πλωτὸν κύπερδος εὐχεσίην

Αλλ' ἐπὶ μὲν νώτοιο μετάφρενον ὡς κέρας ίσω

Κυρτήταρ, πόλιος δ' ἐκλέλυταρ πρότονος

Ισία δ' αἰωρτὸς χαλᾶ σπαδονίσματα μασῶ

Ἐκ δὲ σάλις τρεπταὶ γαστρὸς ἔχει ἔυτιδας

Nέρθε

Νέρθε δέ πάντ' ὑπέραντλαι νεώς, κόιλη δέ θάλασσα
 Πλημμύραι, γόναισιν δέ εντρομός εἰσὶ σάλοι
 Δύσανος γέ τοις ζῶοις ἐτ' ἀντί αὐτοῖς οὐδείς λίμνη
 Πλένεται δέ τοις γραῖς εἰς εικόσιρι.

Primo versu τοις πρειν est emendatio Toupii, sed etiam legendum videtur Timaei. εἰρεσίη eiusdem est, nisi amplius fert corpus Veneris remigio πλωτὸν. Suidas tamen, qui voce κέλης primum distichon habet in vulgatum consentit. Versu 5. idem Emendat. III. p. 150. recte σπαδονισματα de languidis mammis explicat atque huc affert Hesychium, σπαθισματα σπαδονισματα. Versu 7. Θαλασσα explicatur bene a summo Reiskio, cui simile illud Carmine 301. Rufini, ἔχονταν εὐρωταν ἀλλ' οσον ηδυνατο; quem locum habet Suidas voce ευρωτας, male tamen idem addidit: περι αἰδοις αἰδρος ὁ λογος. nam de feminis dicitur eo loco, ut monuit iam Toupius Epist. Critic. p. 149. qui Reiskio locum Diogenis, quem ille p. 445. attulit, sublegit. Placuit haec Allegoria de navibus sumta pluribus Graecorum poëtarum, quorum loca quaedam comparabo, ut videamus quo successu rem gesserint. Primo loco ponam epigrama Antiphili, quod inter Carmina Iensiana primo loco edidit Cel. Reiske p. 112.

"Ημην καὶ προπάρεσθε συνέμοπορος ἄνερι κέρδεσ
 'Ηνίκα δημοτέρην κύπρειν ἐναυτολόγει.
 Κεῖθεν καὶ συνέπηξεν ἐμὴν τρόπιν, ὅφει μὲ λέντοι
 Κύκρις τὴν αἴτο, γῆς εἰν ἄλι ἐρμβομένην.
 "Εσιν ἐταρειοῖος ἐμοι σολος, εἰσὶ δέ λεπτα
 Καρβασα καὶ λεπτὸν Φυκος ὑπὲρ σανιδῶν.

Ναύ-

Ναύτιλος ἀλλ' ἀγε πάντες ἐμῆς ἐπιβαίνετε πρύ-
μνης

Θαρρέαλέως. πολλάς ἔιδα Φέρειν ἐρέτας.

Quod carmen manifesta imitatione sed infelici, ex-
pressit anonymous in Anthologia edita p. 80.

Ἡ ναῦς ἀπ' ἔργων κύπειδος σομφύμενη

Πρὸς τὸν γενάρχην μόντον ἥλυθον θεῶν

Ἄνηρ γαρ ὥρης μ' ἔμπορος τεκτήνατο

Καλέσας ἐταίρην. εἰμὶ γαρ πᾶσι Φίλη.

Ἐμβαίνε Θαρρέων. μισθὸν ἐκ αἰτῶ βαρὺν.

Ἐλθόντα δέχομαι. πάντα βασάζω ξένον.

“Ως ποτ' ἐπὶ γάιης, καὶν βυθῷ μ' ἐρέσσετε.

σομφύμενη primo versu est elegantissima Reiskii emendatio, quam his verbis exemplari suo Anthologiae Stephanianae ascripserat: σομφύμενη ego, quae lepidum agnomen (un sobriquet) accepi a Veneris exercitio. ἡ μετὰ χλέυντος καὶ σομφασμός καὶ θρησκευτικαλλυμένη πεμπε ἐταίρα. cit. ad C. 143. Mus. Strat.

Pauca hoc loco dabo ad Anthologiae Librum quartum a summo Reiskio separatim cum reliquis editum. Si quā in re obloquar viro venerando, libertatem ingenuam, nisi autoritate meliorum codicum fultam, excusatam eidem probari nolo. Carmine igitur 526. πυρόκαυτον νάρθηκα edidit ex ingenio summus Reiskius. Suidas πανακείταν, Cod. Lips. παράκειταν. Kusterus ad Suidam voce νάρθηξ edidit πυρικοίταν. Salmasius de Homonymis p. 5. emendat πυρικοίταν, quae est vera lectio. Fuit tamen in eiusdem codice παράκειταν. Ludimagister ferulam ita vocat, in qua ignis olim a Prometheo es-

set seruatus. Locus Martialis vnicē huc facit a Salmasio prolatus: Inuisae pīmū pueris grataeque magistris, Clara Prometheus munere ligna sumus. Ita Carmine 403. v. 6. pro λίθον πυροσέκον, vbi Cod. Lips: πυροπλόκον, legēdum πυρητέκον ex MS. Musgrauli apud Toupium VC, in Indice Epistolae Criticae h. v.: qui recte hanc lectionem probat. Nicander Alexiph. v. 272. contra Colchici potum:

ἔτια δὲ νάρθηκος νεάτην ἔξαινυσο νηδὺν,

ὅσε προμηθέοιο κλοπὴν ανέδεξατο Φώρεν.

quem locum explicat Dioscorides Alexiph. c. 5. νάρθηκος ἀπαλλή τῆς ἐντεριώντος; in Parabilibus cap. 157. νάρθηκος ἐντεριώντος μετ' εἰν. Scholiastes Nicandri p. 45. b. Andream allegat ἐν τῷ ἐπιγραφούμενῷ νάρθηκι, quem νάρθηκα inepite explicat Clericus in Historia medicinæ, quo loco de Andrea hoc agit: νάρθηξ medicis est vasculum ex ebore vel alia materia in quo unguenta reponebantur, a forma rotunda, et cuitate ferulae dictum. Hinc Medici graeci libros de medicamentis νάρθηκα inscripsérunt, ut praeclare docuit Salmasius de Homonymis p. 5. quem vnicus tantum ille Scholiastæ locus praeteriit de Andrea.

Carmine 418. v. 3. Dioscorides γέγγεια τὰν λιθοεργον rara notione dixit, quae in faxa conuertit, ut monet summus Reiskius. Utitur tamen ita etiam Oppianus 3. Cyneg. 222. Μεδόσης λιθοεργεός.

Carmen 123. Anacreontis est mutilatum, ut facile apparet. Salmasius, qui de Homonymis p. 4. a. laudat, plura videtur in suo Codice habuisse. Legit ibidem pro τε versu 1. δι et κισσὸν recte de thyrso hedera ornato explicat. Idem in Anacréonte VI. 5. praeclare

clare explicat Θύρσος βρέμοντας κατακίσσοις πλοκάμοις, quod me fugiebat cum animaduersiones meas in istum poëtam scriberem. Obiter alius Anacreontis locus 22. 11. illustrandus: Τέστ ορμαθές ἐρώτων, facit hoc Aristoteles H. A. VI. 11. de auium nidis; ἐφεξῆς δὲ ποιοῖσι ἄλλήλαις προέχομένας ὥσε εἶναι διὰ τὴν συνέχειαν ὥσπερ ορμαθὸν νεοτζεῖων. Quae ad Oden. III. 29. de καχάζειν habet Faber, illustrat Pierson ad Moerin. p. 215. qui videtur tamēn Fabro tacite sublegisse emendationes Hesychii;

Carmine 444. v. 4. προς Θύρσος χλοερὸν κωνόφορον κάμακα legitur apud Suidam voce κωνόφορος. Sed recte Cod. Lips. κωνοφόρος, quomodo legit etiam Salmas. l. c. p. 4. b. qui docet χλοερὸν dici, quia scapus thyrſi hederis inuoluebatur, vnde κισσὸς pro thyrſo. κωνοφόρον vero a pinea nuce, quae summo thyrſo imponebatur.

Carmen 443. exstabat iam in Anthologia Stephani III. 12. p. 338. vbi pro σὸν Θέτο vel σῶν Θέτο legitur αὐνθέτο. Schedae Thryllitii habent σύνθέτο. Eaedem συμπαίκτορα λύχνον dabant. αὐνθέτο est etiam Carmine 459. v. 10.

Carmine 459. v. 1. ἔιναι χαράκται occurunt, i. e. quae abradunt, vnde ἔινημα de ramentis ferri. Inde apud Nicandrum Alexiph. v. 308. pro κνησῆρι χαράκτεω puto legendum χαράκτῳ. Edidit inter Anacreontica Carm. 423. Barnesius ex Codice Parisiensi qui dicitur a Kustero Emerici Bigotii apographum fuisse, et ex codice Bodleiano, olim ex Heidelbergensi descripto; vno disticho hoc auctius p. 318.

ἡ τὸν Θύρσον ἔχεστ' Ἐλικώνιας. η δὲ παρέ αὐτῇ

Ξανθίππη. Γλαύκη δ' η σχεδὸν ἔρχομένη.

quod distichon Salmasius l. c. etiam memorat, sed non integrum. Monet tamen B. Hudsoniano codici s. Bodleiano deesse etiam hoc distichon; nunc video exstare plenum etiam in edita Stephani p. 301. Idem Barnesius Carm. 424. p. 320. edidit. Carmen 426. p. 322. Carmini 428. Barnesius p. 322. Ionismum restituit. Carmen 429. edidit p. 322. cum Ionismo, monens exstare in Suida v. δυσήχεος. Carmen 432. edidit Barnesius p. 328. qui v. 3. recte κρείοντι ἐρμῇ pro κλείοντι habet, quod volebat restitui Valquenarius ad Hippolyt. p. 166. et p. 287. qui καθέσσατο illustrat cum Wartono ad Theocrit. p. 220. Carmen 543. edidit Barnesius p. 328. in cuius MS. fuerat τελαια, vnde proculit τληη. versu 4. αγαθῆς habet. Quid summus Reiskius ex corrupta item Cod. Lips. lectione effecerit vide p. 109. in his nil veri. Transilio ad Musam Puerilem. Carmen 141. ἀδηλον edidit illustris Klozius ad Tyrtaeum pag. 24. Codex Lipsiensis ita habet:

εἴ τινα πᾶς παιδῶν ἐρατώτατον ἄνθος ἔχοντας
εἶδες, αδισάκτως εἶδες Ἀπελλέδοτον.
εἴ δ' ἐσιδῶν ὃ ξεῖνε πυριφλέκτοισι πόθοισι
ἢκ ἐδάμης, πάντως ἡ θεὸς ἡ λίθος εἴ,
Μάγνης ἡράκλειος ἐμοὶ πόθος· γὰτι σιδηρον
Πέτρῳ, πνεῦμα δέ μοι κάλλει εὐφελκόμενος.

Salmasius in Exercit. p. 776. laudat ultimum distichon ita ut 'Ηράκλειος legat, quod de Heraclito cuius Magnesiae capit, quem poëta magneti comparat; male. Loquitur enim de Apollodoto puero, cuius Meleager C. 46. meminit, et cuius fortasse etiam hoc carmen est. Pro γάτι Salmasius γχι, bene; pro ἐμοὶ, ἐμοῖ, quod eodem redit; malim tamen ἐμὸν retinere.

tinere. Quae de Magnete Heraclio dici poterant, occupauit Salmasius l. c. cuius tamen copiis vnum locum Eustathii ad Il. T. I. p. 338. 38. sq. addo, qui tamen longior, quam vt describi possit. Salmasium strenue compilauit Hill. ad Theophrastum de Lapidibus p. 171 - 4. p. 220. sq. ed. Norimb.

Carmen 101. ἄδηλον edidit Heinsius ad Horatium p. 32. In Lipsiensi Codice ita legitur:

Τὸν καλὸν ὡς χάριτες Διονύσιον εἰ μὲν ἔχοιτε

Ταῦτα καὶ εἰς ὥρας ἀνθισ ἀγοῖτε καλὸν

εἰ δὲ ἔτερον σέρξει παρεῖσ ἐμὲ, μύρτον ἔωλον

ἔργον Ξηροῖς Φυόμενον σκυβάλοις.

Versu 2. Heinsius: πόλλακις εἰς ὥρας: quod mihi non satisfacit. Versu 4. Heinsius ἔργον Φέπι Ξηροῖς. Sed Salmasii membranae ἔργον Φέπω habebant, quod vnicely verum. vide eum in Exercit. p. 674. Pro Φυόμενον legit ex coniectura Salmasius Φυρόμενον. vere.

(In Gregorio Nazianz. Carmine 106. v. 5. 6.

μάρτυρες ἰλήκοιτε, μόγις μὲν ὅτι χερείων

Νέννα Φίλη, κρυπτῷ κάμφαδίῳ πολέμω.

lege μόγησε μὲν et ride Muratorii ineptias. Carmine 114. v. 3. lege ἐγερομένη pro ἐγερομένη, quod Muratorius pro ἐγερομένη dictum vult.)

Explicabat inde Heinsius locum Horatii:

Laeta quod pubes hedera virenti

Gaudet pulla magis atque myrto,

Aridas frondes hiemis sodali

Dedicet Hebro.

Sed eum grauiter refutauit Salmasius l. c. qui docet dissimillimum esse illum locum nostro carmini. Sed pertinet huc epigrama 184.

καὶ σικυὸς πρῶτος πολὺ ἐπ' αὐδῆροισιν ὁραθεῖς

Τίμιος, εἴτα συῶν Βρῶμα πεπχινόμενος.

ἔωλον μύρτον εἰτ̄ hesternum, quod marcidum est. Ita *rosa hesterna* apud Propertium, et capilli hesterni, de quibus P. Burmann ad Quintil. 8. 3. Broukhus ad Propert. 2. 25. 59. hesternae coronae Ovid. Amor. 3. 7. 66. cf. Victorius V. L. 22. 5. Hinc eleganter Psel-
lus de Operat. Daemonum p. 37. τὰυτα μὲν ὡς ἔω-
λα καὶ καταψευσμένα πέριειδέ τε καὶ ἔξωμόσσατο.
p. 42. διὸ καὶ ἔωλα τὰυτα παρῆνα διαέρευσαθαν.
(Ex priore Pselli loco apparet recte in Carmine 386.
v. 10. pro ἀπωσσος: schedas Thryll. exhibere ἀπω-
μοσάμην. Oppianus Cyneg. I. 247. γάμον ἀμφο-
τέροισιν ἀπώματον i. e. detestabilem.) Notum poë-
tas pueros floribus comparare. Carmine 39. inter
Kloziana v. 4. αὐτίοχον λιπαρῶν ἀνθεμον ἡθέων. et
v. 6. Στασικράτη Παφίης ἔρος ισεφανῶ. Cum
quo loco comparandum elegans Gregorii Nazianze-
ni Carmen in Anecdotois Muratorii p. 25.

ἔρος ἀμώμητον, Μεσῶν τέκος, εἴαρ ἐτάίρων,

καὶ χρύσεον χαρίτων πλέγμα. ισεφανῶν.

male ibi Muratorius πλέγμα praefert. Inepte ver-
sum secundum vertit Saluinius apud Bandinum Ca-
talogo Biblioth. Laurent. T. I. p. 312. Charitum ne-
xus amabilium. Debebat πλέγμα, coronam verte-
re. Sed sunt plura in versione illa metrica, quae
quis sive reprehendat. Nescio sane, cur Bandinus
omnia, quae Saluinius, vel puer, vel senex lusit, tam
sancte asseruanda censeat.

Carmen 102. Dionysii eodem ordine legebatur
in Salmasii membranis, qui protulit distichon secun-
dum Exercit. p. 674. Putat idem esse imitationem

prae-

praecedentis carminis, eodem sensu, aliis tantum verbis. Quod equidem, qui meus stupor est, non video. Edidit Wolfius ad Sappho p. 237. ex codice tum Vffenbachiano, nunc Lipsiensi:

εἰ μὲν ἐμὸς σέργεις ἔης ισόμοιρος ἀκραίτε
χείω, ποὺς χείω πλεύ μελιχρότερος.

εἰ δὲ ἔτερον κρίνοις ἐμέθεν πλέον, αὐμῷ σε Βαίν

Κώνωψ ὁ ξηρῷ τυφόμενος κεράμω.

Versu primo margo Cod. Lips. σέργεις suppeditat, quod probandum est propter insequens ei κρίνοις. Pra ἀκραίτε Wolfius coniecit ἀκρήτῳ, pro χείω, χίῳ. bene. Sed tum etiam χίς legendum est. Versu 3. coniecit Wolfius ὁξηρῷ vertitque: circa te prorumpat culex vinarius, sumans ex acida testa. Salmasius l. c. edidit ὁξηρῷ, ut coniiciebat Wolfius. Aristoteles L. V. 19. οἱ δὲ κώνωπες ἐκ σκωλήκων ἐι γίγνονται ἐκ τῆς περὶ τὸ ὄξος ἥλυος et L. IV. c. 8. οἱ δὲ κώνωψ πρὸς ὕδεν γλυκὺ, ἀλλὰ πρὸς τὰ ὄξέα (προσρέχει). unde satis appetit loqui Dionysium de cunicibus iis qui aceto gignuntur.

Carmen 177. Legitur in Codice Lipsiensi ita:

Τειπὸς ἐγὼ ποὺς σύρμα τερηδόνος εἴθε γενόμην

ώς ἀναπηδήσας τὰ ξύλα τάντα φάγω.

Haec nullum habent sensum. Quid enim τειπὸς? Sed ecce Valquenarius ad Ammonium p. 104. ex Codice Lugd. Batav. edidit Θειπὸς, a Θεῖψ, tam mes, de quo animalcule et τερηδόνι multa ibi prae-clara notat V. C. Ambo ξυλόφαγα sunt. Sed tuam fidem, lector, quis erit sensus huius carminis? quo refertur? Nescio. Coniecturas periclitari licet. Carmen praecedens 176. eiusdem Stratonis tale est:

ὅλβιος ὁ γράψας σὲ καὶ ὅλβιος ἔτος ὁ κάλλες
Τῷ σῷ νικᾶθαν κηρὸς ἐπισάμενος.

Edidit hoc epigrama Warton ad Theocritum p. 223. qui ultima vertit *Felix quicunque pulchritudine tua ceram vincere sciens. Quae mera est insania versionis. Scilicet tantilla menda nocuit Anglo, legit enim οὐρανον, versu 2. quod falsum esse facile ex verbo νικᾶθαν videre potuisset.*

Ad hoc ergo carmen aliquis non sine aliqua verisimilitudine referat forsan carmen 177. Sed equidem ἐπέχω.

Omisi suo loco carmen illud, quod inter Klodianum num. XXIII. est, quod h. l. ponam:

Α Κύπεις Θήλεια γυναικομανῆ Φλόγα βάλλει
ἄρσενα δ' αὐτὸς Ἔρως ἴμερον ἥνιοχεῖ.
Ποι ῥέψω; ποτὶ παιδὸν μάτερα; Φαμὶ δὲ κ' αὐτὰν
Κύπειν ἐρεῖν, νικᾶ τὸ Θρασὺ παιδάριον.

Ita editum est; sed recte Cod. Voss. versu 2. restituit dorismum ἥνιοχεῖ. V. 3. Cod. Lips. τρέψω, male. Pro μάτερα Cod. Lips. recte μάτερα. Cod. Voss. παιδὰ τῇ μάτερα. Sed in margine habet vulgatam lectionem. Facile appetit veram lectionem latere etiam in vitiosa scripture. Gemellum plane Carmen 93. ἄδηλον, quod in Anthologia Stephani p. 485. cum inscriptione ἄλλο exstat:

καὶ τῇ μὲν Φλέγομα, τῇ δὲ ἐλκομα, ἦν δ' απονεύσω
δισάζω, λάβρω δὲ ἐν πυρὶ πᾶς Φλέγομα.

pro ἦν δὲ schedae Thryllit. dant ibi ἦδ quod nihil melius. Legendum πῇ δὲ απονεύσω vel ποῖ. Locus insignis in hanc rem est Luciani illius fictitii in ἑρασῷ p. 209. ed. Ald. ἐγὼ πληγεὶς, ἐκατερῷ (ἔρωτι) καθά-

καθάπερ ἀκριβής τρυπῶν ταῖς ἐπ' ἀμφότερα πλά-
στιγξιν ἰσορρόπως ταλαντέουμα. Totus ille libel-
lus multum mihi profuit, ad intelligenda epigramata
multa. Obseruaui etiam totum Archiae num. 300.
autorem illum verbotenus vertisse.

Pauca delibabo hoc loco ex Gregorii Carminibus,
quae Muratorius in Anecdotis graecis edidit, vir in
litteris graecis plane hospes. Carmine 177. p. 161.
legitur:

ἢλυθεν εἰς αἰδην τίς, ὁδὸς ἐπτάτο, ἄλλος ἐλεσσεν

Θῆρας. ὁ δὲ πλεκτὸν ὑιεὶ τεῦχε δόμον.

Muratorius nescit quo se vertat, coniicit tamen vlti-
ma forte capienda esse ἀε Martis reti. Sed tum δόλον
legendum. Sed lege mecum δρόμον, intelligit iter
aerium poëta, quod Daedalus Icarum filium docuit,
pennis annexis. Carmine 181. p. 164. lege ex MS
διφήτορες ἀνδρες, male Muratorius substituit διζήτορες.
Carmine 203. v. 2. pro ὁμωφόριον lege ὁμαρόφιον.
Sed manum de tabula.

Carmen 691. Theodoridae, quod inter Iensiana
num. 41. p. 131. edidit Cel. Reiske, apponam, ut
a Toupio Emendat. 3. p. 173. emendatum est.

ῶχεν ἐτ' ἀσκίπων, Κινήσια, Ἔρμη λάτεις,
ἐκτίσων αἴδη χρεῖος ὁφειλόμενον,
γυῖα ἐτ' ἀρτια πάντα Φέρων, χρήστην δὲ δίκαιου
εὑρῶν σὲ, σέργεις παντοβίης ἀχέρων.

Versum primum solus restituit summus Reiskius, nisi
quod ἀσκίπων habet. Pieron ad Moerin p. 409.
legit, ὕχεν ἐτ' ἀσκίπων - - ἔρμη ἄγρεις, monet in
Vossiano esse ὕ χενε 'Ιασκίπων, et in altero ὕχενε
τασκίπων. Idem ἀχέρων restituit pro ἀχέων. ἔρμη
άγρεις

ἄγρις depravatum adhuc putabat pro quo MS. ἄγρις. Commodo Pierson Aeschinis Socrati locum in Axiocho memorat: καν μὴ τις θάττον ὡς χρέος ἀποδιδῷ το ζῆν, ὡς ἀβολοσάτις ή φύσις ἐπισᾶσα ἐνεχυράζει τὰ μὲν ὄψιν τὰδε ἀκοὴν. Versu 3. γυῖα debetur Toupio; ex ἀχέων recte fecit Reiskius ἀχέρων, quomodo etiam particulam hanc yltimi pentametri laudauit Alberti ad Hesych. voce ἐέκτης. Sensum autem carminis, praecclare explicuit Toupius ita: Κίνεσις τραπεζίτης s. foenerator, (qui Mercurii ἐριγνύς scil. λάτρης dicitur, vt poëta πιερίδων λάτρης Antholog. III. p. 394.) membris integris, vt baculo non indigeret, obiit, atque ita morti, omnia quae debuit integra reddidit. Χειρίς autem cum de debitore tum de creditore dicitur docente Salmasio de Ursis p. 496. haec fere sunt quae monuit ad hunc locum Toupius l. c.

Carmine 374. versu 7. pro τόσην. Suidas voce ποιηὴ legit τοιὴν, quod eodem redit.

Carmine 375. versu 1. V. D. in margine schedarum Thryllitii malebat ἐρξασα, quod non intelligo. Idem versu 3. malebat ἀγνάσ. Versu 6. habent illae schedae μηγρύμενα, quod summus Reiskius bene restituit.

Carmine 376. v. 3. Suidas voce σοβεῖ διώκει habet is βόσευχον sed correxit Toupius Emendat. 3. p. 142. Idem monet hunc versum occurrere in edita Antholog. VII. p. 606.

Carmine 377. schedae Thryllitii versu 2. habent ἐμπελάσσοι, quod Rhunquenii coniecturam ἐμπελάσσου firmat. Eaedem bene v. 4. δοκέει. Versus 5. et 6. ita legitur apud Reiskium:

σίθεα δὲ εἰς χρήσιν, τὰ τε χείλεα. τὸ ἄλλα δὲ σιγὴ κρυπτέτω εἰς θάριον τὴν ἀνθυγεοσεμίνην. sed

sed bene schedae illae habent σιγὴ κρυπτέω, quod
ἐχθρίων melius conuenit. Tangam hoc loco Disti-
chon secundum quod ineptam hyperbolam continet,
a Rhunquenio Reiskioque recte taxatam:

μηδὲν ἔστι τὸ μεταξύ. Σεμιράμιδος γὰρ ἐκεῖνο

Τεῖχος ἐμοὶ δοκεῖ λεπτὸν ὑφασμα σέθεν.

Comparat Paullus vestem quae nuda corpora disiun-
gebat, muro Semiramidis, quod ineptum est. Quod
si Semiramidis mentionem omisisset, equidem non
adeo fastidiose reiicerem hanc comparationem, non
ignarus, autores melioris aei nec inelegantioris in-
genii quam Paullo contigit, vsuperasse tales imagines.
Ecce enim Lucianus Dialog. Meretr. III. p. 308. οὐδὲ
τέλος διετέχιζε τὸ μεταξύ ἡμῶν τῷ ιματίῳ, paullo
post ἀφρεήθη μὲν ἥδη τὸ διατέχισμα, quem locum
bene iam cum Paullino hoc contendit Warton ad
Theocr. II. p. 206. Ita etiam Agathias Scholasticus
Carmine 393. quod h. l. obiter emendabo: Versu 6.
pro Κεῖτο χαλικεήτῳ νάματι βειθόμενη. Suidas
voce χαλικεήτῳ bene χεῖτο habet, quod negligi-
tiam talis soporis melius exprimit. Alberti tamen ad
Hesychium voce χαλικεάτου, κεῖτο cum Heinsio le-
git, vbi pentametrum hunc habet. Versu 19.

οὐπωδὲ ξαλαπαξα φίλης πύργωμα κορεῖς

αλλ ἔτι ἀδηρίτῳ σφηγγεταφάμβολῃ.

Versu 22.

ναγ τάχα πορθήσω τείχεα παρθενίν

οδ ἔτι μὲ σήσθσιν ἐπάλξιες.

Narrat Agathias virginiam amatoriam, et queritur
quod tunica tam perinaciter obstetisset quominus
eam eo usque proferre potuerit, ut ipsa virginitatis
claustra

claustra expugnaret. Quilibet videt per ἐπαλξιν
Agathiam vestem intelligere; unde lux oritur et fa-
lus Disticho secundo, quod misere torsit Interpretes:

Προβλῆς ὡς τις ἐπαλξις ἀνέμβατος, οἷα δὲ πυρρὴ
ἔσκεπτε τὴν κάρην ἀπλοῖς ἐκταδίην.

Concedent mihi, qui diligenter perlegerint carmen
facetum, poëtam initio singulis distichis tribus, diuer-
sas suae voluntatis seu libidinis moras enumerare.
Primo disticho meminit vetulae, quae accumbebat
puellae. Tertio seruae, quae ianuae tabellas obser-
uerat, et iuxta sopita cubabat. Secundo ergo, meo
quidem iudicio, meminit pallii seu stolae, quae cor-
pus puellae inuidiosa longitudine circumdabat et te-
gebat. Quod maxime etiam videtur dolere poëta, vt
ex versibus 20. et sequentibus videmus. Sed viri
doctissimi et in Critica summi, Salmasius et Reiskius
distichon hoc de vetula illa accipiunt, quae puellae
accumbebat, et cum priori coniungunt. Inde pro
πυρ, quod Cod. Lips. et Suidas dant, substituere
πυρρὴ ἀπλοῖς, vt 'vetula illa ex vini potu nimio, et
vasta et plumbea mole facete cum russo birro com-
pararetur: at, probata illa gigantea imagine, quo-
modo vetula illa dici potest σκέπτειν τὴν κάρην, quod
de veste tantum dici potest. Vedit hoc incommo-
dum Doruillius ad Charitonem p. 101. qui vult πή-
ρα, vt vestis ampla cum pera seu sacco comparetur.
Sed quaeſo quanta est pera ad vestem amplam, et
quam inepte iunguntur ἐπαλξις et πήρα in compa-
ratione vestis? Denique Toupius Emend. I. 51. le-
git ἡα δ' ἐπ' ἥρη vēluti verno tempore. Nempē
puella spirante Fauonio vestem tenuiorem pro more
induerat: Ita vir doctissimus. Sed quid Fauonius ad
lectum?

leatum? nisi domus fuerit perillustris. Videtur V. D. emendationem suam haussisse ex verbo *ἀπλοῖς*, vt poëta quasi rationem redderet cur simplici veste fuerit induta. Sed poëta non tam de *ἀπλοῖς* quam de *εἰκταδίῃ ἀπλοῖδι* queritur. Qualis etiam comparatio esset futura: *Vestis* tenuis longissima, quasi arx (munitum) atque vt verno tempore assolet, tegebat puellam? Breuiter dicam, quod sentio. Legendum est *πύργος*, quod aptum est *ἐπαλξίς*. *Vestem* vocat *ἐπαλξίν* et *πύργον*, quomodo versu 19. *πύργωμα κόρεις*, et 22. *τείχεα παρθενίς* eandem vocat. Versu 23. aperte meam emendationem firmat:

εἰδί ἔτι με σήσθσιν ἐπαλξίες.

quod aperte de veste dictum est, quae turris seu arcis instar victoriam suam sit morata.

Cum maximo meo gaudio inspecto Dorvillio video Guyetum conieciisse iam ante me δια δὲ *πύργος*, quam coniecturam ideo reiicit Doruill. quia praecesserit *ἐπαλξίς*, nec vestis quicquam simile cum turri habeat. Piersonus vero ad Moerin p. 87. vnice Guyeti lectionem probat. *ἐπαλξίν* et *πύργον* coniungi monet apud Thucyd. III. p. 120. l. 5. Nil praeterea Pierson ad eam lectionem firmandam, nisi Paulli epigrama itidem affert. Monet in MS. *πύργη* facile in *πυρὶ* abiisse potuisse. Evidem glorior consensu virorum horum, existimoque me eam sententiam pluribus et melius firmasse.

Carmine 380. versu 1. Suidas voce ὁπὸς legit Φλιννα τὲ ἡ quod Toupius 2. p. 177. recte emendauit. Schedae Thryllit. male. τεή κύπρις ἡ ὁπόσ· ήβης. Eaedem versu 4. male pro *νεαρῆς* *νεκρῆς* habent.

Carmine

Carmine 381. schedae Thryll, versu 1. bene *σε* exhibent pro *σοι* vulgato. Versu 6. eaedem optime: ὅλβῳ πάντας ὑπερπέτατα, pro vulgato: ὅλβῳ πάντας ὑπερπέτατα, quod in eptum sensum fundit. Versu 7. exhibent: ὃς τε πέρι φλέγδην ἔχε πήχεσι, male. Etiam apud Nicandrum meum Theriacis v. 475. confusae sunt hae voces:

μή σύγε Θαρσαλέες πέρι ἐών Θέλε βίμενας ἀντην
Μαινομένα, μή δή σε καταφλέξῃ καὶ ἀνάγκη.
vbi in Mediceo καταφλέξῃ recte correctum legitur
καταπλέξῃ, quod sine dubio etiam Scholiastes fuit
interpretatus. Eutecnius h. l. ita: μηδε.. δὲ (lege
μηδεὶς δὲ) γάτως ἔσω Θρασὺς μηδὲ μὴν ἀσκονος ἐκ λο-
γισμοῦ, ὅσις ἐναντίος εἰλθών ποτε βληθῆνον ἔχει, τῷ
Θηρίῳ τέτω χωρῆσαι πρὸς μάχην. Ο..... μὴ δὲ
πρώτον μὲν ἔξ αὐτῆς τῆς Θέας, ἐπειτα μέντοι καὶ
τῆς ἄλλης αὐτῇ μανίας τε ἄμα καὶ Θρασύτητος τῷ
Θηρίᾳ καταληφθεὶς ἀλῶ. (Lacunam suppleo ita:
σέρρωδέων, ut singulae litterae singulis punctis respon-
deant, quod semper in talibus lacuniis tenendum mo-
nuit recte Bandinus). μετὰ τάντα δὲ περιπλακεὶς
οἰον αὐτικα ὑπ' αὐτῇ πάγκη περιεληθεὶς, μυζηθεὶς
τε ἄμα καὶ χωρῆσας ἔλος διὰ τῷ σόματος καταπο-
θῇ. Ita hunc locum lego.

Carmine 382. versu 1. bene schedae Thryllit. ήμιγέροντα pro ὡμογέροντα, quod capillo minime conuenit. Eaedem δὲ ήγεια et in pentametro: ήμετέρων πάγνια τάντα ποδῶν, bene: quod ita interpretor: talibus rebus solent crudeliter ludere amo-
res nostri. Versu 4. eaedem νυκτεύρεσίης male. Versu 5. male iterum ταταώριος, πατι παναώριος, quod Suidas etiam ex h. l. habet h. v. est Homeri-
cum

cum II. ὡς 540. docente Toupio. Emendat. 3. p. 5. Versu 6. Schedae Thryll. ἐμέο et γυνοβόρῳ ultimum bene. Sed versu 8. male habent κατεπιτείρασσα, nisi maiis κατοικτείρασσα inde efficere.

Carmine 384. Versu 1. bene Schedae Thryll, εἴδεσι. Versu 2. χρυσεοκέραλω σειομένην σπατάλη. bene. Atque ita locus est clarus, qui adhuc obscurissimus mihi semper visus est. In vulgato χρυσέω κρόταλω σειομένην Σπατάλην, accipiunt pro nomine puellae senescentis. Sed quid cetera tum significant vix expiscari possum. De voce σπατάλη vide ad Carmen 282. Versu 3. Suidas voce Φιληταῖς προτειλαίσως habet Θρυλλίσως, quod Toupius 3. p. 286. ex h. 4. correxit. Versu 6. Sched. Thryll. γυνομένης. Insultat Macedonius puellae senescenti, cuius amor animos iuuenium furibat, et quam omnes donis ingentibus luxusque profusione labefactare studebant. Versu 5. τὸ δὲ αὐξοσέληνον ἐκένον φένει πεν συνόδῳ μήποτε λυγνομένης. Hinc lux Horatio, qui centies ex hac inedita Anthologia illustrari potest, qui L. 1. XXV. illud tempus, quo Lydia ab amatoribus deserta flebat in solo anguportu, interlunium vocata.

Thracio bacchante magis sub interlunia vento.

Carmine 390. Versu 4. optime schedae Thryll. ἐπὶ ζωροτέρῳ μείζονι κυρσιβίῳ, vulgo ἐπει ζωρτέρῳ. Versu 6. habent ἀθείσην superscripto: σει. Post distichon tertium recte suspicatus est suminus Reiskius deesse distichon, quod schedae Thryllitii ita restituunt:

· ἀ μέγα τολμήσσα ἐσπίτμασιν ἀμφὶ πρόσωποι
πλήσσει τὴν ἀπαλὴν ὄικτρὰ κινυρομένην.

Versu 7. exhibent περσεφόνεια.

CAPVT III.

EPIGRAMATA AB ILLVSTRI KLOZIO EDITA

PER LVSTRANTVR.

Carmen primum Stratonis ediderat antea Cel. Reiskius emendatius in Notitia p. 262. nam ibi recte δέλτοισιν ἐμοῖς; habet tamen etiam δέλτοισιν ἐμοῖς, Rhunquenius ad Rufinian. p. 260, vbi totum carmen edidit et cum alio Anthologiae latinae 3. 192. p. 632. Burm. comparauit; cuius notae dignae sunt, quae legantur. Rechte Cod. Vossian. Biblioth. Lugd. Batau. cuius collationem a V. C. van Goensio factam debo Ill. Klozio, exhibit δέλτοισιν ἐμοῖς. Carmen secundum eiusdem Stratonis apponam, vt emendem:

εἴδον ἐγώ τινὰ παιδα ἐπανθοπλοκθντα κέρυμβον
ἀντιπαρερχόμενος τὰ σεφανηπλόκια.

Ἐδ’ ἀτρῶτα παρῆλθον, ἐπιτὰς δ’ ἡσυχος ὀντῷ
Φημὶ, πόσον πωλεῖς τὸν σὸν ἐμοὶ σέφανον;
μᾶλλον τῶν καλύκων ἐρυθράνετο, ηγῆ κατακύψας
Φησὶ, μακράν χώρει, μὴ σὲ πατήρ ἐσιδη
ἀνθμαὶ προφάσει σεφάνος, ηγῆ ὄπαδ’ ἀπελθῶν
Ἐσεφάνωσα θεύς, κεῖνον ἐπευξάμενος.

Edidit hoc Epigrama in Obs. Misc. Belgicis Vol. IV. p. 369. Wasse, cuius illae in Oppianum notae sunt, vt scio, ex quibus vers. 3. laudauit Pierson Verisimil. p. 245. Edidit etiam nuperrime Warton in Commentario futili ad Theocritum Vol. II. p. 48. pentametrum ultimum laudat etiam Spanhem. ad Callimachum p. 513. Versu primo in Miscell. l. c. editum,

tum, ἐνανθοπλεκντα κορύμβες; sed monet in
 nota subiecta Dorville, in veterima membrana legi
 ἐπανθ. et κόρυμβον. κορύμβες Codex Lipsiensis et
 Palatinus, Warton l. c. κόρυμβον schedae La Cro-
 zianae, (quarum lectiones Anthologiae MSS. suae ad-
 scripsierat Cel. Reiskius, quam mihi yfui dedit,) et
 Thryllit. exhibit. Versu 2. σεΦανηπλόνια exhi-
 bit La Croz. Thryllit. et codex Doruillii, per
 vero Cod. Lipsi., Palatinus, et Warton. Hoc loco
 vtrumque per metrum stare possit, visitatius tamen
 scribitur per η, ut σεΦανηΦόρια etc. legitur tamen
 apud Aelianum H. A. 7. 43. σεΦανοπῶλιν γυναικα,
 sine vlla varietate lectionis. Versu 3. Cod. Lipsi.
 ἀτρῶτα recte. Versu 4. idem cum Voss recte πόσσ
 exhibit, cui consentiunt sched Thryllit. (in quibus
 tamen male πολεῖς scribitur,) et Warton. Versu 5.
 recte ex codice suo Doruille, et Wasse, emendant
 ἐρυθρίνετο sine ḡ, quomodo etiam Warton habet;
 rationes Wassii l. c. vide. Multa tamen poëtarum
 loca sunt, quibus ἐρυθρίνεθαι adhuc inhaeret, ut
 adeo non vbique sine autoritate MSS. sit reiiciendum.
 Vossianus Codex post καλύκων addit δε, quod equi-
 dem necessarium puto sententiae iungendae. Versu
 6. schedae Thryllit, etiam ἐδίδη exhibent, quod dedit
 Klozius et Cod. Lipsiensis. Vertit totum Carmen
 Wartonus l. c. ita: Vidi puerum quondam floribus
 plexentem ramos, ex aduerso praetereuns corollas.
 Non improuisus praeterii, astans autem tum illi dixi,
 quo mihi vendis coronam? Magis ipsis rosis (vel flo-
 ribus) erubescet, et declinans caput dixit, perge
 longius, ne pater te videat. Emi ex praetextu cor-
 onas, et domum redeuns deos coronabam, huncce

diis appreccatus. Versio barbara, et soloeca, qualis Anglum decet. Ultima pessime intellexit. Graeca enim de voto intelligenda sunt, quod diis fecit, ut sibi puer ille contingere. ἐπένχεθαι est pro simplici εὐχεθαι, sic vtitur etiam Oppianus Halieut. 1. 356. et 5. 112. alii.

Carmen 3. solus, quod sciani, edidit Klozius. Versu 2. Sched. Thryll. παρεσχομένη, La Croz. et Voss. παρεσχομένη, Cod. Lips. παρεχομένη exhibit. Verba πῶς εἰπω vincis includuntur in Thryllit. Versu 3. Cod. Lips. ἔχητε, sed in vulgatam consentiunt Thryll. et La Croz. schedae; pro ὑπὸ eodem versu recte Cod. Lips. cum Vossiano et sched. Thryllit. exhibent, ἀπὸ. Versu 4 legendum ἐπει ex Cod. Lips. et ita corrigitur etiam in margine schedarum Thrylli-
tii. Ultima verba explicat summus Reiske Misc. Lips. IX. p. 127. ἀσυάναξ, (quod sensu proprio ab ἀνα-
κῶς ἔχειν τὴν ἀσυνο τὸν ἔκτερα deriuat Myrleanus ap. Etymol. M. p. 160. l. 15. reiecta altera Etymologia ab ἀνάσσειν et ἀσυ, quam tamen probat et explicat Socrates apud Platonem Cratylo §. 12. quem equi-
dem sequi malim,) ducitur h. l. a σύειν, vnde συφε-
δανὸς obscoeno sensu, quod illustrat Toupius Emen-
dat. 3. p. 143. Similis argutia Marci Argentarii Car-
mine 304.

ἀντιγόνη Σικελὴ πάρος ἥδα μοι, ὡς δ' ἐγενήθης
αἰτωλὴ, καὶ γὰρ Μῆδος, ιδε, γέγονα.

αἰτωλὴ alludit ad αἰτεῖν et μῆδος ad μὴ δος. Docuit ibi summus Reiskius hunc lusum deberi Aristophani. Comparat idem Phrontonis epigrama a Doruillio ad Charitonem 615. editum, quod ita habet:

μέχει

μέχρι τίνος πολεμεῖς μ' ὡς Φιλτατε Κῦρε, τί ποιεῖς;
τὸν σὸν Καρβύστην ὡκ ἐλεῖς; λέγε μοι;
μὴ γίνε Μῆδος. Σάκας γὰρ ἐση μετὰ μικρὸν
καὶ σὲ ποιήσοσιν ἀ τρίχες ἀσυάγην.

Edidit etiam Alberti ad Hesychium *σάκας*, vbi monet primo versu Guyetum legere μοι, quod etiam in schedis Thryllitii est, in pentametro vero eundem habere ὡκ ἐλεῖς, λέγε, με, male Thryll. sched. ἐλέγεις. Guyetus apud Albert. *σάκαν* explicat ἐυρύπρωκτον, ἀσυάγην τὸν ὡκέτι σύεν ποιεῦντα τὸς ἐραστὰς in Μῆδος alludi putat ad μὴ δὲς i. e. χαριζόμενος. Paullo aliter Cel. Reiskius Miſcell. Lips. IX. p. 127. Hesychius *σακκινόσυκοι δασύπρωκτοι*, vbi Vossius mallit *σακκίνοκυσοις α κυσος*. piloiae nates instar facci pelli- cei. Idem *σάκας τὸ τῆς γυναικὸς*, vbi Photius et Suidas *σάκτας*.

Ad Carmen IV. nil, quod moneam habeo, nisi quod V. D. in margine schedarum Thryllit. versum ultimum ita legere mauult:

τὴν ἀυτὴν κέλασιν καὶ σὺ Φιλῶν με λάβε.
quam emendationem probo, ut λάβε ad κέλασιν re-
feratur, non ignarus tamen quam saepe poëtae in
transponendis participiis varient. Quae ἀντισροφὴ
graecis figura dicitur, de qua ita Phoebammon in
Scholiis p. 116. ed. Norm. ἀντισροφὴ δὲ ἐστι χαρα-
κτήρων ἀντίδοσις, τῶν συντεταγμένων ἀλλήλοις ἐν τῷ
λόγῳ λεξεων, ὡς ἵνα εἴπω, ἡχῶν ἐπεσα ἀντὶ τῷ σε-
σῶν ἡχησα. Ita enim h. l. recte legit Norm. Ita
Oppianus Cyn. IV. 316. de vrsi. ἡ δὲ τε λόχυης
οὖν λέληκε θορεσα καὶ οὖν δεδορκε λακῆσα. pro-
prie erat dicendum: οὖν ἐθορε λακῆσα λόχυης.
cf. etiam Abresch ad Aeschyl. I. p. 480. vbi est τυγ-

χάριντων ὑπεσχόμην. Egit etiam de talibus participiis ad Plutarch. περὶ τῆς τῶν ἐλευθέρων παιδῶν ἀγωγῆς, (hunc enim libri titulum facit Cod. August. cum quo nuper contuli, atque adeo ipse Plutarch. p. 98.) Heusinger p. 153. sed frustra inde vulgatam Plut. lectionem defendit. Recte enim Heumannus viderat legend. διατελῶ λέγων pro διατελῶν λέγω. Heumannii rationem firmat clare Cod. August.

Carmen V. edidit etiam Gisb. Koen, in quo iuvene litterae graecae maximam fecere iacturam, in Commentario ad Gregorium p. 65. Ita autem habet:

εἰ μὴ νῦν Κλεονίκος ἐλεύσεται, ὃκέτ’ ἔκεινον

δέξομεν ἐγώ μελάθροις, ἢ μὰ τὸν — ὃκοιςσω.

εἰ γὰρ ὄνειρον ιδῶν ὃκοιςσω, ἔτα παρείη

ἄνερον, ἢ παρεὶ τὴν σύμπερον ὄλλούμεθα.

Versu 1. Vossianus ὃκοιςσω. Versu 2. post μελάθροις signum interrogationis ponit iussit Koehler in Notis ad haec epigramata post Obseru. in S. C. p. 42. quod non necesse. Exprimit enim primum distichon bene affectum et ingenium animi fluuantis amoris aestu. Nam post verba ἢ μὰ τὸν sensus quasi suspenditur, et paullo post reuocat poëta animum a priori consilio, et spe meliori consolatur. Simillimus locus est in edita L. VII p. 462. αἰεὶ σὺ Φθονεῖς τῇ κύπρῳ. καὶ γάρ ὁ θῆρῶν ἡρμόσε λειάνδρῳ θυμὸς τὸ λοιπὸν ἐστι. ἢ μὰ τὸν est iusiurandum in quo summus Reiskius in simili loco Carminis 319.

καὶ βινεῖ Φρίστων ναὶ μὰ τὸν, ὃδὲ καλὴν. ἔρωτα intelligit. Suidas: ναὶ μὰ τὸν καλλίμαχος ἐκάλη εἶπε ναὶ μὰ τὸν καὶ ὃκοιςσω. ἐπάγει θεὸν eadem formula utitur Aelianus H. A. 3. 19. Βάσκανον δὲ τὸ ζῶον η Φάκη, ναὶ μὰ τὸν atque iterum Libro 4.

c. 29. Antholog. III. p. 206. δ μα τόν, δ δε λύκωνε
παρήσσομεν etc. cf. etiam p. 228. Illustravit quoque
hanc formulam Koenius l. c. Versu 3. Vossianus
παρείη. hunc locum ita emendat Koehler Emend. ad
Theocrit. p. 118.

εἰ γὰρ ἐταῖρον ιδὼν δὲκ ἥλυθεν, εἴθε παρείη
ἄνερον. — — —

Sed vulgata bene habet. Excusat enim amator pueri
sui tarditatem somnio, quod videre noctu potuerit,
quod eum religione aliqua obligaret, ne veniret.
Pro ιδὼν schedae Thryll. habent εἰδὼν, quod corre-
xit V. D. in margine. εἴτα παρείη ἄνερον significat,
cras, si fors, venerit. δ παρὰ τὴν σήμερον ὄλλυμεθα.
Simillimus est locus epigramatis 48. v. 4. Callimachi.
 δ παρὰ τὰς εἴκοσι μεμφόμεθα. vbi cf. Bentleius,
qui monet παρὰ notare propter.

Carmen VI. breue sed elegans, ita habet:

νῦν σαρ εῖ, μετέπειτα Θέρος, καὶ πειτα τί μελλεις
Κύριε βλέψαγ καὶ καλάμη γὰρ ἔσῃ.

Cod. Lips. βλέψαγ, sed recte schedae Thryll. βλ-
λεῦσαγ. Compara epigrama Pauli Silentarii An-
tholog. VII. p. 457.

ἡ σὸν ἔτι Φθινόπωρον ὑπέρτερον εἴαρος ἄλλης,

χεῖμα σὸν ἀλλοτρίων θερμότερον θέρεος.

aliud Asclepiadae Adramyteni quod edidit Toupius
ad Scholia Theocriti p. 215. et Klozius ad Tyr-
taeum p. 26. ed. sec.

νῦν αἰτεῖς ὅτε λεπτὸς ὑπὸ κροτάφοισιν ίβλος
ἔρπει, καὶ μηροῖς ὁὖς ἔπειτι χνόος.

εἴτα λέγεις, ἥδιον ἐμοὶ τόδε. καὶ τις ἀν εἴποις

αρείσσονας αὐχμηρὰς ἀσαχύων καλάμας;

Adde epigrama illud, quod Pieron Verisimil. p. 83. edidit ex Musa puerili Stratonis, quod tamen Codici Lips. deest; cuius distichon ultimum:

ώς δ' ἐπιπερκάζεις μιαρῆ τριχή, νῦν Φίλον ἔλκων,
τὴν καλάμην δωρῆ, δὲς ἐτέροις τὸ Θέρος.

Eundem hunc locum habet et explicat Toupius Emend. II. 63. Apud Oppianum Eyn. 526. pro Θέρος ἀμήτοι, male Rittersh. legi vult γέρας. Corrigendum hinc epigrama 30. quod edidit Klozius ad Tyrtaeum p. 27. in cuius fine legitur:

— — — μὴ μὲ σοφίζε
κωφὴν δὴ σαχύων ἀντιδιδότες καλάμην.

lege ἀσαχύων. Callimachus Del. v. 298. Θέρος τὸ πρῶτον ίέλων. Antholog. I. p. 35. ήδὺ παρηδῶν πρῶτον Θέρος -- κέρεο. Antholog. VII. p. 483.

ἀντὶ ἔσδε γὰρ ἐγώ τὴν βάτον δέχομαι.

Ibidem p. 486.

εἰδὲ τὶ καὶ πλοκάμοισι διασίλβωσιν ἄκανθα
τῆς λευκῆς καλάμης δὲν ἐπιτρέφομαι.

Harum elegantiarum fons est Homerus, cuius est hoc in Odyss. §. 214. ἀλλ' ἔμπης καλάμην etc. ubi Scholia minora γῆρας, πρεσβυτικὸν σῶμα interpretantur. Eustathius vero T. 3. p. 1758. 41. τὸ ὑπὸ γῆρας ήδη διεφθαρμένον σῶμα καλάμην ὠνάμασε, et ad Iliad. T. v. 222.

ἥς δὲ πλεῖστον μὲν καλάμην χθονί χαλκὸς ἔχειν. T. 2. p. 1181. 47. haec notat: σημείωσα δὲ καὶ ὅτι καλάμην ἐνταῦθα μεν ἐπὶ σώματος ἀνθρωπίνῳ πεσόντος ἐφη μεταφορικῶς. Locum priorem Homeri sine dubio etiam respexit Aristoteles Rhetor. III. X. ὅταν γὰρ εἴπῃ τὸ γῆρας καλάμην ἐπόιησε μάθησιν καὶ

καὶ γνῶσιν διὸ τὸ γένεσ. ἀμφῷ γὰρ ἀπηνθηκότες, vbi Scholiastes a Neuberio editus p. 63. 1. ὡς γέν τὸ ἀσαχύος κοπέντος μένει ξηρὰ ἡ καλάμη. ὅτῳ καὶ τὸ γῆρας ἐλθὸν διαφθείρει πᾶν εἴτι κάλλισον ἔνεσι τῷ αὐθεώπῳ, ἦτοι τὴν ισχὺν, τὸ κάλλος, τὴν τρίχα καὶ τὰ ἄλλα. καὶ καταμένει κατάξηρος ὁ αὐθεώπος. Hesychius καλάμη τὸ τέλος Φέρειν τὸ παροκύς. δῆλοι δὲ ᾧ τινες καὶ ἄκαρπον ἥλικαν. ἄλλοι τὸ λείψαντα. εἰς γὰρ καλάμη κυρίως τὸ ξυλῶδες τῶν σαχύων ἡ τὰ ἐκ τῶν αἰλοπῶν λείψαντα ἐξ ὧν περισσευμάτων εἰς γνῶνα πόσος ἦν ὁ καρπός, qui locus ad Homerum pertinet.

Carmen 7. nil adeo elegans vel quod annotatione dignum sit, habet. Versu 1. Codex Lips. τὸ μιθὺς, sed cum vulgata consentiunt sched. Thryll. Versu 4. Cod. Lips. χευτίων et χ' ἐκατόν; ultimum recte, quod est etiam in Vossiano. Sched. Thryllit, etiam χευσῶν. Suavis est Herellius, qui ἐκάτων corrigebat, cuius ineptias recte reiecit Vir doctissimus, mihique multis nominibus colendus, Loesnerus, in Actis Eruditorum anni 1768. p. 550. Versu 5. male sched. Thryll. Φιλεῖται, quod tamen in margine correctum; eaedem clare πεμπέτω exhibit. Nescio, quid voluerit V. D. apud Klozium, qui corrigit κάμε. Φιλησται, quod soloecum mihi videtur. Versus 6. ita in Cod. Lips. legitur:

μηδὲν καὶ παρέ ἐμοὶ λαμβανέτω. τί θέλει?
sed vulgata rectius habet. τί θέλει est pro ὁ, τι θέλει, quem usum copiose asseruit et explicuit Summus Reiskius Misc. Lips. IX. p. 312. - 3.

Carmen 8. male in Cod. Lips. cum sequenti copulatur, recte autem disiungunt etiam sched. Thryll.

Versu 5. lege ex Codice Lipsiensi et Vossiano: εἴτα
σὲ δαρδάπτει, quod partim etiam vidit V. D. apud
Klozium. Versu 6. lege ex iisdem Codicibus: καὶ
διὸς ἐσ' ἀδύνη. Sic supra Carmine 282. v. 6. antea
male legebatur ἐκ σπατάλης pro καὶ σπατάλης.

Carmen IX. sine dubio factum in imaginem ali-
quam raptum Ganymedis exhibentem, quo poëta
aquilam raptorem ita alloquitur:

σεῖχε πρὸς αἰθέρα δῖον, ἀπέρχεο παιδα κομίζων
αἰετὲ τὰς διφυῖς εκπετάσας πτέρυγας.

σεῖχε τὸν ἀβρὸν ἔχων Γανυμήδεα, μηδὲ μεθείης
τὸν διὸς ἡδίστων σινοχόσον κυλίκων.

Φείδεο δὲ αἰμάξαι κῆρον γαμψώνυχι ταρσῷ
μὴ ζεὺς αλγήσῃ τέτο βαρυνόμενος.

Primo versu cum Cod. Lips. et schedis Thryll. post
διγν interpusxi. Versu 5. ex iisdem restitui γαμψώ-
νυχι, quod etiam Voss. habet; nam Klozii γαμψώ-
νυχε contra analogiam est. Versu 6. ἀλγησῃ est ex
iisdem fontibus et Vossiano dictum. Et sic laudat
versiculum I. F. Gronou. Lect. Plautinis ad Rudent.
2, 1, 21. Referam huc ea epigramata, quae varios
ingenii lusus ex hac Ganymedis fabula sumtos ha-
bent. Primo loco illud ponam, quod num XX. edi-
dit Klozius:

εἴ ζευς κῆνος ἐτ’ ἐσὶν ὁ καὶ Γανυμήδεος ἀκμὴν
ἀρπάξας ἵν’ ἔχῃ νέκταρος σινοχόσον.

Καὶ μοι τὸν καλὸν ἐσὶν ὑπὸ σπλάγχνοισι Μυσκον
κρύπτειν, μὴ μέ λάθη παιδὶ βαλῶν πτερυγας.

Versu 1. in schedis Thryll. fuerat, ὁ γαὶ, ut mo-
nuit V. D. in margine, qui correxit. Voss. male Γαγν-
μήδεος,

μήδες, et ἀρπάσας. Versu 3. recepi lectionem Lipsi. Cod. καὶ με. pro ἀπὸ Cod. Lipsi. ἐπὶ habet, quod contra Herellium, qui ὑπὸ malebat, defendit V. C. Loesnerus l. c. p. 55. sed pace viri doctissimi dixerim. mihi etiam lectionem eam veram videri, quam Wartonus etiam, qui epigrama hoc ad Theocrit. Vol. II. p. 89. edidit, exhibet, et Koehler ad Theocrit. p. 119. substitutam volebat: in Vossiano lacuna est, sed margo ἐπὶ habet. Facit ad sensum etiam Theocritus Idyll. 7. v. 99. παιδὸς πόθον ὑπὸ σπλάγχνοις ἔχειν. Versu 4. Vossianus μα. sed in margine habet με. Warton habet μῆγε λάθη, sine dubio ex emendatione, nam praefatur se carmen hoc emendatius apponere; pro παιδα λαβὼν πτέρυγας, olim conieceram παιδα λαβὼν πτέρυγι, quod postea vidi etiam Koehler l. c. ih mēntem venisse; sed nunc lumbens concedo Loesnero meo, qui l. c. bene ex Cod. Lipsi. (adde Voss.) restituit: παιδὶ βαλὼν πτέρυγας, alas admouens puero. Ultimum distichon ita Wartonus vertit: Et mihi quoque pulchrum est sub visceribus Muiscum occultare, ne Muiscum lateat, (vt rapiat) alas aquilae capiens. — Et tibi quoque, Wartone, pulchrum erat non vertisse tam barbare verba elegantissima! — Secundum ponam Carmen XXI. ut legendum puto:

Στήσομ' ἐγὼ καὶ Ζηνὸς ἐναυτίος, εἰ σὲ, Μυτσκε,
ἀρπάζειν ἐθέλοι νέκταρος οὐνοχέον.

Καίτοι πελλάκις ἀυτὸς ἐμοὶ τάδ' ἐλεξε. τί ταρβεῖς;

ἢ σὲ βαλὼν ζῆλοις, οἴδα παθὼν ἐλεεῖν.

Χ' ὡ μὲν δὴ τάδε Φησὶν, ἐγὼ δ' ἦν μυῖα παραπτῆ
ταρβῶ, μὴ Ψευσῆς Ζεὺς ἐπ'. ἐμοὶ γέγονεν.

Versu 1. ἐναντίος meum est, Klozius et ceteri, ἐναντίον. Homerus Iliad. v. τὸ δὲ ἐγώ ἀντίος εἴμι. Versu 2. male Cod. Lips. cum Wartono, qui edidit hoc carmen ad Theocrit. p. 84. ἀρπάξειν. Vulgatam, quam posui, sequuntur La Croz. et sched. Thryll. Versu 3. πολλάκις ex Cod. Lips. Vossiano et Wartono. Ex iisdem restitui verbum τὰ, quod in vulgato et Thryll. sched. deerat. Notauerat tamen mendum in sched. Thryll. manus docta subduxit duabus lineis. Vers. 4. ζῆλοις est ex Voss. sched. La Croz. et Thryll. in Cod. Lips. est ζητοῖς. In Vinariensi, ut Ill. Klozius resert, fuit τήλοις, quod tamen facile erat, mutare in ζῆλοις. Wartonus l. c. post βαλῶ punctum ponit, et postea legit ζηλοῖς cum signo interrogationis. Inepte et sine ullo sensu. Lexicon MS. bibl. Coisl. p. 482. ζῆλος κάπι τῆς ζηλοτυπίας ἢ χῶς οἰκτοῦ ἐπὶ μιμήσεως μόνον. Locutionem illustrare potest Pindari βαλεῖν τινα ἀελπτίᾳ p. 388. edit. Schmidt. Carmine 330. πρέσωπον πέθοις βεβλήμενον. Pro παθῶν male Cod. Lips. βαλῶν, vulgatam etiam Wartonus l. c. sequitur. Versu 5. in schedis Thryll erat ην, quod in margine correxit V. D. pro ταρβῶ male Voss. ταβρῶ. Videtur poëta ludere in voce μυῖα cuius diminutivum est Μυῖοκος. Amat enim eiusmodi lusus Meleager, ut supra vidimus in voce ψυχῆ. Verit Carmen Warton l. c. ita: Stabo ego et aduersus Iouem, si te Muisce, abripere velit, tanquam ne-
ctaris mīnistrum. Et profecto ipse Iupiter saepe mihi dixit haec: quid times? non te tangam; aemularis? noui mala passus miserefcere. Ille quidem haec dixit: Ego vero si vel musca te contigerit, metuam, ne mendax in me Iupiter fieret.

Miseret me Angli, qui tristissima quaeque verba non intellexit. Quid enim? estne *καίτοι* profecto? est *παράπτη* contigerit? Scilicet hominem meum induxit accentus, quem posuit in secunda etiam Klozius, sed restitui ego *παραπτη* ex Cod. Lipsiensi; est vero pro aduole possum, ut laepissime *παρα* in compositionis verbis *ad* notat. Sed talia saepius in Anglo notanda venient. Denique addam Stratonis epigramma, quod ex Dorvillio ad Charit. p. 24. emendatius posuit Toupius in Indice Epistolae Criticae voce *πυκνα*.

Τὸν καλὸν δέχ' ὁρέω Διονύσιον. ἀρα γ' ἀναρρέεις
Ζεῦ πάτερ, ἀθανάτοις δέντεκος σινοχοῖ
Αἰετὲ τὸν χαρίεντα, ποτὶ πτερὰ πυκνὰ τινάξας
πῶς ἔφερες; μή πτερα κνίσματ' ὄνυξιν ἔχει.

Versu 2. *ἀθανάτοις*, quod Toupius restituit, iacet in lacuna in Cod. Lips. qui vers 4. *ἔχη* habet. Locutionem *πτερὰ πυκνὰ τινάξας* illustravit bene idem Toupius Epist. Critic. p. 116. Arati Phaen. 233. *τινάξόμενοι πτερὰ πυκνὰ* vertit Virgilius Georg. I. v. 381. Coruorum increpuit densis exercitus alis, quem videtur ea in re carpere Vir summus ad h. I. Heynus. At apud Homerum et alios poëtas saepissime Epitheton *τὴ πτερὰ* est *πυκνὰ*, quod l. c. docuit bene Toupius.

Carmen X. ita legendum et distinguendum est ex Codice Lipsiensi, Vossiano et schedis Thryllatianis:

ἀγκιστρον πεπόιηκας. ἔχεις ιχθὺν ἐμὲ, τέκνον
ἔλκε μὲν ὅπε βέλει, μὴ τρέχε, μὴ σὲ Φύγω.

Ita e Codice Lips. restituit. V. C. Loesnerus in Actis Eruditorum l. c. p. 150. vbi contra Herellum disputat, qui pro *πέποιηκας* legi volebat *βεβληκας*.
Voss.

Voss. male πεπόηκας. Monet me tamen V. C. Loesnerus, ex Aristophane hoc defendi posse, atque adeo hac ipsa Anthologia. Mirum est prauam interpretationem homini, qui Aristaenetus germanice vertere ausus sit, tantas tenebras offusisse. Comparandum est cum h. l. Carmen Antholog. I. p. 38.

Παρθενικῷ Θρασύβῳ σαγηνευθεὶς ὑπὲρ ἔρωτι

ἀδμαίνεις, δελφὶς ὡς τις ἐπ’ αἰγιαλῷ

Κύματος ἴμείδων. δρέπανον δὲ σοὶ γὰρ τὸ Περισσός

ἀρκεῖ ἀποτριγγάνει δίκτυον, ὃ δεδεσαγ.

Versu primo Θρασύβῳ est certissima Reiskii emendatio pro Θρασύδῳ. Aristaen. L. I. Ep. 17. συγχότερον γν̄ τὸ δέλεαρ ἀυτῇ προσακτέον. καὶν ἀνθισ τὸ ἄγκιστρον καταπιῆ, πάλιν ἀσπαλιέντω. Incertus ap. Etymol. M. p. 156. 133. ὡς γὰρ ὅιδη τις ἵχθυς ὑπὸ τῷ δελέατος τῆς ἥδονῆς ἀσπαλιένθην, καὶ ἐνείχετο μοι τὸ ἄγκιστρον. Ita enim legem cum Piersono ad Moerin. p. 43. qui haec eadem loca habet.

Carmen XII. ediderant antea Abr. Gronouius ad Aeliani H. A. p. 1003. Van Goens ad Porphyrium de Antro Nymphaeum p. 105. Wartonius ad Theocrit. p. 45. praefatus se hoc epigrama edere emendatius, quam in Cod. Bodleiano legatur. Ex Gronouio ego in Animaduersionibus meis ad Anacreontem.

Βγαπίητε μέλισσα πόθεν μέλι τ’ γμὸν ιδεῖσα

παιδὸς ἐφ’ ὑαλέην ἔψιν ὑπερπέτασα;

ἢ παύ-

χ παύσῃ βομβεῦσαι καὶ ἀνθολόγοισι θέλγεται
ποσσὸν ἐφάνθαδα χεωτὸς ἀκηροτάτη;
ἔρε ἐπὶ σὸς μελίπαιδας, ὅποι ποτέ, δράπετε, σίμη-
βλας;

μὴ σε δάκω, κῆγω κέντρον ἔρωτος ἔχω.

Versu primo male Wartonus βεπόηται et postea ὑπερπέταται. Versu 4. Cod. Lips. ἐφάπτεθα. ἀκηροτάτη est ex Cod. Lips. et Voss. cui consentiunt van Goens et Wartonus cum Gronovio. Vulgatum Klozii ἀκηροτάτη misere, torsit Interpretes. Koehlerus Obseruat, in S. C. legi volebat ἀκηρασία. Sed vulgata bene habet, quam Wartonus recte per purissimam reddit. Plura in Addendis vide de hoc loco. Nam instat, vrguet, typotheta. Versu 5. Codex Lipsiensis et Wartonus habent σίμβλοις, etiam Gronov., van Goens. et Vossianus μέλι παιδας. ὅποι ποτε — σίμβλοις. Sed σίμβλας rectum est. Videatur μελίπαιδας h. l. actiue dici, vt βοτρύοπαις ἀμπελος Epigr. IV. v. 8. cui liberi sunt vuae. Versu vltimo Cod. Lips. et Warton male ἔχει habent. Distichon vltimum ita vertit Wartonus: Vade age ad tuos melleos pueros quoconque aliquando, fugitiue, mellifices. Ne te pungam et ego aculeum amoris habens. Inepte vt omnia. Imitatus est hoc epigramma Meleager Antholog. VII. p. 450. quod apponam, vt inter se comparari ab harum elegantiarum cupidis possint. Obiter moneo ex eo apparere Stratonem esse Meleagro antiquorem, nisi vel inscriptio, vel similitudo vtriusque carminis fallit, quod tamen, quod ad vltimum, raro vsu venit; et imitatio mihi ita clara videtur, vt neminem existimem de hac re dubitaturum.

Meleagri.

Meleagri quidem aetatem circa Olymp. 170. posuit Cel. Reiskius, ut satis adeo antiquus Strato poëta existimandus sit. Iis quae de Meleagri vita habet Reiskius hoc vnum addam, eum in insula Co consenuisse et sine dubio mortuum fuisse, quod apparet e Carmine 615. Aliquot saeculis Meleagrum praecessisse Iubam regem putat Salmas. in praef. ad Libr. de Homonym. Hyl. Hiatr. p. 15 - 17. vbi docet inuentionem herbae Euphorbae, cuius succus ἐν Φόρβιον male tribui Iubae regi e nomine medici sui Euphorbi. Legit enim in v. 37. Coronae Meleagri ita ex Codice:

ἐν δέ καὶ ἐν Φόρβιος σκολιότεριχος ἄνθος ἀκάνθης
αρχιλόχη, σμικρὰς σράγγας ἀπ' ὠντάνε.

vbi Codex Fabricii, ἐν Φορβεῆς, Martinii, ἐν Φορβῆς habet. Evidem sequar Salmasium, qui suam lectionem erudite explicat, sed male vltima: σμικρὰς σράγγας ἀπ' ὠντάνε notat. Meleagrum pauca e multis carminibus selegisse. Salmasii ratio erudita sed contorta. Certius quid liceret de aetate statuere Meleagri, si constaret quis ille Diocles, cui dedicat suam coronam Carm. 621. Is, qui alibi Iulius, Iulianus, modo Carystius audit, esse nequit ex ratione V. C. Reiskii. Alius est medicus qui tempore Antigoni Gonatae vivit; cuius meminit Schol. Nicandri p. 41. φίλοτομικὸν laudat p. 43. eundem de monte Euro Thraciae Schol. Theocriti Id. §. 112. Forte fuit Comicus is, cuius μελίτης citat Lexic. Coislin p. 482. forte eiusdem multa adhuc epigramata exstant. (Sed quum haec mea ex aliquo tempore relegerem, concessi tandem summo Reiskio. Perpulit me illud quod Strato in Antholog. L. II. p. 149. memorat medicum

medicū Capitonem, quod nōmēn mēre Romanū. Inciderunt ergo vterque in idem argumentum.) En Carmen ipsum:

Ανθεδίσαιτε μέλισσα, τί μοι χροός ήλιοδώρας
ψάνεις, ἐκπρολιπῆσ' εἰαρίνεις κάλυκας;
ἢ σύγε μηνύεις, ὅτι καὶ γλυκὺν καὶ δύσπιστον
Πικρὸν αἱρεῖ κραδήν κέντρον ἔρωτος ἔχει;
Καὶ δοκέω, τἄτ' ἦν, τἄτ', ὡς φιλέρασε. παλιμπάς
σείχε, πάλαχ τὴν σὴν σιδάμεν ἀγγελίην.

Si iudicium meum de hoc Carmen poscis, existimmo Meleagrum pulcherrimam Stratonis Φαντασιῶν inepta satis ἔησε morali, foeminam scilicet aculeum amoris habere, corrupisse. Enim uero, bone, qui verosimile, ut apis cutem Heliodorae tetigerit, ut significaret eam in corde habere etiam aculeum amoris, nisi forte eadem dicta fuerit Μέλισσα, de quo vide p. 112. Addenda. Contra quam suave est illud Stratonis, quod ait apem pulchritudine florescente puellae suae falsam, aduolasse et pupugisse eam, quasi mel de floribus fugentem. Vide quae hanc in rem attuli ad Anacreontem. Obiter corrigo Carmen 677. ἀδέσποτον inter lensiana. v. 5. vbi lege e Cod. Voss. σμήνεια δὲ ἔτι ὡς κομέσιν κ. λ. in Voss. est οἰκομέσιν, monente Piersono ad Moerin. p. 449. Edidit illud Epigrama et illustrauit van Goens ad Porphy. de Antro. Diss. I.

Carmen XIV. eiusdem Stratonis:

Μήτε λίην συγνὸς παρακέκλισο, μητὲ κατηφῆς
Διφίλε, μηδὲ εἴης, παύδιον, ἐξ ἀγέλης,
Ἐσω πά πρενεικὸς λαλήματα καὶ τὰ πρὸ ἔργων
παίγνια, πληκτισμοὶ, κνίσμα, φίλημα, λόγος.

Ita

Ita Carmen hoc legendum est: male vulgata versu
 2. habet μὴ δέσης παιδων; sed recte Cod. Lipsiens. Voss. et schedae Thryllitii habent παιδίον, quod pos-
 sūi, μηδ εἴης solus Lips. Cod. habet. Miror, ni fuerit etiam in Codice Vinariensi vera lectio; anim-
 aduerti enim, fere ubique illum cum schedis Thrylli-
 tianis conspirare, etiam in numero epigramatum; sed
 interdum paullo negligentius scriptum. Nescio an
 omnes probaturi sint, quod post παιδίον interpusxi,
 ut sit Vocatius. Locum intelligo ita, ut verba μηδ
 εἴης εξ ἀγέλης notent: ne sis Βολδης i. e. Ευηθης, ut
 explicat hoc verbum ex Menandro sumtum Eustath.
 T. 2. p. 962. Posit tamen etiam ita intelligi cum
 Loesnero meo μηδ εἴης παιδίον εξ ἀγέλης, ne sis de
 grege, de vulgari turba, puer. Sed malim ego prior-
 rem rationem sequi. Iohannes Philoponus Alexan-
 drinus apud Bandin. Catalog. bibl. Laur. T. II. p. 546.
 ἀγέλαιος ὁ ἀμαθης. ἀγελαιος ὁ ἀπὸ τῆς ἀγέλης.
 Versu 3. Cod. Lips. πορνικὰ Φιλήματα habet et
 margo πορνικὰ κεῖνα. Voss. πορνικὰ Φιλήματα, sed
 margo πρέγνεικι vel πρέγνεικα. sed recte sched. Thryll.
 πρέγνεικα habent, quomodo etiam legit Salmas. ad
 Script. H. A. p. 146. vbi hoc distichon edidit, inter-
 pretatur autem per προπετην facilia; male. Warto-
 nus, qui hoc distichon itidem habet ad Theocritum
 p. 75. emendat πρέγνικα praecursoria. Sed vnicē ve-
 rum πρέγνεικα, cuius interpretatio est lectio Codicis
 Lips. Epiphanius T. I. p. 78 f. IV. πρέγνικὸν εὖν εἴπω-
 σι. τὸ ὄλον εἶνιν ἡδυπαθείας καὶ ἐκκαρδίας εξένθεσις.
 πᾶν γὰρ τὸ πρέγνικευόμενον λαγνείας ὑποφύσιν τὸ
 επώνυμον. Φθορᾶς δὲ τὸ ἐπιχείρημα. ἐπὶ τοῖς γὰρ
 τὰ σώματα διακρέυσσιν ἐλληνικὴ τις εἶνιν ἡ λέξις τὸ
 πρέγνικεῦσα τάυτην, οὐδεν καὶ ἐν μύθοις ἀναγεάφε-

σιν — περὶ καλλράξ λέγοντες ὅτις, ὅτι καλλος πρόνικον. Suidas πρόνικος, δράμασις, γοργός; tum locum Diogenis in vita Xenocratis habet IV. sed. VI. vbi pro πρόνικάς in quibusdam exemplaribus male προνικάς legi monet Salmasius ad Spartan. p. 146. Monet Kusterus in Etymol. et Suidae MS. optimis scribi πρόνικος. Hesychius πρόνικον, ὄξυν, ἐυκίνητον, προπετή. Idem πρόνικοι οἱ μισθῶ κομίζοντες τὰ ὄντα ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς ὃς τινας παιδαριῶνας καλλάσι. δρομεῖς, ταχεῖς, οξεῖς, ἐυκίνητοι, γυργοὶ, μισθωτοί. Photii Lex. MS. apud Albertum πρόνικον ὁ τὸν αἰκόλασον ἀλλὰ τὸν κομίζοντα τα τινὰ (τὰ ὄντα) ἐξ ἀγορᾶς μισθῶ καὶ ἐγκείτα τὸ ἐνεκας. Ibidem Alberti monet Guyetum in loco epigramatis nostri itidem legere πρόνικὰ Φιλήματα et reddere praecursořia. Hesychius σκειράτες οἱ πρόνικοι καὶ κυβεταὶ. cf. Hemsterh. ad Pollucem p. 1082. Idem τισύλος προσίθλος πρόνικος Soping Βατελός. Hesychius voc. σκίταλοι. — Crt. Aristoph. Equit. v. 631. ὀπὸ τῶν ἀφρεδοσίων καὶ τῆς πρόνικίας νυκτερινῆς θεᾶς τινὰς ἐσχημάτισαν. Eustath. T. 2. p. 983. 48. ισέον δὲ ὅτι ἐκ τῆς ἐνείκω δοκεῖ γίγνεσθαι καὶ ὁ παρὰ αἰλίῳ Διονυσίῳ κέιμενος πρόνικός ἦγεν ὁ κομίζων μισθῶ τινὰ ἐξ ἀγορᾶς. recte ἐξ ἀγορᾶς in Eustathio legendum vidit Pierso ad Moerin p. 63. Posui hunc Eustathii locum ut viri docti diligentius in notiones verbi rarissimi inquirant. Pro πρὸ ἐργων male Cod. Lips. προσέρπων.

Carmen XVI. ita scribendum et legendum:

Παιδὶ τις ὅλως ἀπαλὸς τῷ γέντονος ὥκ ὀλίγως μὲ κνίζει, πρὸς τὸ θέλειν δὲ ὥκ ἀμύητα γελᾷ.

ἐπλεῦν δέ εἰν ἐτῶν δύο καὶ δέκα· νῦν ἀφύλακτοι
Ομφακες. οὐδὲ ἀκμάση, Φρέστρια καὶ σκόλοπες.

Versu 1. Cod. Lips. in margine habet ἀταλλὸς, quod sine dubio est pro ἀταλὸς, quod saepe in Cod. antiquis cum verbo ἀπαλὸς permutatum est. Conf. Pierson Verisimil. p. 170. Wartonus, qui versum primum habet ad Theocritum p. 75. ita legit: πᾶς ἀπαλὸς τις ὄλως, quod idem est. Versu 2. sched. Thryll. πρὸ dabant, quod correxit V. D. in margine. Versu 3. post δέκα posui punctum, quia sensus id postulat. ἀφύλακτοι est e Cod. Lips. quod etiam sched. Thryll. habent; in Vossi est εἰφυλάκτοις, sed in margine ἀφύλακτα. Klozii ἀμφίλεκτοι est contra metrum, neque video, qui V. D. potuerit id verbum ponere, cum facile ex opposito Φρέστρια καὶ σκόλοπες pateret vera lectio. Interim tamen ex parte laus huius emendationis debetur Koehlero, qui ad h. l. ἀφύλακτοι restituit p. 119. Sensum epigramatis ipsum et metaphoram ab uis sumtuin illustrabit carmen Antholog. VII. p. 481.

εἴη μητ' ὅμφαξ, μήτ' ἄσαφις. οὐδὲ πέπειρος,
ἐεις Κύπεριδος θαλάμες ὥρια καλλοσύνη.
ita interpungendum puto hoc carmen, quod, ut vulgo legitur, intelligi non potest. Antholog. VII. p. 487.

ὅμφαξ γὰρ ἐπένευσας, ὅτι τῆς σαφυλῆ, παρέπεμψω,
μὴ Φθονέστης δύναμι καὶ βραχὺ τῆς σαφίδος.
ita enim legendum hoc carmen: vulgo male ὅτι τῆς σαφυλῆ παραπέμψω. sed editio Florentina, recte ὅτι τῆς habet, ut voluit etiam Huetius ad hunc locum p.

49. Facit huc carmen Stratonis, quod Pieron Verisimil. p. 85. edidit:

ηνίκα μὲν καλός ἦς, Ἀρχέσρατε, καὶ μῷ παρεῖσθαι
σινωπὸς. Ψυχᾶς ἐφλεγες ἡθέων.

ημετέρης Φιλίης ὀδεὶς λόγος, ἀλλαὶ μετ' ἀλλῶν
παιῶν τὴν ἀκμὴν, ὡς ἔόδον, ἡ Φάνιστας.

ὡς δὲ περιπέριαζεις μιαρῆ τριχή, νῦν Φιλον ἐλκων,
τὴν καλάμην δωρῆ. δὲς ἐτέροις τὸ Θέρος.

Partem huius epigramatis edidit Alberti ad Hesychium voc. ἐμπερκάζεται. Callimachus Lauacro Palladis p. 75. ἄρτι γένεια περκάζων.

Carmen XVII. misere corruptum; de quo restituendo fere est, ut desperem. Apponam, ut emendandum existimo:

Ἐι μὲν ἐΦυσ ἀμύντος ἀκμὴν, ὑπὲρ ἐ σ' ἔτι πείθω,
ορθῶς αἰδεῖσται, δεινὸν ἵσις δοκέων.

Ἐι δὲ σε δεσποτικὴ κοίτη πεποίηκε τεχνίτην,
Τι Φθονέεις δῶναγ τάυτο, λαβὼν, ἐτέρω;

Ος μὲν γὰρ καλέσας ἐπὶ τι χρέος, εἴτ' ἀπολύσας
ἔνδεις, κύριος ὢν, μηδὲ λόγγ μεταδός.

Αλλη δ', ἐνθα τευφῆ παισεις, ἵσα καινὰ λαλή-
σεις,

Τ' ἄλλα δὲρωτηθεὶς κ' ἀντιτασσόμενος.

Versum primum restitui, ope sched. Thryll. in quibus est ἀκμὴν ὑπερ, ἐ σ' ἔτι πείθω, ἀκμὴν h. l. est, ἔτι adhuc. πείθω precor. Voss. habet ὅς, sed margo ἐ. V. 2. sched. Thryll. exhibit αἰδεῖσται. cum Vossiano, quod probo, quanquam timide. Nihil melius succurrit. V. 3. Voss. δεσποτικῆ — τῇ, sed margo ha-

bet vulgatam. V. 5. intelligo ita: vocasti me ad dominum tuum, quasi aliquid de me vellet, postea missi me, dormis, neque verbum aliquod commutasti. pro ἔνδει restitui ἔνδεις, et pro λόγον ex Cod. Lips. et Voss. λόγγ. *Ego sic*: Tanquam si mihi ad aufferrendum debitum vocato satiscesses, (id mihi dissolvisse) (ἀπολύσας) secure dormis, dominumque agis, et seueritatem praeferis, nec sermonem communicas. Sed (ἀλλ' ἦ) ibi molliter ludes, forte (ἴσα pro ἴσως) publica vocabula facies. *Loesher.* Rem expedit MS. Lugd. Batav. ex quo ita hunc versum edidit Valquenar. ad Ammon. p. 107. vbi exempla iuncti, ἴσος ἡγή κοινὸς habet:

ἀλλῃ δ' ἐνθα τρυφῇ παίζεις, ἵσα κοινὰ λαλήσεις
quod Scaliger emendauit:

ἀλλ' ἦν δ' ἐνθα τρυφῆς, παίσεις ἵσα, κοινὰ λαλή-
σεις,

quod probat Valquenar. nec ego obloquor. Haereo tamen dubius; neque enim satis bonum sensum fundere, ne sic quidem videtur. Ad vocem ἀλλῃ in sched. Thryllit. scriptum erat *sic* et V. D. in margine coniicuit ἀλλ' ἦ, quod non capio. Ad vocem τρυφῇ, cui in sched. Thryll Jota subscriptum deerat, eadem manus *sic* ascripserat. Ex παίζεις feci παίσεις, ut conueniat τῷ, λαλήσεις. Verba ἵσα κοινὰ nondum expedio, forte κοινὰ h. l. notant verba publica Ouidii, quomodo etiam Callimachus usurpauit δημόσια Epigram. 31. συγχάνω πάντα τὰ δημόσια. Versu ultimo ἐπιτασσόμενος est e Cod. Lips. et sched. Thryll. quae tamen ἐπιτάσσαμενος habent. Sed in margine V. D. legit ἐπιτασθόμενος, quod est etiam in Vossiano.

Carmen

Carmen XIX. habet Valquenarius ad Hippolyt. p. 285. nulla lectionis varietate; etiam Warton. ad Theocrit. p. 101. ἀβρῆς versu 1. habet Cod. Lips. sed schedae Thryll. cum Vinariensi Codice, ἀβρῆς, quod tamen in margine correxit V. D. pro ὥν Wartonus l. c. et Vossianus habet ών, quod melius.

Carmen XXII. ita edidit Klozius:

"*Ὕν τι πάθω Κλεόβελε* (τι γὰρ πλέον ἐν πυρὶ πάσιδων

Βαλλόμενος νεῖματι λείψανον ἐν σποδῷ)

Λίσσομ' ἐμ' ἀκρήτῳ μέθυσον, περὶ ὑπὸ χθόνας
θέσθαι,

Κάλπιν ἐπιγεάψας. δῶρον σέως αἰδη.

Edidit hoc carmen etiam Wartonus ad Theocrit. p. 265. qui primo versu *mauult ἥν ποθάγω*, vel *ἥν γεθάνω*. Vtrumque ineptissime. nam vulgatam omnes intelligunt, qui supra Wartoni ingenium sapiunt. cf. Carmen 51. Pro τι Cod. Lips. Voss. et Wartonus habent τὸ, quod fere est, ut probem. Nam vulgata sensum satis difficilem habet. Monet in Addendis p. 359. Wartonus, Guyetum in Cod. Parisiensi primum distichon eodem modo distinguere, quo h. l. legitur, cum interrogatione in fine. Voss. vncos non habet. Versu 3. Cod. Lips. et Voss. *λίσσοματι ἀκρήτῳ*. Thryllit. sched. *ὑπὸ χθόνα*. vtrumque recte. Versu ultimo tamen male Cod. Lips. *αἰδης*. sed vulgatam tuentur La Croz. et Thryllit. schedae. pro *κάλπιν ἐπιγεάψας*, V. D. ad marginem sched. Thryll. *κάλπιν ἐπὶ γεάψας* coniecit, male. Ultimum vero distichon ita constituendum puto:

Λισσομάχ ἀκρήτῳ μέθυσον, πέλν ὑπό χθονα θέθα,
Κάλπιν, ἐπιγράψας. δῶρον ερως αἰδη.

Vinam, precor, antequam terrae inferas, vino pér-
funde et inebria, atque haec tum inscribe. Donum
Plutoni Amor. Vulgatam Guyetus ita explicabat,
monente Wartono l. c. ἐμὲ μέθυσον, τὸ ἐμὲν σῶμα
τὴν μὲν κόνιν, τὰ δὲ σᾶν. Sed h. l. vidit verum Warto-
nus, qui interpunctit post κάλπιν, et μέθυσον in ver-
sione lātina ad κάλπιν retulit. Exstat simile cārmen
num. 27. Meleagri in Musa Stratonis, quod edidit
Wartonus ad Theocrit. p. 261. et Klozius ad Tyr-
taeum p. 93.

ἥγρευθην τὰ πρέθεν ἐγώ ποτε τοῖς δυσέρωσι

Κώμοις ἡθέων πολλάκις ἐγγελόσας.

Καὶ μὲν ἐπὶ τοῖς ὁ πτανὸς ἔρως προθύροισι, Μούσαι,
σῆσεν, ἐπιγράψας. Σκῦλ' ἀπὸ σωφροσύνης.

Versu primo Cod. Lipsiens. dabat ἐμπροθεν, sed
shed. La Croz habent τὰ πρέθεν, in margine tamen
habent notatum: Cod. Palat. εμπροθεν. Vertit Wartonus:
Captus eram iam antea ab auersis amori, com-
missionibus iuuenum soepe irridens. Iamque me ad
tuas fores volucer Amor, o Muisce, locauit, inscri-
bens: Spolia a sapientia. Recte, mi Wartone, Mo-
mus versionem tuam Musis dedicet cum inscriptione:
Spolium stuporis. Quis enim credat eum virum,
qui Theocritum edere ausit, tam ignarum omnis
graecitatis esse, vt vertat δυσέρωσι auersis amo-
ri. Vertendum erat: En ego, qui quondam insanas
comissiones iuuenum risi, nunc captus haereo, et
me Amor alatus tuas ante fores, Muisce, statuit hoc
titulo: Spolium continentiae. Similis elegantiae
est

est epigrama Leonidae a Cel. Reiskio n. 530. p. 59.
editum.

Πήρην, κάδεψητὸν, ἀπεσκληρυμμένου αἰγὸς
σέρφος, καὶ βάκτρον τέτο θ' ὁδοιπορικὸν.
Κ' ὅλπαν ἀσλέγγυτον, ἀχάλκωτόντε κυνῶχον
καὶ πῖλον κεφαλᾶς ὡχὸσίας σκέπανον.

Ταῦτα καταφθιμένοιο μυρικίνεον περὶ θάμνον
σκῦλα Ποσωχαρέος, λιμὸς ἀπενρέμασεν.

Quod Epigramma mirifice illustratur ex alio eiusdem
Leonidae carmine p. 56.

ὅ σκίπων καὶ ταῦτα τὰ βλαύτια, πότνια κύπει,
ἄγκειται, κυνικὴ σκῦλα Ποσωχαρέος.
ὅλπη τε ἐυπόεσσα, πολυτρέπτο τε πήρας
λείψανον, ἀρχάντις πληθύμενον σοφίης.

Σοὶ δὲ Ρόδων ὁ καλὸς, τὸν πάνισοφὸν ἥνικα πρέσσει
ῆγερυσεν, τρεπτὸς θήκατ' ἐπὶ προθύροις.

Pertinet huc Carmine 367. ἐμῆς ἀνάθημα μερί-
μης. Polemo Sophista in Epitaphio in Callima-
chum ducem s. πολέμαρχον p. 27. ed. Tolos. anni
1637. ὃ σεμνὸν ἀνάθημα πολέμιο, ὃ καὶ τὸν ἀρεως
ἄγαλμα κ.λ. Denique in harum elegantiarum stu-
diosorum gratiam non possum, quin apponam sua-
vissimum Zappii Carmen, quod p. 31. inter eius poë-
mata exstat, et meram antiquitatem spirat, ut plera-
que omnia illius poëtae, cui quicquid temporis atque
otii traxi, impensum putaui perditis Anacreontis
odulis. Utinam plures haberet Germania, quae tam
lubenter Anacreontas, Homeros, Horatios suos iactat,
qui ad tales pœses laudem aspirarent, quam peperit
sibi Zappius. Scilicet diligens veterum graecorum

lectio ingenium atque animum suavitate et dulcedine mellis Attici imbuit, et vere *χαριερτας* poëtas efficit. Carmen est hoc:

Stassi di Cipro in su la piaggia amena,
Vn alta Reggia, dov' Amor risiede:
Cola mi spinsi, e di quel Nume al piede
Presentai carta d'umiltà ripiena.

Sire (il foglio dicea) Tirsi, che in pena
Servio finor, la libertà ti chiede,
Ne crede orgoglio il dimandar mercede,
Dopo sei lustri di servil catena.

La carta ei prese, e in essa il volto affisse
Ma legger non potea, che egli era cieco,
E conobbe il suo scorno, e se n'afflisce.

Indi con atto disdegnoso, e bieco
Gittomi in faccia lo mio scritto, e disse:
Dalle alla morte; Ella ne parli meco.

Carmen XXIV. ad initium versus tertii edidit Wartonus ad Theocrit. p. 192. vertit idem: Vnum noui totum pulchrum, solum mihi nouit auidus oculus Muiscum aspicere; alia vero caecus sum. Ille omnia mihi videtur. — Versu 3. Cod. Lips. πάντα δὲ ἐκεῖνος cum Voss. et Wartono; postea recte idem Cod. ἀρ. Versu 4. Cod. Lips. et Voss. Ψυχῆ, et post κόλακες signum interrogationis ponit; recte vtrumque. cf. Add.

Carmen XXV. Cod. Lips. male cum XXVIII. coniungit. Nihil enim inter se commune habent haec duo carmina. De verbo ὄιακα secunda longa cf. Valquenatius ad Hippolyt p. 296. Ascribam locum Eustathii ad Homerum p. 1533. T. 3. vbi de notione huius verbi agit: κεῖται γν̄ ἐν ἐγτορικῷ λεξικῷ

λεξικῷ ταῦτα. οἰαξ πηδάλιον ἀυχὴν. Διογένιαν δὲ, Φησὶ, οἰακας λέγει ἐις τὰ πηδάλια ἐπισρέφσοιν, ἥγεν κακόνας καὶ κρίκες δι ὃν ἴμαντες διείσοντακ καὶ Φέρετακ μέχρι καὶ νῦν ἡ τῶν οἰακῶν λέξις ὡκ ἐπὶ ἐλεῖ πηδαλίων. λέγετακ γὰρ τοῖς ναυτικοῖς οἰακας ξυλῆφια τινὰ δι ὃν σρέφσοι τεχνικῶς τὸ πηδάλιον. qui locus egregie huc facit. Versu 3. Cod. Lips. et Voss. χειμαίνει habet, ut etiam infra Carmine 30. v. 3. pro Βαρὺ Voss. Βαρὺς. Versu 4. recte Codex Lips. habet παμφύλω, quod metrum postulat. Ludente videtur poëta voluisse in Παμφύλω, quod cum mare Pamphylum, tum mare Veneris, omni puerorum genere plenum, notat. Ob similitudinem argumenti addo Carmen 20. quod emendatius ponam:

χειμέριον μὲν πνεῦμα. Φέρει δὲ ἐπὶ σοὶ με, Μυτσκε,
ἀγπατὸν νώμοις. ὁ γλυκύδακρυς ἔρως.
Κυμαίνει δὲ Βαρὺς πνεύσας πόθος. ἀλλὰ μ' οὐ
ἔρμον

δεξαγ, τὸν νάυτην Κύπειδος ἐν πελάγει.

Versu 1. autoritate Cod. Lips. post πνεῦμα interponxi. δὲ ἐπὶ est ex eodem. Wartonus, qui prius distichon, sed non integrum edidit ad Theocritum p. 43. habet Φέρει δὲ ἐπὶ. Pro Μυτσκε male Cod. Lips. Μυτσκος. Versu 2. Wartonus vertit: suaue lacrymans Amor; inepte. Versu 3. Cod. Lips. χειμαίνει, quod eodem redit, sed tamen exquisitius videri possit. πνεύσας est ex Cod. Lips. et schedis Thryllit. vulgatum πνέων metrum respuit. Simile exstat carmen Antholog. VII. p. 471.

Κῦμα τὸ πικρὸν ἔρωτος. ἀκόιμητοι δὲ πνέοντες
Ζῆλοι, καὶ κώμων χειμέριον πελαγος.

Ποι Φέρομα; πάντη δὲ Φρενῶν σίακες ἀφεινται
ἢ πάλι τὴν τραφερὴν σκύλλαν ἀποψόμεθα;

Versu vltimo videtur legendum ἐποψόμεθα. num
iterum terrestrem Scyllam (puellam) videbimus, adi-
bimus?

Carminis XXVI. Distichon primum habet War-
tonus ad Theocrit. p. 166. qui ita exhibit:

ηδύ τι μοὶ διὰ νυκτὸς ἐνύπνιον ἀβρὰ γελῶντα
οκτωκαιδεκέτης παιδὸς ἐτ' ἐν χλαμύσι.

Eandem lectionem Codex Lips. exhibit excepto χλαμύδι, quod habet. Vossianus γελωτος. cetera, vt Wartonus habet. Wartonus autem lectionem Codicis sui ita emendat, vel παιδα μετὰ χλαμύδι, vel παιδὸς ἐτ' ἐν χλαμύδι legendo. Addit: Ele-
gantius forte corrigas, quod tamen minus erit ad rem propositam — η παιδα μετ' ἀγκαλίσι inter vlnas: Contra Koehler. ad Theocrit. p. 58. negat, vulga-
tam stare posse, quia inepte ita Amori baiularii offi-
cium tribuatur. Legit igitur, vt Wartonus edidit,
excepto παιδα ἐκτωκαιδεκέτη, quod retinet. Scili-
cket μετ' ἀγκαλίσι illi est inter vlnas; male. Idem
etiam versu 1. post ἐνύπνιον ponit punctum. Sed
quomodo intellexerit V. D. non video. Evidem
lectionem Klozii, quam etiam sequuntur Thryll. sche-
dae, retinendam puto. Altera enim illa lectione mihi lan-
guida et tautologa videtur. Quid enim dixisset pue-
rum octodecim annorum παιδα ἐτ' ἐν χλαμύδι? Quid pertinet hoc ad narrationem de somnio, quae
postulare videtur puerum nudum? Locum igitur to-
tum ita verto: Per suave noctis somnum Amor mihi
in sinum meum, sub uestem (stragulam) adducebat
dulce ridentem puerum octodecim annorum. V. 4.

ἐτρε-

στρεφομένη est emendatio Scaligeri pro ἐτρέφομεν
ut monuit Valquenarius ad Ammonium p. 45. qui
comparat βγκολεῖδας ἐλπίσιν. in Voss. est ἐτρεπό-
μαν. Versu 5. pro θάλπει Cod. Lips. τέρπει. sed
vulgata bene habet et defenditur e verius vltimi
χλιανομένη. pro μνήμην Voss. μνήμης. pro πέθος
Koehlerus l. c. legit ποδὸς. sine villo sensu. Versu 6.
pro πτηνῷ sched. Thryll. δεινῷ dant, sed vulgatam se-
quitur Cod. Lips. Voss. male φάσματα. Distichon
vltimum habet Valquenarius ad Ammon. p. 36.
Versu vltimo pro κάλλειν Koehlerus l. c. mauult κα-
λοῖς, male. Sic enim Carmine 27. εἴδωλον μορφῆς.
Polidippus Antholog. III p. 220.

τὸν τριετῆ παίζοντα περὶ Φρέαρις αὐνάντα
εἴδωλον μορφᾶς κωφὸν ἐπεσπάσατο.

Legitur illud carmen inter Callimachea p. 331. edit.
Ernesti. Oppian. H. 2. 71. οἰον δὲ φναύσισιν ἐν εἰδώ-
λοισιν ὀνείρων Anthologia Latina T. 1. p. 643.

- Te vigilans, oculis, animo te nocte requiro;
- Vieta iacent solo cum mea membra toro.
- Vidi ego me tecum falsa sub imagine somni
Somnia tu vinces si mihi vera venis. v. Addend.

Carmen XXVII. habet aliquantum difficultatis, et
mendis aliquot turpatum est. Priora duo disticha
habet etiam Wartonus ad Theocrit. p. 81. qui pri-
mo versu cum Codice Lips. ita habet: εἰνέδιον σεί-
χοντα μεσήμβριον εἴδον Ἀλεξ. in Vossiano est
εἰνέδιον σίχοντα μεσήμβριον, sed correetum in margi-
ne: εἰνέδιος σείχων τὸ μεσάμβριον. Pro ἐνέδιος Klo-
zii, εἰνέδιος legendum esse vidit Koehlerus ad Theo-
critum p. 66. Versu 2. Cod. Lips. ἄρτι κομῆν κάρ-
πων κυομένης θέρεος. Wartonus l. c. habet ἄρτι κό-
μαν

μαν κάρπων κυνομένης Θέρεος. in Addendis vero p. 351. monet in Codice Parisiensi Biblioth. Bodlei. legi κειρομένης, idque vocabulum ibidem in notis corrigi κειρομένων. Ibidem legitur etiam, eodem mōnente, αρκτικόμαν coniunctim. Voss. ἄρτι κύμαν. pro κάρ- πων, quod est in textu, margo κάρπων corrigit. Ibid. κειρομένης. Wartonus ipse vertit: In via inceden- tem meridie vidi Alexin, iam comas frugum torrente aestate: sed concedit tamen τὸ μεσήμβριον etiam ad Alexin trahi posse, quod eodem reddit: Koehlerus l. c. ita hunc versum legit: ἄρτι κύμαν κάρπων κει- ρομένης Θερέος. sed non addit V. D. quomodo ea emendatio sit intelligenda, nec ego video. In hac dubitatione optimum mihi videtur, sequi lectionem Cod. Lips. ex quo totum locum ita constituo:

εινόδιος σείχων τὸ μεσήμβριον εἶδον "Αλεξίν,
ἀρκτικόμαν, κάρπων κυνομένης Θέρεος.

vt Θέρος κάρπων, pro simplici κάρπαι sit posatum, vt supra Θέρος ἀμήτοιο pro ἀμητος habuimus. κυνομε- νον Θέρος κάρπων intelligo, messem vel segetem quae adhuc in flore est, quod fere tempore calidiissimo ae- statis fit. Ita apud Nicandrum Theriacis v. 89.

ἡὲ καὶ ἀγριάδος μαλάχης ἐγκύμονα κάρπουν,
Scholiafest explicat: κεκλεισμένον, ἀπαλὸν, μή- πω ἐξηνθητότα. Idem vers. 853. κράδης κυέσσαν κορύνην, quod Eutecnius reddit: κλῶνες κράδης ἄρτι- Φυεῖς. Aratus Diosem. p. 135. ed. Oxon. τριπλόα δὲ σχῖνος κυέει, quod in Geoponicis XI. c. 12. red- ditur. κάρπως Φέρει Dioscorides III. 7. χυλίζεται δὲ η πόα συλλεγομένη ἐγκύμων ὅσα σπέρματος. Versu- 4. Voss. ἡέλιον. Versu 5. pro ἄς sched. Thryll. da- bant αἵ. Pro νῦν reste Cod. Lips. Voss. et Wartonus l. c.

I. c. habent γὺξ. quod coniectura, si diis placet, asse-
cutus est Herellius, quem probat V. C. Loesnerus
I. c. p. 551. pro ἔκοιμισεν sched. Thryll. ἔκοιμησο'
dant, atque etiam Loesnerus I. c. habet ἔκοιμησεν,
quasi a Klozio ita esset editum. Saepe haec verba
inter se permutata sunt a librariis qui nescirent κοι-
μᾶν, etiam adiue poni, quod copiose docuit Erne-
stus, Vir summus et praceptor mens, ad Callima-
chum. Distichon ultimum habet Alberti ad Hesychium
voce λυσιμελῆς, sine vlla lectionis varietate.
Conferri cum hoc disticho meretur Anthologia latina
T. I. p. 639. Achilles Tatius VI. p. 399: ἐπεὶ δὲ
ἔδει τὴν Δευκίππην, ἀνεφλέγη τὴν Ψυχὴν καὶ ἐδο-
ξεν αὐτῷ τότε καλλίων γεγονέναι. Θρέψας γάρ ἔλης
τῆς νυκτὸς τὸ πῦρ, ἐπον χρόνον ἀπελείφθη τῆς κό-
ρης, ἀνεζωπύρησεν ἐξαίφνης, ὥλην λαβὼν εἰς τὴν
Φλόγα τὴν θέαν. Qui locus mirifice epigrama no-
strum illustrat.

Carmen XXIX. Edidit etiam Wartonus ad Theocrit. p. 96. Versu 3. recte Cod. Lips. et Wartonus
habent: ὅμματα καὶ μὰ τὸ σὸν, quod ipsum metrum
requirit. Vossianus νῷ μὰ τὸ σὸν, quod elegantius
quam καὶ. Versu 4. Cod. Lips. dat ἡν σὺ ἀννεφες. Wartonus habet δύσνεφες. Sed recte etiam sched.
Thryll. σύννεφες, quod pro σκυθρωπὸς ponitur h. l.
cf. Viros doctos ad Hesychium h. v. Rhunquenium
V. C. ad Rutilium Lupum p. 122. Locus prae-
clarus est Aristotelis Physiognom. pag. 151. 8. ὅτι
δὲ συννεφεῖς ἔχοντες (μέτωπον) ἀνθάδεις — οἱ δὲ
μέτενες ἔχοντες κόλακες — ίδος δὲ ἄντις ἐπὶ τῶν κυ-
νῶν ὅτι οἱ κύνες ἐπειδὴν θωπένωσι, γαληνὲς τὸ μέτω-
πον ἔχοσι. ἐπειδὴ δὲ οὐτε συννεφῆς ἔξις ἀνθάδειαν
ιμφαίνει, οὐτε γαληνὴ κολακίαν, η μέση ἀντέτων ἔξις
ἐναρ.

έναρμόσως ἔχοι. οἱ σκυθρωπὰ μέτωπα ἔχοντες δυ-
σάνιοι. ἀναφέρεται ἐπὶ τὸ πάθος ὅτι οἱ ανιώμενοι
σκυθρωποὶ εἰσιν. οἱ δὲ κατηφεῖς ὁδυρῶνται. ἀναφέ-
ρεται ἐπὶ τὸ καθος ὅτι οἱ ὁδυρόμενοι κατηφεῖς, qui
locus praecclare differentiam multarum vocum docet,
quae vulgo confunduntur. Pro βάλης Wartonus
male βάλοις habet. pro ποτὲ malim legere ποτὶ,
ποτιβάλης μοι pro προσβάλης. Ad vocem χεῖμα
V. D. in margine schedarum Thrylli ascripserat χει-
μῶν, quod quo pertineat nescio, nisi forte in codice
aliquo inuenierit V. D. χειμῶνα δεδορκα deleto ποτὲ.
Sed χεῖμα, παιητικότερον est. Versum 6. illustra-
vit Wartonus ex Theocrito 13. Id. 45. ἔτερος ὁρέωσα,
vbi ultimum hoc distichon habet p. 144. Habet
etiam duo posteriora disticha Spanhemius ad Calli-
machum p. 987. cuius loci μηνυτήρια debo Lues-
nero doctissimo. Vertit Wartonus hoc carmen ita:
In te mea, Muisce, vitae retinacula suspensa sunt, in
te etiam animae *spiritus relinquitur* adhuc. Imo
iuro per tuos, puer, etiam surdis loquentes oculos,
imo etiam per tuum *luculentum* supercilium, si in me
tristem oculum conieceris aliquando *hiemem* vidi; at
si laetus aspexeris, suaue *effloruit* ver. Ride balbu-
tientem Anglum!

Carmen 31. edidit ad Theocrit. Wartonus p.
165. Ita autem legendum est:

"Εις χλαμύδ' εἶχεν ἔρως καὶ μὴ πτερὰ, μηδὲ ἐπὶ^{νώτων}

Τόξα τε καὶ Φαρέτρην, ἀλλ' ἐφόρει πέτασον,
Ναὶ μὰ τὸν ἀβρὸν ἐφηβὸν ἐπόμνυμακ, Ἀντίοχος
μεν

ην αὖτε ἔρωτ. οὐδὲ ἔρως τ' ὑμπαλιν' Ἀντίοχος.

Versu

Versu primo Codex Palatinus, ut inonent schedae La Croz, Cod. Lips. et Wartonus μήτε πτερὰ ha-
 bent. Sed vulgaratam sequuntur schedae La Croz et Thryll. pro νώτων Codex Lipsiens. νώτω. sed sched.
 Thryll. et La Croz. νώτων. Versu 2. Φαρέτερη a Wartono habeo. χλαμὺς et πέτασος puerorum
 sunt, docente Polluce X. 164. τὸ δὲ τῶν ἐφίβων φό-
 ογμα πέτασος καὶ χλαμὺς. Coniunguntur etiam
 chlamys et petasus apud Philemonem in fragm. Cle-
 rici p. 306. quod monuit in Addendis p. 355. Wart-
 tonus. Hermogenes p. 161. ὁ συνθάψας τὴν χλα-
 μύδος τῷ ἐρωμένῳ. Versu 3. restitui μὰ, ut vole-
 bat V. D. in margine sched. Thryllit. et alias V. D.
 apud Klozium. Valquenarius tamen, vbi hoc vlti-
 mum distichon habet, in Dissertatione de deperditis
 Euripidis tragœd. p. 7. laudat νῷ τὸν, ut Klozius
 edidit; atque etiam stare possit, quia vltima in τὸν
 per sequens αἴθρεν longa efficitur. Idem Valquena-
 riūs recte post ἐπόμνυμα interpungit, quod facit et-
 tam V. D. apud Klozium. Versu vltimo τῷ μπαλιν,
 quae est lectio Cod. Lips. habet etiam Wartonus et
 Valquenarius. Quid Herellius h. l. tentet, cogeris
 iterum, amice Lector, in Addendis quaerere. Simile
 huic carmini aliud quod numero 37. edidit Klozius,
 et Wartonus ad Theocritum p. 33. quod ita lego:

Εἰ καθύπερθε λέβοις χεύσεαι πτερὰ καὶ σεν
 αὶ π' ὥμων

Τείνοιτ' ἀργυρέων ἴσδόκος Φαρέτερη,

Καὶ σάινς παρ' ἔρωτα φίλ' αἴγλασον κ. λ.

Versu 2. τείνοιτ' e Cod. Lips. Voss. et sched. Thryll.
 ita quoque Wartonus l. c. Meleager in edita p. 333.
 εὶ καὶ σοὶ πτέρυγες ταχιναὶ περὶ νῶτα τέτανται.
 αἴργυ-

ἀργυρέων iterum a Cod. Lips. Voss. et Wartono accepi, qui tamen in Addendis p. 348. monet Virum doctum, quem putat esse Guyetum, in Codice Parisiensi bibl. Bodlej. coniicere τένοιτ' ισδόκος ἀργυρέη Φαρέτρη. Lectori optionem do. Ego sequar Cod. Lips. qui etiam recte cum Voss. et Wartono habet Φιλ' ἀγλαον. Carmen 38. eiusdem argumenti edidit Wartonus ad Theocritum p. 253. ut Asclepiadæ, sine vlla varietate lectionis.

Carmen 32. suauissimum est, sed in disticho secundo corruptum, quod ita restituo:

Ζεῦ πάτερ, ἀρε φίλημα τὸ νεκταρέον Γανυμῆδευς
Πίνεις καὶ τόδε σοῖς χείλεσιν ἀνοχοῖ;

ἀρε est ex Cod. Lips. Wartonus ἀρε habet, et certe. In Addendis pag. 348. monet idem in Codice Parisiensi bibl. Bodlej. coniici pro φίλημα το, φίλημ' ὅτε. Scilicet tum legendum esset πίνεις et ὄνοχοῖ. Sed hac emendatione non opus. Rechte enim versu 2. Cod. Lips. et Wartonus, qui carmen hoc edidit ad Theocritum p. 38. πίνεις habent, quod sequens ἀνοχοῖ requirit, post quod verbum signum interrogandi ponendum. σοῖς pro σοι vulgato ex coniectura V. D. in margine sched. Thryll. Versus sexti finem male vertit Wartonus: halitus suave bibi mel. Bene tamen idem suspicatus est non sapum esse hoc carmen. Partem primi pentametri habet Alberti ad Hesych. voce ἀποπεῖν.

Carmen 39. etiam corruptum est pluribus locis, quod ita restituo. Versu igitur 3. Cod. Lips. recte χευσέοισι, quod tamen leue est. pro ἡε θέων facile erat corrigerε ηιθέων, quod vidit Koehlerus ad Theocrit. p. 16. et Cod. Lips. cum Voss. habet.

Versu

Versu 5. recte Cod. Lips. et Voss. habet *πηγάσαθε*, quid aspexitis? Versu 6. iidem recte Πα-
Φίης exhibit, quod habet etiam Wartonus ad Theocrit. p. 83. vbi versus hic editus est. Versu ultimo
lege *έλοιτε* ex Cod. Lips. Voss. *έλητε* corr. *έλοιτε*.

Carmen 40. Rhiani, edidit Pierson ad Moerlin p.
211. ut *άδηλοι* Wartonus ad Theocritum p. 44. sed
recte coniicit esse Rhiani. Versu 1. exhibet Voss;
Pierson, Wartonus, *Δεξιόνικος*. Ita apud Aristoph.
Pluto v. 800. aliqui Codices pro *Δεξιόνικος* habent
Δεξινίκος quod probat Hemsterhusius p. 269. Versu
3. iidem Wartonus habet *κ' ω μέν* et *ἀποσενέχων*.
Voss. *ἀπεκάκωσεν* et v. 5. *κτυχλη*. Pierson l. i. c. θύμη
κάκωσεν. Scriptura vera *κτυχλη* est; Inde *κτυχλίζεται*,
quod est nimium, immoderate, meretricio modo ri-
dere, cf. Sallier ad Moerlin p. 213. Talia τέργη-
λη, ταγαλίζεται; de quibus vide Hesychium. *κτυχλη*
tria genera recenset Aristoteles H. A. IX. 20. ξο-
βόραν, τειχάδα, πιάδα, quo in loco tamen Athe-
naeus 2. p. 65. *ιλλάδα* habet, quod sequitur Eustathius.
Hesychius vulgatam explicat h. v. *κοστύφων*
duo genera habet IX. 19. Eustathius ad Il. a. p. 88.
l. 48. *Ισέον δέ ὅτι καθάπερ ὄμικλη διά τὰς η, γέτως*
καὶ τέργηλη ως ἀρέσκον ἐστιν Ηρωδιανῶν. Idem ad
Odyst. X. p. 795. eadem, sed copiosius, habet; addit
ἀρέσκεται δὲ τῷ τοιετῷ κανένι καὶ Ηρωδιανῶς. Pier-
sonus ad Moerlin p. 184. censebat Eustathium re-
spexisse ad locum Herodiani in Philetaero p. 448.
*ὄμικλη ἔχει ὄμικλα ἀλλὰ ὄμοιως η ὄμικλη ως η τέρ-
γηλη διά τὰς η*. Sed quid erit pretii, si verum fontem
indicauero, unde hauit Eustathius; docueroque Phi-
letaerum Herodiani nihil nisi excerptum ex opere

eius maiore esse? Ecce enim! Herodianus in libro Σητεμβενων κατὰ κλίσιν παντὸς τῆς λόγης μερῶν, in MS. Mediceo apud. Bandinum Bibl. Laurentiana T. I. p. 146. ἔτι πλημμελῶσιν ὅις λέγοντες τείγηλα κακά κίχλα ποι ἐμίχλα δέον λέγειν διὰ τὴν τείγηλην κίχλην ποι ἐμίχλην. οὐδὲν γάρ ὄνομα Θηλυκεντῶν ληπαραληγόμενον εἰς αὐτὸν εἰς οὐδὲν πάλη πύλης πρωθύλη κρωβύλης, αὐθύλη αὐθύλης. ὅτας ἐργαλευ ποι τῶν τάυτα. Hunc canonem manifeſte reſpexit Euſtathius, quod cuius conſerenti patebit. Contra hunc canonem peccat Antipater Anthol. I. p. 85. ώρι κίχλαν et κίχλας habet. Sed p. 84. in carmine Silentiarii v. 2. recte κίχλη. Ceterum notabile quod in tribus epigramatibus quae in Anthologīa L. c. leguntur, ſemper iuncti inueniuntur merula et turdus in uenatione. Carmine 422. v. 5. de merula capta.

Τὸν δὲ μόνον πλεκτῶν ἀνθε μεθῆκε λίνων
νοῦ. Ιερὸν αἰοιδοπόλεων ἐπύμως γένος. vbi recte Codex
quondam Fabricii ἐτυμον. Carmen 429. v. 5. de
merula capta.

αὐτὸς ἀνθεις μεθέηκε τὸν ιερὸν. οὐν αἴρε αἰοιδῶν
νοῦ. Φειδὼ καὶν καθαῖς, ξεῖνε, λινοσασίαις.

Carmine 423. v. 2. κόσσουφος ἥδυβάσις v. 5. 6.
η τάχα πε τριμάκαιρα φιλάγρετις ὄρενιν αἰοιδὸν
νοῦ. "Αρτεμις ἐνμέλπε λῦσεν ἄνακτι λύρης.

Vnde appetat κόσσουφον cum omnibus aibus cantatricibus Apollini fuisse sacrum; inde ιεροι dicuntur. Quod tenendum. Obiter eximenda exigua menda fabulae s. τετραστιχω Gabriae, quod cum aliis ineditis dedit Bandinus Catalog. Bibl. Florent. T. I. 29. cum elogio: ἐν κινδύνοις ἐσὶν ὅτε ἡ ὑποπτοι σωτῆρες τῶν φιλῶν ἐνρίσκονται.

έλαφος

Ἐλαφος ὡς ἔβλεπεν εἰς ὕδωρ κέρας,
ηὐχει καθ' ἀυτὴν κερτομάσα τὸς πόδας,
λεών δ' ἐπεὶ διώκε, τέττας ἡγάπα
κέρας καθυβρίζεσσα. Θηρας ὡς πάγην.

Videtur legendum Θηρὸς ὡς πάγην. Sed facile concedo, inepto auctori ineptam locutionem esse relinquendam. Autor ille legi vix meretur. Sine ullo respectu ad turdum vel merulam θερὸς ὄγης simpliciter dicitur Mnasalcae Anthol. 3. p. 241. Simile votum est Alcmanis in fragmento elegantissimo, quod seruavit Antigonus Carystius Capite 27. vbi de κηρύλῳ agit, qui graecis mas halcyon est:

8 μὲτη, παρθενικῷ μελιγάρνει, θερόφωνοι,
γῦνα Φέρειν δύναται. Βάλε δὴ, βάλε, κήρυλος εἴη
ὅς ἐπὶ κύματος ἄνθος ἀμ' ἀλκυόνεσσι πότηται,
νήλεες οὗτος ἔχων, ὀλιπόρφυρος εἴαρος ὄγης.

Huius fragmenti verba quaedam habet Athenaeus L. IX. p. 374. vbi id bene vidit Casaub. Ad intelligendum hoc fragmentum notandum est, marem halcyonem, vbi consenserit, a feminis dici super alis ferri.

Carmine 42. versu ultimo Cod. Voss. male αἴψα-
μένες; Habet vero Φαντασιὰν dulcissimam, quam
multi secuti sunt. Facile autem fieri potest, ut si
longius eam persequare, Φορτικὲς fiat. Ita ergo An-
tholog. l. c. 27. quod carmen inter Callimachi epi-
gramata edidit Ernesti p. 330.

'Αυτὸ τὸ πῦρ κάνσειν διζήμενος, ἔτος δὲ νύκτωρ
Τὸν καλὸν ἴμείρων λύχνον ἀνεφλογίσαυ.
Δένρ', απ' ἐμῆς ψυχῆς ἄψον σέλος, ἔνδοθι γάρ μι
Καιόμενον πολλὴν εξάνιησι φλόγα.

Aliud simile epigrama suo Catalectorum exemplari ascripserat Tollus, quod habet Burmannus secundus Antholog. p. 674. T. 1.

Ἐτος, ὁ τὸν δαλὸν Φυσῶν, ἡντα λύχνον αὐτῷψης,
δεῦρ', αἴπ' ἐμᾶς ψυχᾶς αἴψον, ἔλος φλέγομα.

Non praetereundum, quod Comico Vespis v. 1363. meretrix δαλὸς dicitur, ubi Florens assert Lucretii locum; At flagrans, odiosa, loquacula λαμπάδος fit. A graecis sumvit Portius Licinius, in carmine eo quod Gellius 19. 9. Burmannus l. c. habent, et graece vertit Scaliger Epist. p. 680.

Custodes ovium, teneraeque propaginis agnum,
Quaeritis ignem? ite huc, quaeritis? Ignis ho-
mo est.

Si digito attigero, incendam siluam simul omnem
Omne pecus flamma est, omnia, quae video.

Obiter notandus est Burmannus, qui ineptissime: *si digito attigero*, interpretatur: *si leui iniuria afficerb.* Scilicet ut Patrui sui Commentarios allegare possit, centies per illum futilem Commentarium ineptit, phrasesque corradit. Si digito attigero, est proprie intelligendum, ut in carmine hoc: *μὴ πρῆσω τὸς πέλας αὐτῷμενος.* Sed, quod in his rebus fere primum interpretis officium existimo, indicandum, ex quo fonte haec hauserint poëtae graeci. Fons elegantiae est Theocritus Idyll. XIV. 23. *ἐνυμαρέως κεν αἴπ' αὐτᾶς νηὶ λύχνον αἴψους*, quod vidit iam vir summus, Casaubonus, Lection. Theocrit p. 270. qui illud Callimachi carmen itidem laudat. Sed notandum ibi pastorem loqui, cui talem hyperbolam aliquantum rusticam facile condonamus. Male tamen hoc poëtae nostri arripuere. Lucretio etiam concedo suum:

Ignis

Ignis Alexandri Phrygio sub pectore gliscens
 Clara accendisset saeui certamina belli.
 Sed in epigramate talia mouent nauseam.

C A P V T . I V .

EPIGRAMATA MVSÆ STRATONIS PARTIM
 EDITA PARTIM INEDITA

ILLVSTRANTVR.

Pergam in illustrando libro primo Anthologiae Cephalaæ, cuius apographum ex Codice Lips. descriptum, concessit mihi in usus meos Vir summus, Reiskius, cum variis lectionibus ex schedis La Crozianis sumtis. Indicauit in margine diligenter idem Vir summus loca, vbi primum edita fuere epigramata ex hoc primo Anthologiae libro, ad illud tempus, quo Anthologiam Cephalaæ tractaret; suasque subinde conjecturas asperserat. Plura sunt etiam quae debeo huic graecarum litterarum oraculo, cuius benevolentiam gratissimus gnosco, atque ubique publicis laudibus extollam. Memorandus etiam est Vir celeberrimus et doctissimus, Loesnerus, qui me mirifice in explicandis his carminibus adiuit, diligenterque loca indicauit mihi, vbi postea primum fuerint edita epigramata ex hac Anthologia. Cuius rei maximas viro, quem summopere ob singularem humanitatem, ob elegantiam latini sermonis, et sumnam graecæ litteraturæ peritiam amo et colo, gratias ago. Carmen igitur primum hoc est:

'Ex dios ἀεχώμεθα καθὼς εἴρηκεν' Αράτος.
 ὑμὴ δ', ὦ Μῦσαγ, σήμερον σὺ ερωχλῶ.

Επίσην

E 3

εἰ γαρ

εὶ γὰρ ἐγὼ πῶμας τέ Φιλῶ καὶ πουσὶν ὄμιλῶ,
Τέτο τέ πρὸς Μάσας τὰς Ἐλικωνιάδας;

Edidit hoc carmen Maius Obs. S. T. IV. p. 1.
Prius distichon citat etiam Lennepius ad Coluthum
p. 2. Valquenarius in Diatribe de perditis Eurip. tra-
goediis p. 287. Versu primo Cod. Lips. habet
ἔκρινεν. Sed, quod dedi, est ex schēdis La Crozii et
Thryll. Maius 1 c. qui ex eodem Codice Lipsiensi
edidit, habet tamen ἐξηγηκεν. sine dubio ex conjectura.
Ita Antholog. I. p. 103. τὴν Κίρκην & Φημί, καθὼς
ἐξηγηκεν ὅμηρος κ. λ. Facete autem alludit Strato ad
initium poëmatis Aratei. Simile est carmen Luciani
Anthol. II. p. 138. vbi initium Arati Phaenomenon
v. 3. — μεσαὶ δὲ δίς πᾶσαὶ μὲν ἄγυιαι,
πᾶσαὶ δὲ ἀντρώπων ἀγοραὶ, μεσὴ δὲ Θάλασσαι
καὶ λιμένες.

ad Grammaticam transtulit ita:

καὶ γὰρ σῆ μεσαὶ μὲν ὁδοὶ, μεσὴ δὲ Θάλασσαι
καὶ λιμένες, πάντων δέκτραι γραμματική.
vbi 'Arati' locum notauit Brodaeus, atque Arnaldus
Lection. Graec. p. 136. cf. Kallii Specimen p. 4.

Carmen 50. Posidippi edidit Klozius ad Tyrtaeum
p. 62. et ex Codice Bernard. Bibl. Bodlej. Warto-
nus ad Theocrit. p. 90. qui monet in altero Codice
aliter legi. Apponam emendatum:

Ναὶ, ναὶ, βάλλετ' ἔρωτες, ἐγὼ σκοπὸς εἰς ἄμα
πολλοῖς
Κεῖμα. μὴ Φείσηθ' ἀφρονες. οὐ γὰρ ἔμε
Νικήσοντι ὄνομασο εὐ θανάτοισιν εσεσθε
Τοξότας, ὡς μεγάλης δέσποτας ισδόκης.

Versu primo pro *εἰς ἄμα*, quod habet Cod. Lips. Wartonus edidit: *εἰς κατὰ πολλῶν*. in Addendis p. 352. monet edidisse hoc carmen Albertum ad Hesychium voce *ἰοδόχη*, sed ibi legitur *εἰς ἄμα βάλλοις*. quod in Codice Parisiensi Bibl. Bodlej. corrigitur: *εἰς ἐμὲ βάλλειν*. Correctio illa debetur Guyeto, quam plenius ita exhibet Alberti l. c.: *εἰς ἐμέ βάλλειν κεῖμα*, i. e. ἐγὼ σκοπὸς ὑμῶν κεῖμα, ἔκκειμα. Sed vnicē vera est lectio Cod. Lips. Versu 2. Wartonus Φείσητ' habet. Sed recte Alberti etiam Φείσηθ'. Versu 3. ἀθανάτοισιν est lectio Wartoni; nam Cod. Lips. ἀνθρώποισιν. Versus 4. habet aliquantum difficultatis, quem ita intelligo. Eritis inter immortales celebres Sagittarii, tam magnae pharetræ posseſſores s. domini. Videtur poëta se pharetram Amorum dicere, quia omnia sua tela in eum consumferant. Ita etiam vir ille doctus, quem esse Guyetum, disco ex Albertio ad Hesychii l. c. qui hanc glossam ad v. 4. in Codice Parisi. Bibl. Bodlejan. posuit: *ἰοδέκης, σὺν τῇ βέλῶν πληρεῖς*. Facit huc Oppianus 2. H. 356. ἐν δ' ἄρα λαμῷ

ηὔτε διεροδόκη χαλκήλατος ἐσπασεν αἰχμὴν.

Sic in Antholog. III. p. 277. in Anacreontem:

ἡδέων γὰρ ἔρωτος ἔφυσ σκοπὸς, εἰς σὲ δὲ μῆνον.

Τόξα τε καὶ σκολιὰς εἶχεν ἐκηβολιὰς.

σκολιὰς est corruptum; pro quo Vir summus, Iac. Reiskius, ad marginem exemplaris sui coniecerat σκοτιὰς, clandestinas. Evidem mallem δολιχὰς. ita Antholog. IV. p. 325.

Τόξατε καὶ δολιχῆς ἔργον ἐκηβολιῆς.

Carmine 354. Misc. Lips. p. 459.

ἀκέτι δοὶ Φαρέτρη ἐπ' ἐμὲ πτερόεντας ὅιστες
κρύπτει, Ἐρως. ἐν ἐμοὶ πάντα γὰρ ἐσὶ Βέλη.
Modestius Rufinus L. VII. p. 475. ἀλλὰ τὸ σῶμα
κέκραγεν, ὡς Βελέων δεξάμενον Φαρέτρην. Ver-
tit Wartonus. Imo etiam iaculamini Amores, ego
scopus vnu contra multos iaceo; ne parcatis, in-
eptuli. Etenim, si me feriatis, celebres inter immor-
tales eritis sagittarii, tanquam magnae alicuius phare-
trae domini.

Carmen 80. hoc est:

εἰ μὴ τόξον ἔρως, μηδὲ πτερὰ, μηδὲ Φαρέτραι,
μηδὲ πυρειβλήτες εἴχε πόθῳ ἀκίδας,
ἀντὶ τὸν πτάνεν ἐπέμνυμα, ὃποτ' οὖν ἔγνως
ἐκ μορφᾶς, τις ἔφυ, Ζωήλος, η̄ τις ἔρως.

Edidit Klozius ad Tyrtaeum p. 112. ultimum di-
stichon habet etiam Valquenarius ad Hippolyt. p.
301. qui recte versu ultimo emendauit η̄ τις pro
εῖτις, quod in suo codice inuenerat; εῖτις etiam
Cod. Lips. Male tamen idem ille Valquenarius pro
ἐπόμνυμα legi vult ἐπόμνυμι. Sic enim supra habui-
mus Carmine 21. collectionis Klozianae ἐπέμνυμα.

Carmen 171. edidit Pierson Verisimil. p. 165. et
ex eo van Eldick in specimine Suspicion. p. 51.

Τὰς σοβαρὰς τάττες, καὶ τὰς περιπορφυροσήμας
πάιδας, ὅστις ἡμεῖς καὶ προσαφικόμεθα,
ώσπερ σῦνα πέτραισιν ἐπ' ἀκρολόφοισι πέπειρα
ἔθεσιν γῦπτες, Δίφιλε, καὶ οὐρακες.

Versu 2. Cod. Lips. dabat προσαφιέμεθα, sed quod
posui, est ex sched. Thryllit. Pierson versu ultimo
putat intelligi philosophos, qui adolescentes corrum-
pere

pere censebantur. Sed melius illustrauit van Eldick l. c. ex Stobaeo Serm. XV. p. 172. Κράτης τὰ τῶν πλεσίων καὶ ασώτων χείματα τοῖς ἐπὶ τῶν κρημνῶν συκαῖς ἔκαζεν, ἀφ' ὃν ἀνθρώπον μηδὲν λαμβάνειν, κόρακας τε καὶ ἱκτίνες. Vult ergo dicere poëta: nemo ex illis delicatis et fastidiosis pueris fructum aliquem vel usum percipiat, sed tanquam fucus maturae in summis montibus a vulturibus vorantur. Narrat Athenaeus XIII. p. 594. de Plangone meretrice, quae Pamphila ab Ionibus dicta sit. Quod probat Disticho Archilochi, quod miram lucem h. l. affundit:

συκῆ πετραίη, πολλὰς βόσκεσσα κορώνας, ὥρα
ἐνήθης ξείνων δέκτριας Πάσιφίλη.

Possit quis συκῆ sensu obsceno sumere in Archilochi loco, ut μύρτου Aristophani dicitur. cf. Suidas h. v. κορώνη etiam τὸ ἄκρον τῆς αἰδίσιας, Artemidorus V. p. 264. Obscenus est lusus Priapi in voce σύκα Antholog. IV. p. 338.

τάμα κατέθων
σύκα, δὸς ἐνθύμως ισχάδα τὴν ὄπισθ.

Sed melius abiiciemus tales ἀληγορίαν in Archilochi. Appositus est locus Epicratis in Antilaide ap. Athenaeum XIII. p. 570. πεπονθέναι δὲ τάυτα μοι δοκεῖ τοῖς αἰετοῖς. οὗτοι γάρ ὅταν ὥσιν νέοι, ἐκ τῶν ὄρῶν, πρόβατ' ἐδίστην καὶ λαγώς, μετέωρος ἀναρπάζοντες απὸ τῆς ισχύος· ἔταν δὲ γηράσωσιν, ἦδη δὴ τότε ἐπὶ τὰς νεώς ἔξοσι πειθῶντες κακῶς. καὶ πειτα τότε ἔγρα νομίζεται τέρας. Forte etiam inde Theoclea meretrice κορώνη dicta est apud Athen. p. 583.

Carmen 179. edidit Wassis ad Thucydidem p. 7. Musgrave Exercit. Euripid. p. 30,

8 τέρπεσοι κόμαι μέ, περισσέτεροι τε κλιννοι
Τέχνης, 8 Φύσεως ἔργα διδασκόμενοι.

Αλλὰ παλαιστέρις παιδὸς ἐνποσ ὁ ψαφαρίτης,
καὶ χροὶ μελέων χρωτὶ μελανομένη.
ἵδης ἀκαλλώπισος ἐμὸς πόθος. η δὲ γοῦτις
μορφὴ θηλυτέρης ἔργον ἔχει παφίης.

Versum 3. illustrare potest Gronovius in Diatribe Statiana p. 150-3. Versu 4. pro χρωτὶ Cod. Lips. habet Wessius σαρκὶ, cui consentiunt sched. Thryll. Musgrave vero l. c. habet σαρκὶ λιπανομένη. Recepit ego lectionem Cod. Lips. quam mihi videatur require verbum χροὶ. Ad v. 5. haec notat Musgrave: γοῦτις pro γοῦτυς, ex correctione Salmasii est, testante exemplari, quod meis usibus indulxit nobilissimus Meermannus. cf. Addenda.

Carmen 183. et 184. male pro uno edidit Maius Obs. S. T. IV. p. 65. nil enim omnino illis commune est. Rechte etiam disjungunt schedae Thryll. Edidit primum epigrama etiam Gißb. Koenius ad Gregorium Pardum p. 13. Alberti ad Hesych. v. σπινθῆρ. Ita vero legendum est:

ῳφθαλμός σπινθῆρας ἔχεις, Θεόμορφε Λυκῖνε,
μᾶλλον δὲ ἀκτῖνας, δέσποτα, πυρσοβόλες.

Ἄντωπος βλέψας βασὶν χρέοντος δύναμαί σοι,
ὕτως ἀσράπτεις ὅμμασιν ἀμφοτέροις.

Versu 1. male Cod. Lips. ὠφθαλμοῖς. sed recte sched. Thryll. et Koenius l. c. Alberti, quod posui. Ex iisdem versu 2. restitui ἀκτῖνας pro ἀκτῖνος Cod. Lips. Versu 3. solus Alberti habet σε; male. Reiskius noster ex nomine Λυκῖνος, quod Romanum putabat,

tabat, conjecturam de Stratonis aetate duxit. Sed pace viri venerandi moneo, non omnino esse Romanum hoc nomen, quippe quod apud Aristoph. Acharn. v. 50. et in Epistola 4. Phalaridis occurrat. Forte tamen Lycinus noster idem est cum illo, qui saepe in Luciani colloquiis loquitur. Quod ad eandem Reiskii conjecturam dicit. Carmen secundum habet Toupius etiam ad Scholia Theocriti p. 214.

Καιρὸν γνῶθι, σοφῶν τῶν ἐπτά τις εἶπε, Φίλιππε,
πάντα γὰρ ἀκμάζοντ' ἐστιν ἐραστέρα.

καὶ σικυὸς πρῶτος πά τε ἐπ' ἀιδῆροισιν ὀραθεῖς

Τίμιος, εἴτα συῶν Βρῶμα πεπάνομενος.

Veru 3. insignis est variatio sched. Thryll. quae habent: καὶ σικυὸς κήποισιν ἐπ' ἐνύδροισιν, quae est manifesta glossa verbi ἀιδῆροις. Gaudet omnino locis rigidis cùcumer, vnde Laches apud Athenaeum p. 73.

ὡς δ' ὅτ' αἰεῖται σικυὸς δροσερῷ ἐν χώρῳ.

Plura de natura cùcumerum ibidem vide. "Ανδηρα Scholia Theocriti ad Idyll. 5. 93. ita explicant: κυρίως δὲ ἀιδηρα τὰ ἐπάνω τῶν ὄχετῶν τῶν ὑγρῶν, ἵτοι τὰ χείλη τῶν πταμῶν. παρὰ τὸ ἄνω διερὸν εἶναι, ἵνα κυρίως ἀιδηρα τὰς ἐνυγρέον τόπον, καὶ τὰ τῶν πταμῶν αναχωρήματα γνωσκε, quae ita in Codice Genvensi Scholiorum, cuius collationem benigne tecum communicauit Vir summe nishi venerandus, Reiskius, παρὰ τὰς ἐνυγρέον τῶν διερῶν. τέττας τῶν διυγρῶν τῶν γὰρ ἔσδων τὰ ἀκέα καὶ πρωτέυοντα Φύονται ἢ Φάινονται ταῖς αιμασιοῖς, quae egregie firmant emendationem Koehler ad h. l. p. 24. Consentit Scholia festes Nicandri ad Theriac. 575.

— μάλος

μάλα δὲ τῷ καὶ ἀμάρανος εἴη
χεισμήνεις, πρασιῆς τε καὶ ἀνδρεοῖς χλοάζων.

ad q. l. Schol. p. 38. a. ἔταν ἐν τοῖς ἀνδρεοῖς, (ita legere pro αὐδήροις) καὶ τῶις πρασιᾶς ἥγεν τοῖς κῆποις καὶ τῶν ποταμῶν αναχώσεσι ἀνθῆ καὶ Φυτέυηται. Euteenius vero h. l. ita μέταφραζε p. 323. Φέρεται δὲ ἀυτὴν κῆποι καὶ τῶν ανθέρων οἱ πλείονες. qui locus nescio num sit ex Nicandro corrigendus. an potius existimandum sit ἀνθηοὶ et ἀνθηὰ esse vocem primae originis, ex qua deinde prodierit ἀνθηρα. Apparet tamen, dictum fuisse Euteenii tempore ἀνδρεοῖ vel ἀνθηοῖ genere masculino. Nicander eo loco voluit distinguere amaracum, qui in Graeciae hortis nascetur, a Sambucho, quod externum est, licet eiusdem generis cum amaraco, docente Salmasio de Homonymis p. 12. Aristophanes aliquo loco tamen Amaracum Persicum dixit. Similiter in Alexipharm. v. 533. τότε Φύλλον ἐναλδόμενον πρασιῆς καρδαμίδος, μῆδον τε distinguunt cardamidem vulgarem a Medica. Sensum illius loci, praeter Salmasium, nemo vedit. Adde Theocritum V. 92. ἀλλ' οὐ σύμβλητ' ἐσὶ κυνόσβατον ἡ ἀνεμώνη πρὸς ἔρδα, τῶν ἀνθηρα παρὰ αἵματιαις περφύκει per κυνόσβατον intelligit rotam silvestrem, eamque hortensi opponit. Ita enim idem Salmas. l. c. h. l. explicat, qui ἀνθηρα vult esse puluinaria hortorum, et eminentes areas prope sepes murales hortorum. Sed male ἀνθηρα scribit hanc vocem, vnumque Hesychii locum affert. Meliora, credo, ex aliis do. Ceterum moneo, quae Koehlerus V. C. in Animaduers ad Theocritum p. 23. tentat in Scholiis Theocriti et in loco Theophrasti, vna esse litura sananda. Docuerat Salmasius l. c. p.

25. omnia ibi esse sana, nec quicquam tentandum.
 Porro eorum quae Cel. Koehlerus habet de voce ἄνδηρα, multa habet etiam Boësius in Oeconomia Hippoc. h. v. Obiter emendabo Nicandrum meum, quem librarii ita lacerarunt, ut vix integer versus reliquus in eo sit, v. 879. ἄγρει καὶ σεατιῆς χλοερὸν πράσον.
 Quid σεατια h. l. sit, nemo dixerit, nisi qui iuxta cum Gorrhaeo ineptire voluerit. ¹¹ Mediceus Codex et Riccard. πράσινος, quod muto in πράσινος, quod firmitat Eutecnius, qui in metaphrasi κήπος habet. Maile tamen. ¹² Πρασιά enim videtur dicta vrbis aliqua Laconica, ubi πράσον affluebat. Apparet id ex Aristoph. Irene v. 240. ἡ πρασιά τρισάρχα — 244. τὸ γαρ χακόν τετράτης τῆς λεκωνικῆς. Debet enim ibi esse nomen vrbis πρασιά, nam in eadem ratione sequitur v. 245. de bulbis μεγάρα et v. 249. de caevis στικελία. Mecum facit aperte Schol. Anth. p. 46. Oppian. 4. H. 319. habet ἐπ' ἀνδήροις θαλάτην, quod Schol. explicant. αγγιαλοῖς. ανδηρα μνηλως τὰ χείλη τὰ ποταμῶ παρὰ τὸ ἄνω τῆς δηρᾶς ἀρεοδαχ. νῦν δὲ σημαίνει τὰς αγγιαλὸς καὶ τὰ εκεῖσε βρύα. Quid faciam hoc loco, haereo, nisi quod homini ineptias suas relinquendas esse puto, quae eandem verisimilitudinis, an nugarum? speciem prae se ferunt, quam reliquae etymologiae huius vocis, quas videre potes apud Koehlerum l. c. Potuit homo per δηρω intellexisse terram, quemadmodum apud Orpheum hymn. 22. 5. δηρᾶς ἱερὸν βάθεον terra dicitur. Eustathius ad Il. Φ. T. 2. p. 229. 49. ἔτι δὲ καὶ ἀνδηρα λέγονται αἱ τὰ ποταμῶ ὅχθα, οἱ παλαιοὶ δηλεῖσιν, οἱ λέγοσιν ὡς καὶ ἀνδηρά εἰσιν καὶ αἱ τῶν τάφεων ἀναβολαὶ ἡγενν τὸ ἀναβαλλόμενον χῶμα δι τὸ ὅχθωδης ἄνω ἡ τάφεος γίνεται. Toupius ad l. c.

Scholio-

Scholionum Theocriti vult ἄνδρεα esse areolas florum, atque habet Suidae glossam: ἄνδρεα μέρος τι τῆς κήπου. ὥσπερ η πρεστιά, quae ad Nicandri l. c. videtur pertinere. Videtur Toupii rationem iuuare Euteclii locus: certe hoc ex tot grammaticorum locis apparēt, ἄνδρεα esse proprie ripas fluuiorum, deinde locum quemuis seu hortum irriguum; quo dicit etiam lectio schedarum Thryllitii.

Carmen 2043 habet aliquantum difficultatis, quia poëta in ἀμφιβολίᾳ verborum ludere voluit. Edidit Rhunquenius Epist. Crit. I. p. 35. Toupius ad Theocrit. Vol. II. p. 392. Ponam integrum, ut legendum puto:

ένκαιρως ποτὲ παιδοτεῖβης λεῖον πρεστιάσκων,
εἰς τὸ γόνυ κάμψας, μέσσον επαιδοτεῖβει,
Τῇ χερὶ τὸς κόκκος ἐπαφώμενος. ἀλλὰ τυχόις
Τῷ παιδὸς χερήσων, ἥλθεν ὁ δεσπόσυνος.
Ος δὲ τάχος τοῖς ποστοῖς ὑποζώσας ἀνέκλινεν,
ὑπτιον ἀμπλέξας τῇ χερὶ τὴν Φάρυγα.

Αλλ' ἐκ ὧν ἀπάλιστος ὁ δεσπόσυνος, προσέειπε,
παῖσσαν πνιγίζων, Φησί, τὸ παιδάριον.

Versu primo margo Cod. Lips. ad vocem ἐνκαίρως ascriptum habet ὁν ὄν, quod quo pertineat nescio. Mihi videtur nomen aliquod proprium pueri in hac voce latere, cui iungendum λεῖον, quod solum possum vix potest puerum imberbem notare. Id enim λεῖος h. l. notare debet, ut docet Rhunquenius, Toupius l. c. et Wartonius p. 65. vbi primum hunc versum laudat, et latinum laevis ita etiam usurpari docet. Hesych. λείαξ παιδὸς ἀρτιγένεος, ut ex λίθος, λιθαξ. Plato Gorgia p. 344. ed. Steph. πριστέρον με

με προδίδασκος, vbi Schol. MS. περὶ Τίνει η πρόθεσις
απτικῶς. Versu 2. Cod. Lips. κάμψα. Sed recte La
Croz, Toupius et Salmasius ad Heliogabalum in S.
H. A. p. 800. vbi hoc distichon citat, et Latinorum
ingeniculare comparat, κάμψας legunt; in παιδο-
τριβεῖν est ἀμφιβολία similis illi in carmine Autome-
dontis apud Klozium n. 34. v. 6. σὺ καὶ νύκτωρ, φίλ-
τατε, παιδοτριβέσ; Loca Luciani a Salmasio l. c. al-
lata appositissima sunt ad hanc rem. Versu 3. κόκ-
κοι sunt testiculi, ut recte interpretatur Alberti ad He-
sychium h. v. qui haec habet. κόκκος — καὶ τὸ γυ-
ναικέιον μόριον Scholiast. Aristoph. Av. 507. κόκκον
τὸ αἰδοῖον. contrectans manū κόκκος. Aristophanes
Eccles. v. 703. ὑμᾶς δὲ τέως θρῖα λαμβάνοντας δι-
φόρες συκῆς ἐν τοῖς προδίδησι δέφεδα. Ita idem
Irene v. 966. κερδὴν νιτεῖ, quae vox proprie granum
hordei notat. Iterum Eccles. v. 1012. πάτζαλον
dicit simpliciter, ut supra habuimus in hac Antholog-
gia, ἐμπαιδοτριβεῖδα προφήτων ἀποφθέγμασιν
Porphyrius de Abstinentia p. 343. ed. Rhoer. Ver-
su 6. ἀπλέξας a Salmasio accepi, qui ultimum Te-
trastichon laudat ad Commodum S. H. A. p. 520.
potest tamen etiam ἐμπλεξας, quod Cod. Lips. sched.
Thryll. et ceteri habent, ferri. Versu 7. Toupius
l. c. legit ἀπάλασσερος. recte. ἀπάλασσερος occurrit in
Meleagri Carmine 365. v. 4. quod apponam:

Σφαιρισάν τὸν ἔρωτα τρέφω, σοι δὲ Ήλιοδώρα
βάλλει τὰν ἐν ἐμοὶ παλλομένην κραδιάν.
ἄλλ’ ἀγε συμπάνταν δέξαμενος. εἰ δὲ ἀπὸ σεῦ με
Ρίψαις, ἐκ ὅσω τὰν ἀπάλασσερον ὕβριν.

Egregia sunt, quae ibi notauit summus Reiskius de
similitudine a more palaestrae sumta. Addo Arte-
midorum

midorum p. 48. ibique Rigaltium, vbi de corde pilae comparato agitur. Meleager totam ἔννοιαν mutuam sumvit ab Anacreonte apud Athenaeum p. 599. L. XIII. σφαιρὴ δεῦτε μὲ πορφύρη ἐνβάλλων χρυσούμην ἔρως — συρπάζειν προκαλέστα τε. E palaestra illud Carmin. 298. 4. τὸν κυνηγὸς δόλιχον. Epicratis apud Athenaeum p. 570. de Laide vetula facta: ἐπεὶ δὲ δολιχὸν τοῖς ἔτεσιν ἡδη τείχει. Eximius est locus Platoni Theaeteto §. 3. τὸν ἡμῶν πρῶτος εἴποι, ὃ δὲ ἀμαρτῶν καὶ ὃς ἀν αἰσ ἀμαρτῶν, καθέδεστα, ὡσκεε Φασον ὁι παιδες εἰ σφαιρίζοντες, ὄνος. ὡς δὲ αὐ περεγενητοι αναμάρτητες, Βασιλεύοντες ἡμῶν καὶ επιτάχει ὅτι αὐ βλητατ. ad quem locum pertinet haec glossa MS.: καθόλε επι τῶν εν προσγραφη τητέρων. εἴρηται δὲ απὸ τῶν παιδῶν τῶν σφαιρίζοντων καὶ τὸν παιδεύντα εἰς ὄνον καθίζοντων. Quae illustrant mirifice Meleagri carmen. Admirari licet ingenium molle et facile Meleagri et Stratonis, quo dulcissimas amoris imagines fingunt, omniumque artium, philosophiae, physices, atque adeo ipsius Homeri, spoliis eandem rem exornant, quo fastidio lectorum occurraunt. Quod utinam imitari discant. vernaculi poëtae! Evidem ingenue profiteor, nihil me tam egregiarum et doctarum nequitiarum in plurimis Italiae, Angliae, Franciae poëtis legisse. Quam suauiter, si ingenium solum species, vñi sunt more et verbis palaestrae, ad varios amoris errores excollendos. Quo fit, ut lectoris mollem animum fallant, et nouitate dulci ad amores suos arrigant. Simile est illud Rufini Carmen 305.

Τῷ κυνεβλεφάρῳ παιζων κόνδυκα φιλίππη,
εξ αὐτῆς κραδίν, ἡδυγελῶν, ἐποίειν

Δωδεκα

Δώδεκά σοι βέβληκα. καὶ ἄνερον ἄλλα βαλῶ σοι
ἢ πλέον; οὐ πάλιν δώδεκά ἐπιτάμενος.

Explicit sensum satis Salmasius ad Solinum p. 726. et Reiskius p. 445. Misc. Lips. Tom. IX. Recte vero videt Cel. Reiskius distichon tertium male adhaesisse illi carmini, quod quo referendum sit nondum reperi, nisi forte coniungendum sit cum Carmine 329. quod tamen non satis placet. Talis lusus in δὲς, λά-
βε, de quo Reiskius ad Carmen 718. In προσέειπε vñcus latere scribit Rhunquenius l. c. conjectura Len-
nepii sanandum, rescribendo πρὸς ἀλείπτην. quod
tamen non necesse erit, si cum Sched. La Croz. et
Toupio l. c. legamus versu vltimo:

παῦσα, πνιγίζεις, Φησί, τὸ παιδάριον.

Centies enim apud ipsos prosaicos scriptores, in pri-
mis Platonem, bis ponuntur verba εἴρη, εἴπε et simi-
lia, quod Rhunquenio, qui Platonem triuerat, igno-
tum fuisse non potuit. Versu 8. Rhunquenius et
margō Cod. Lips. (nam in ipso textu est πνιγίζειν)
παῦσα πνιγίζειν. Sed recte Sched. La Croz et Tou-
pius l. c. habent παῦσα, πνιγίζεις. Cuperius Observ.
I. 12. p. 91. vbi h. l. vtitur, laudat sic, ut legatur
πνιγίζεις. In verbo πνιγίζειν est ἀμφιβολία; di-
citur enim de vtraque palaestra, quod docuit Tou-
pius l. c. Sic ἀγχέιν opud Anacreontem Od. 52. 22.
de quo loco cf. Witter. ad Thomam M. p. 9. De-
betur hic lusus nequissimus. Comicis. Aristophanes
Equitibus v. 1381. ἔχε νῦν ἐπὶ τέτοις τύτονι τὸν
ἐκλαδίαν καὶ παῖδας ἐνόρχην ὅσπερ σίσει τόνδε σοι.
καὶ πά δοκῆ σοι, τάτεν ἐκλαδίαν ποίει, vbi annota-
vit bona Scholia fest.

Carmen 210. Edidit Doruillius ad Chariton. p. 197. Toupius ad Theocritum p. 215. Vol. II. Ita autem legendum puto:

'Ως ἀγαθὴ θεὸς ἐσί, δι' ἣν ὑπὸ κόλπου, "Αλεξί,
πτύομεν, ὑτερόπεν ἀζόμενοι Νέμεσιν.
ἢν συ μετερχόμενην ἐκ ἔβλεπες, ἀλλ' ἐνόμιζες
ἔξειν τὸ Φθονερὸν κάλλος σειχερόνιον.

Νῦν δὲ τὸ μὲν διόλωλεν, ἐλήλυθε δὲ ἡ τριχαλεπτὸς
δαίμων. χ' οἱ θέραπες νῦν σὲ παρερχόμεθα.

Versu 2. Cod. Lips. corrupte ὑτερον ἐν pro quo bene Doruillius legit ὑτερόπεν, quem fecutus est Toupius l. c. qui hanc vocem ex Aristoph. Thesmoph. 326. confirmauit. Versu 3. pro τριχαλεπτὸς mauult van Eldick in Specimine p. 30. ubi repetiit ex Doruillio hoc carmen, ἡ πέντε ἀελπτος. Toupius vero l. c. legit τριχόλεπτος, quod verbum elegans ait, ut solet omnia ille sua laudare. Idem esse vult vir doctus τριχόλεπτος et λεπτόθριξ. quod tum demum credam cum exempla huius compositionis protulerit. Porro ait suam coniecturam mirifice firmari ex Carmine 41. Asclepiadae: quod miram lucem superiori praeferre. Videamus:

νῦν αἰτεῖς ὅτε λεπτὸς ὑπὸ κροτάφοισιν ἰάλος
ἔρπει, παχὺ μηροῖς ὀξὺς ἔπειτι χύος.

Quid ex hoc loco sumi vel extorqueri possit ad firmandam Toupii coniecturam, ipse solus fortasse videtur, non ego. Contra, si talibus rationibus pugnandum est, contendo ex Carmine 178. patere hanc coniecturam esse falsissimam:

ὅτε ἔχθες πᾶς ἡδα, παχὺς ὅναρ ἔτος ὁ πώγων
ἥλυθε. πῶς ἀνέβη τότε τὸ δαιμόνιον;

Kaj

Καὶ τριχὶ πάντ' ἐκάλυψε τὰ πρέν καλὰ; Φεῦ τι
τὸ Θαῦμα;

τέχθες Τροιλός ὁν, πῶς ἐγένετο Πρίαμος;

Edidit illud carmen Kloz. ad Tyrtaeum p. 100. Wartonus ad Theocrit. II. p. 39. qui versu primo
ἀν ὄναρ. Vertit. Annon heri puer fuisti? et nec
somnium quidem, ista barba succreuit? quomodo or-
tum est hoc daemonium? et pilis obduxit omnia
pulchra prius. — Heu! quid hoc monstri! Heri
Troilus cum fueras, quomodo factus es Priamus —
Monstrum versionis quod omnes Grammatici, quot-
quot sunt, vix procurare poterunt. Intelliges carmen
ex Antholog. VII. p. 463. ed. Steph.

Τὴν πολιὴν καλέω Νέμεσιν πόθε, ὅτι δικάζει
εννομα, τοῖς σοβαροῖς θᾶσσον ἐπερχόμενη.

Nemesis ergo dicitur τριχαλεπτὸς, quod pueri
mento et femoribus capillos induxerat. Nempe ut
ait Strato carmine 8. coll. Kloz. ὁ γὰρ πώγων καὶ
δίστης ἐσ' ὁδύνη. cf. Add.

Carmen 219. Meleagri nemo adhuc integrum,
quantum equidem sciam, edidit. Distichon secun-
dum memorat Pierson ad Moerit. p. 472. Primum
et secundum Alberti ad Hesychium voce κορώνη.

Ω περδόταχ ψυχῆς, παίδων κύνες, αἰέν ἐν ἴξῳ
Κύπειδος ὁ φθαλμοὶ βλέμματα χριόμενοι.
ηρπασατ' ἄλλον ἔρωτ' αἴγυες λύκον, σία κορώνη
σκόρπιον, ὡς τέφρη πῦρ ὑποθαλπόμενον.
δρᾶθ' ὅ, τι καὶ βέλεσθε. τί μοι νενοτίσμενα χεῖτε
δάκρυα, πρὸς δ' ἵκετην ἀντομολεῖτε τὰχος.

οπτᾶσθ' ἐν κάλλει, τύφεσθ', ὑποκαίομενοι νῦν.

ἀκρὸς ἐπὶ ψυχῆς ἐσι μάγειρος ἔρως.

Carmen hoc mihi videtur nimis *φροτικὸν* esse; merus verborum lusus, qui nil iusti et sani sensus sonat. Increpat poëta oculos, tanquam noui amoris causam. Comparat iactus oculorum (*βλέμματα*) cum calamis aucupum, quibus captus Amor inhaeredit. Cum vero supplex precaretur, ait oculos miseratos, ultro hostem suum recepisse, atque inde pulchritudine mera torri. Ita intelligo carmen obscurissimum. Ad v. 4. facit Hesychius: *κορώνη τὸν σκόρπιον παρειμία ἐπὶ τῶν δυσχερέστην βλαβεροῖς ἐπιχειρώντων.* cf. Zenob. IV. 57; Diogenian. I. 52. V. 59. Eadem cum Hesychio Suidas voce *κορώνη*. Ultimum *μάγειρος* mera infania videtur mihi esse. In Comicis talia possunt risui mouendo inseruire, sed epigrammatis natura respuit. Longe sobrior in eodem argumento tractando fuit Paulus L. VII. p. 460.

οφθαλμοί, τέο μέχρις ἀφύσσετε νέκταρ ἐρώτων,
κάλλεος ἀκρήτης ζωεπόταγ θρασέες.

Totum locum describere non licet. Sed velim studiosus harum elegantiarum lector totum perlegat, ut ampullas lecythosque verborum abiicere discat, et castigata et sobria probare. Ita Epigr. 117. cuius priora duo Disticha edidit Wartonus ad Theocrit. p. 75.

ἥριταί μει κραδίνης ψάνειν πόνος. ή γὰρ ἀλύων
ἀκρονυχεὶ τάνταν ἔκνιστε θερμὸς ἔρως.

εἴπε δὲ μειδήσας, ἔξεις πάλι τὲ γλυκὺ κράμα.
ώ δυσέρως, λαβέω καιόμενος μελιτι

ἔξ 8 δὴ νέον ἔρνος ἐν ηὔθεοις Διόφαντον
λεύσσων, ὅτε Φυγεῖν ὅτε μένειν δύναμα.

Versu 1. Wartonus l. c. habet μεν. Vocem ἀλύων corruptam censeo, cui quid substituam non succurrit. Cur enim Amor dicatur ἀλύων, qui sequenti versu θερμὸς dicitur? Versu 2. Wartonus: ἀκρονυχὶ et ἔκνισ' ὁ θερμὸς ἔρως. Versu 3. pro πάλι Wartonus ταχὺ habet. Idem pro γράμμα, quod est in Codice Lipsi. habet κράμμα. Idem in Addendis p. 351. monet in Cod. Paris. Bibl. Bodlej. pro γράμμα conciī κράμμα, i. e. κράμμα. Versu 4. pro καιόμενος Wartonus exhibet πιομένη, quod vir doctus in Cod. Parisiensi, monente eodem in Addendis l. c. ita interpretatur: πιομένα vel πιόμενος, ποτιζόμενος. Alberti ad Hesych. voce κράμμα, vbi secundum distichon habet, scriptura consentiente Codici Lipsiensi, monet Guyetum pro πάλι, ταχὺ, pro γράμμα, κράμμα, et πιόμενος malle. Sed lectio Cod. Lipsi. detinatur satis ex Carmine 123. quod ad Timaei Glossar. p. 178. edidit Rhunquenius, vbi Meleager vltimo disticho ita alloquitur animam:

αὐτὴ τῇδ' εἶλε. Φέρε τὸν πόνον. ἄξια πάσχεις
ῶν ἐδραστας, ὅπτῷ καιομένη μέλιτι.

nempe per μέλι videtur utroque loco κάλλος intelligendum. Pro λαβεῷ videtur legendum λαρῷ dulci. Ita apud Oppianum Cyn. 4. 277. et 330. μέθυ λαρὲν, et v. 346. λαρὲν αἰδωσι, i. H. 115. ὑδὺ λαρὲν, quod Sch. expl. ὑδὺ γλυκὺ. Idem 4. H. 528. λαρὲν ἔαρ, et 3105. πυρὶ λαβεῷ, qui locus tamen minime hic pertinet. Monendum tamen etiam h. l. Guyetum legere πιομένη, ut supra, monente eodem Albertio l. c. Ultimum distichon Carminis 117. edi-

dit Wartonus ad Theocr. p. 84. in cuius codice fuit Διοφάντος, quod recte emendat. Redeo nunc unde deuersus sum. Quod igitur oculi dicuntur εὐ ξέφ Κύπειδος χειόμενοι, illustratur ex Antholog. VII. p. 483.

εἴ μοι τίς μέμψοιτο, δαεῖς ὅτι λάτρεις ἔρωτος.

Φοιτῶ Θηρευτὴν ὅμμασιν ἔξειν ἔχων.

Apud Phaedrum, noto loco, occurrit oculis venari viros. — Porro oculi dicuntur παιδῶν κύνες, quibus scilicet puerorum amores venantur. Ita Theodorus Antholog. edit. III. c. VI. 49. κῆρας βίσ κύνας dicit.

ὕτω σὴ Πύλιον τὸν Ἀγήνορος, ἀκριτε μοῖρα,

Πρεών εὖ θῆβης ἔθριστας αἰολέων.

Κῆρας ἐπιστένασσα βίσ κύνας; ὃ πόποι, αὐγὴ
δίος ἀμειδήτῳ κεῖται ἐλωρ αἰδη.

Quo loco Rhunquen. Epist. Crit. I. p. 59. manult legere: αἰδης κύνας. Displacet ei Brodaeus interpretatione: quod vitam mordeant et lanient. Neque ego diffiteor hanc emendationem magna verisimilitudinis specie se commendare lectoribus, quia αὐγὴ vltimo versu dicitur ἐλωρ αἰδη κεσθα; habetque l. c. multa loca Rhunquen, vbi Furiae dicuntur Plutonis canes. Ita Apollonius Rhod. IV. 66. κῆρας αἰδαίο Θοὰς κύνας. Simpliter κύνες pro furiis posuit Sophocles Electra 1388.

Βεβᾶσι δ ἄρτι δωμάτων ὑπόστεγοι
μετάδρομοι κακῶν πανθρηγημάτων
ἄφυκτοι κύνες.

ibi recte Scholia stes monet Sophoclem de Oreste tanquam de furiis vlticibus loqui. Ita Harpyae Iouis canes

canes. Aristoph. Rān. 1327. Aeschyl. Prom. Vincl. 803. κύνας γεύπτας. Idem Rhunquenius monet Lernaeum hydrum Euripidi Hercul. fur. 420. et 1275. canem dici. His adductus emendandum illum Anthologiae locum suscepit Rhunquen. male tamen. Neque enim ibi κῆρες esse possunt furiae, quod voluit vir doctus, sed sunt mortes, seu variæ cauſſae et necessitates mortis, quas hominibus immittit, ut rapiant ad inferos, μοῖρα s. fatum. Sæpiſſime ita apud Homerum κῆρες θανάτοιο iungitur, quod recte exposuit nuper Lessingius, vir omnibus, qui elegantiores litteras amant, summopere colendus, in eo libello, quo docet, qualem veteres Mortis imaginem finixerint. Cui ineptus homo, Zeibichius, nuper hac in re obloquutus est ita, ut appareat, hominem ne γενὶ quidem earum rerum, quas sibi tractandas suscepereat, intellexisse. Quomodo ergo dici posſit μοῖρα s. fatum immittere furias, Plutonis canes? Nusquam legi furias dici homines interficere, sed sunt, et dicuntur peccatorum et scelerum vtrices. Satis etiam, credo, vulgata lectio, aliquantum dura, defendit ex epigramate Meleagri, cui addo Anthol. I. epigr. 48. p. 16.

ἀπροσῆν κηρῶν λάτρεις ἔμαρψε μόρεος,
cuius tamen loci paullulum diuersa est ratio. Melius
huc facit Palladas Antholog. III. p. 110.

Γέσσιε μοιράων τροχαλώτερε κ. λ.
idem ibidem:

Γέσσιος & τέθυκεν ἐπειγόμενος παρὰ μοίρης.
ἀντὸς τὴν μοῖραν πρέλαβεν εἰς αἰδην.
Vides μοῖρα ἐπείγει Gessium, scil. canibus suis, κήρεσι.
Aliud epigrama Theodoridae in Heraclitum L. III. p.
215. loquitur lapis:

ἀγγελλω δὲ βροτοῖσι καὶ ἀσηλος περ ἔσσα,
θεῖον ὑλακτήτην δῆμος ἔχεσσα κύνα.
qui locus illustratur ex illo epigramate, quod Meleagro inscribitur in Heraclitum Num 560. Anth. Ceph. p. 37. quod recte monet Reiskius Meleagrum non spirare. Loquitur Heraclitus ipse:

Κλαξ γαρ καινοτόμων ἀσῶν, ξένε, δύσφρενας ἀνδρας
ὑλάκτεν κ. λ.

ita locum difficilem Cel. Reiske constituit, qui tamen plurimum obscuritatis adhuc habet. Videtur auctor illius epigramatis, quo ipse Heraclitus loquitur, consilio imitatus obscuritatem Heracliti, quae inde oriebatur, quia ἀμφιβολίαι pleni erant eius libri, ut veteres omnes fatentur. Gregorius Nicephorus Oratione funebri in Theodorum Metochitam Logotheten magnum, post ipsius Historiam Romanam, a Meursio edita sub finem: ἀ πᾶσα τῶν συμφορῶν ἀλγηδόνες ἀθρόα δραμάτου καὶ τὴν ἐμὴν μετὰ τῆς μημῆς καρδιὰν συνειληφῆσαι, καθάπερ τινὲς κύνες ἄγρια σῶμα πεπτωκὸς ἐνθεν κακεῖθεν πικρῶς περιέλκασιν, φέν, καὶ συμπνίγασι. Graecis etiam ministri deorum honeste dicuntur κύνες, quod docuit D. Heins. ad Theocrit. p. 89. 6. Iris apud Callimach. Del. 228. cum cane venatico comparatur. Pindarus apud Aristotelem Rhetor. II. 24. Panem vocat μεγαλῆς θεᾶς παντοδαπὸν κύνα, ubi Schol. p. 47. 2. debuit in suo Codice habuisse κοινά, quod interpretatur κοινῶς. Idem tamen monet legi etiam κύνα, quod nebulo ille pro eximio suo stupore non vident vidit esse vnicę veram lectionem. Facit ad illum Pindari locum Porphyrius de Abst. IV. 16. p. 352. qui tradit Hecaten a Persis dictam fuisse κύνα. Totus ille locus

locus lectu dignissimus est. Grammatici Antholog. II. p. 137. Ζηνοδότες σκύλακες dicuntur. Anthologia Reiskii Carm. 786.

ἡ δὲ κύων δένδρων καρπόφθορος, ἡ πτιλόνωτος

Κάμπη, καὶ τὸ μόνον Βάσκανος ἐξεφαγεν.

Antipater Antholog. edit. p. 53.

Τὸ βρέφος Ἐρμώνακτα διεχείσασθε, μέλισσα,

(Φεύ κύνες) ἐρπύστην, κηρία μαίμενον.

Huc pertinet κυνομυῖα apud Homerum II. φ. 394. quem locum interpretatur Suidas h. v. Singularis plane, sed facetus, est locus Eubuli in Orthana apud Athen. 3. p. 138.

ἐπιπλὸς δὲ ἐγείρεις Φύλακας ἡ φαίστη κύνας

θερμῇ παροξύνγοσα τηγάνη πνοῇ.

qui locus mire illustratur et vicissim illustrat Alexidis locum in Milesiis apud Athen. IX. p. 379.

πυκνοὶ δὲ ἄπττοσιν ἡ φαίστη κύνες

κάφως πρὸς αἴθραν.

intelligi scintillas huc illuc volantes, vidit Casaubonus, qui in reliquis tamen tricatur. Tam varie ludunt in vsu huius verbi poëtae graeci, quem h. l. copiosius explicui, quia nondum satis haec diducta esse videbam.

Carmen 239. Stratonis nemo, quod sciam, edidit:

πρόσθε μὲν ἀντιπρόσωπα φιλήματα, καὶ τὰ πρὸ πείρας

εἴχομεν, εἰς γὰρ ἀκμὴν, Διφίλε, παιδάριον.

νῦν δὲ σὲ τῶν ἔπιθεν γνάζομα, καὶ παρεόντων

ὕσερον, εἴσω γὰρ πάντα καθ' ἥλικίν.

Pessime abutitur homo nequam praeclaro ingenio. Quid enim? Transtulit ex Odyssea λ. v. 66. totum Hexametrum tertium, vbi Schol. λείπει πρός. Sed ibi de parentibus absentibus sermo. Strato mira suauitate ad pueri ὀπιδοδέμον transtulit. Ita Oppianus 2. Cyn. 201. de coitu cerui:

μάρπτει τε ηγή ἀγκὰς ἔχει παράκοιτιν.

qui versus expressus ex Homericō: ἀγκὰς ἐμαρπτέ πρόνε παῖς ἦν παράκοιτιν, quod bene vidit Rittershusius. De Parodiis Homericis, quibus olim poëtae publice certabant, egit post H. Stephanum ad Matronis Parodias, Fabricius in B. G. In Latinis fecit idem Ausonius, qui plurima Aeneidos loca, ut Strato, ad sensum obscoenum detorsit. Ex Homero sumtum etiam illud apud Athenaeum p. 571. de meretricibus: αἵτε τάχισα αἰδεῶν Φορτηγῶν ὑπὸ γένατα μιδῇς ἔλυσαν. Alia parodia scolii est Aristoph. Lysist. v. 633. vbi vide Berglerum. In nostro Carmine legendum videtur ἡς γὰρ ἀκμὴν pro ἔτι. cf. Pierson ad Moerin. p. 79.

Carmen 238. eiusdem est; cuius primum distichon cum dimidio hexametro habet Wartonus ad Theocritum p. 143.

Νυκτερίην ἐπίκιωμος ἵων μεταδέρπιος ὥρην,
ἄργα λύκος, Θυρέτροις ἔιδον ἐφεσαότα,
Τιὸν Ἀγιστοδίκη τῷ γείτονος, ὃν περιπλεχθεὶς

Ἐξεφίλεν, σέρκοις πολλὰ χαριζόμενος.
Νῦν ἀντῷ τῇ Φέρων δωρήσομαι; 8τ'. ἀπάτης γὰρ
ἄξιος ἐσπερίης, 8τ' ἐπισερκοσύνης.

Verū 1. Wartonus ἕων et μεταδέρπιον. male.
Versu 2. idem ἔνερον ἐφεσαότα, quod placet. Celeberrimi-

berimus Loesnerus significauit mihi se malle h. l. λύ-
κα legere, sed vulgatam praefero. Versu 3. Warto-
nus ἀγιστοδόκα male. Certe nomina ex δίκη facta
graecis frequentiora, quam a δοκεῖν. Versu 5. idem
Loesnerus legit: νῦν δ' ἀντῷ, quod Iprobo. Prima
Wartonus vertit: Comeslans hora nocturna postco-
nia agnum lupus inueni ianuis adstantem filium Ari-
stodoci vicini. Ibidem multa de verbis ἐπιδόρπιος
et μεταδόρπιος compilauit Wartonus; quare plura
non addo.

Carmen 235. Eiusdem edidit Leichius in notis
ad Carmina sepulchralia p. 5. absque notis.

Τοῖον ἐπὶ Τροίην ποτ' ἐπὶ κρήτης, Θεόδωρε,
Ίδομενεὺς Θεραπόντ' ἡγαγε Μηριόνην;
Τοῖον ἔχω σὲ Φίλον περιδέξιον ἢ γάρ ἐκένος
ἄλλα μὲν ἦν Θεράπων, ἄλλα δὲ ἐταυρόσυνος.
Καὶ σὺ τὰ μὲν βίστοι πανήμερος ἔργας τέλει μοι,
νῦν δ' ἄγε πεινῶμεν καὶ διὰ μηριόνην.

Versu 1. recte schedae Thryllit. et Leich, sed
ex coniectura, ἀπὸ κρήτης dant. Versu 5. eae-
dem recte τελεῖς μοι. Versu ultimo summus Reis-
kius ad apographum suum coniecerat: νῦν δ' ἄγ-
ε πανῶμεν καὶ διαμηριόνην. una voce, ut alludatur
ad διαμηρίζεσθαι. Evidem olim conieceram νῦν
δ' ἄγε βινῶμεν καὶ κατὰ Μηριόνην, i. e. ὥσπερ
Μηριόνης. Nunc video βινῶμεν esse in schedis
Thryllitii, atque etiam in Codice Dresdensi, vbi
supra διὰ scriptum erat: sic; quo puto vitium latens
significari: Loesnerus meus: quid si sit βινῶμεν διὰ
per Tmesin pro διὰβινῶμεν et μηριόνην pro σὲ
Acute; sed euidem κατὰ praefero. Ita Carmine

282 μιμήματα Πύρρον simili in nequitia. Leich male
bis alia habet.

Carmen 226. ἄδηλον nondum editum reperi.

Ἡγρένθην ὑπ' ἔρωτος, ὁ μηδ' ὄναρ γδ' ἔμαθόν περ
ἀρσενα ποιμαίνειν Θερμὸν ὑπὸ κραδίας.

Ἡγρένθην. ἀλλ' ὃ μὲ κακῶν πόθος, ἀλλ' ἀκέραιον
σύντροφον αἰσχύνη βλέμμα κατηνθράκισεν.

Τηκέδω μυσῶν ὁ πολὺς πόνος, ἐν πυρὶ γὰρ νῆσ
βέβληται, γλυκερῆς ἄχθος ἔχων ἀδύνης.

ἢ πλεονεκτεῖται δ' γδ' ἀτερος. ἀλλοτε μὲν γὰρ
ἴσαται ὁ προδιδός, ἀλλοτ' ὅπιδε πάλιν.

Τῇτ' ἐστιν πάντως τὸ προσόμιον. εἰς γάρ ἀμοιβὴν,
ώς λέγεται, κνήθειν σίδεν ὄνος τὸν ὄνον.

Disticho ultimo lego: τὸ προσόμιον i. e. παροιμία. Versu 5. τηκέσθω olim mutabam in ἐρέθιθω, ut legitur Carmine 108. quod Dorville ad Charitonem p. 1088. edidit:

ἐρέθιθω σοφίας ὁ πολὺς πόνος.

vbi schedae Thryll. et Cod. Dresd. male Φθύνος exhibent; sed nunc video vulgatam bene habere. σμμα σύντροφον αἰσχύνη dicitur eleganter. Compara, quae dixi ad Anacreontem p. 126. et in Addendis p. 57. Addo sublimem Pindari locum de nympha Cyrene sola dormiente. Pyth. Θ. ἐπωδ. α. κωλ. ιδ. τὸν δὲ σύγκοιτον γλυκὺν πᾶντον ἐπὶ βλεφάροις ὑπνον ἀναλίτικοισα ἔποντα πρέσσει. Vnde manifeste sumsit Meleager Carm. 338. ἀραγ' ἔχει σύγκοιτα τὰ δάκρυα κ. λ. Ad argumentum huius carminis pertinet locus Stratonis Epigr. 4. quod Menagius ad Laërt. p. 101. habet, vbi in ultimo disticho:

εἰ δ'

εἰ δὲ πρεσβυτέρος τις ἔχει πόθον, ὃν ἔτι παιζει,
ἀλλ’ ἥδη γιγνεῖ τόνδε ἀπαμεβόμενος.

vbi alludit ad frequentatam Homero locutionem suo more Strato, quam tangit etiam Martialis I. 46. Aristophanes Eccles. 1039. iuuenis ad puellam ὥστ’ ἀντὶ τύτων τῶν ἀγαθῶν ἐστρέφαν μεγάλην ἀπόδωσω καὶ παχεῖαν χάριν. Martialis L. 1. 15..

Si tibi Mistyllus coccus, Aemiliane, vocatur,

Dicatur quare non Taratalla mihi?

Esse videtur sensus obſcoenus ex Iliade sumtus: Με-
τυλλον τὸ ἄρα τὸ ἄλλα καὶ οὐμός ὁ βελοισιν ἐπειραν.
Intelligent qui Aristophanem callent. Alia Parodia
Stratonis Homerica exstat Carmine 191. quod dedit
Dorville ad Charitonem p. 505.

χάλκεα χευτείων. νῦν εἴπατε. δέσ, λάβε, παιζει

Σωτιάδης ὀκαλός, καὶ Διοκλῆς ὁ δασὺς.

ὅτῳ Τυδέδης Γλαῦκον ἐδωρεότει.

Cui loco simillimus exstat Platonis in Symposio p.
1204. ed. Steph. εἰ δὴ καθορῶν ὅντὸς κοινωσασθα-
τέ μοι ἐπιχειρεῖς καὶ ἀλλάξασθα κάλλος ἀντὶ κάλ-
λως, ὃν ἐλίγω μόνος πλεονεκτεῖν διανοῖ, ἀλλ’ ὅντι
ξῆς ἀλήθειαν καλῶν πτᾶσθαν ἐπιχειρεῖς καὶ τῷ ὅντι
χρύσεα χαλκείων διαμειβεσθαν νοεῖς..

Carmen 222. Meleagri nondum a quoquam edi-
tum reperi integrum.

εἴσε πόθοι σέργυσι, Φιλόκλεες, ἥτε μυρίπνοις

πειθῶ καὶ κάλλος ἀνθολόγοι χάριτες,

ἀγκάλις ἔχεις Διόδωρον. δὲ γλυκὺς ἀντιος ἥδη

Δωρόθεος, κείσθω δὲ γόνυ Καλλικρέτης

Iaίνος

Ιαίνοι δὲ Δίων, τὸ δὲ ἔυσοχον ἐν χερὶ τείνων
σὸν κέρας, Ουδιάδης δὲ ἀυτὸς περισκυθίσας.

Δοίη δὲ ήδη Φίλημα Φίλω, Θήρων δὲ λαλήσας,

Θλίβοις δὲ "Ευδημὸν τυτθὸν ὑπὸ χλαμύδι.

Ἐι γὰρ σοι τάδε τερπνὰ πόροι Θεὸς, ὡς μάκαρ,
οἶαν

ἀρτύσεις παιδῶν Ρωμαϊκὴν λοπάδα.

Distichon ultimum habet Salmasius ad Tertullianum de Pallio p. 432. qui docet, λοπάδα ἔωμαϊκὴν proverbio fuisse celebratam pro patina miscellanea fidili, variis et exquisitis deliciis referta. Habet etiam idem distichon Alberti ad Hesychium voce λοπὰς. περισκυθίσας est Scytharum proprium, qui capti bello cunctem capitis detrahebant; et differt a σκυτίσας, ut praedclare docuit Reinesius V. L. p. 458. quem non intellequit compilauit Toupius. Emend. 3. p. 40. Bene Suidas: περισκυθίσας κυρίως τὸ ἀποτεμένην τὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς δέρμα σὺν ταῖς θερετίαις; vbi conf. Kusterus. Debetur vero haec nequitia Comico Lysistrat. v. 952. vbi senex spe coitus a puella delusus: τάτ' ἀλλα πάντα κάποδείραστ' ἔιχετας.

Carmen 161. Stratonis edidit Wolfius ad Saphon. p. 246.

ἢ μὴ ζηλοτύπει ὀλοῖς ἐπὶ παισὶν ἐταίροις,

ἢ μὴ θηλυπρεπεῖς ὄινοχόγες πάρεχε.

Tis γὰρ ἀνὴρές ἔρωτ' αἰδάμαντινος; ἢ τίς ἀτείρης
ἔινω; τίς δὲ καλὸς ἢ περίεργα βλέπει;

Ζώντων ἔργα ταῦδ' ἔτιν. ὅπῃ δὲ ἐσὶν ἔρωτες
γδὲ μέθης, Διοφεων, ἢν δὲ θέλησ, ἀπιδι.

Κάκει

Κάκεῖ Τειρεσίνη ἢ Τάνταλον ἐς πόθον ἔλκε,

Τὸν μὲν ἐπ' ὑδεῖν, τὸνδ' ἐπὶ μῆνον ἔδεῖν.

Pro Θηλοπρεπεῖς male Wolfius coniicit Θηλυμελεῖς, molliter canentes. Hoc pincernarum munus numquam fuit, de quibus sermo. Φαντασιὰν illam a Tantalo sumtam habet etiam Paulus Antholog. 7.

P. 456.

ναὶ τόχα! Τανταλένης ἀχερόντια πήματα ποιῆς

ἡμετέρων ἀχέων ἐστιν ἐλαφρότερα.

Ἐγαρέ ιδὼν σέοκάλλος ἀπειργύετο χέιλεα μίξα κ.λ.

Locus classicus de ministerio puerorum nequam est Lucianī Amoribus p. 210. ed. Ald. καὶ πᾶς οἰκέτης ἀυτῷ σχεδὸν ἀγένειος ἢν μέχει τῷ πρῶτον ὑπογραφέντος αὐτοῖς χνᾶ παραμένοντες, ἐπειδὰν δὲ Ιέλοις ἀπαρείαν πυκαθῶσι, οἰκονόμοι καὶ τῶν ἀθήνησι χωρίων οἰδεμόνες ἀπειλλούντο.

Carmen 156. Diocuridae (ita enim ex Meleagri corona videtur scribendum) edidit Wartonus ad Theocritum p. 181.

Ἐξεφυγον Θεόδωρε τὸ σὸν Βάρος. ἀλλὰ σὸν εἴπα;
Ἐξεφυγον τὸν ἐμὸν δάμμονα πιερότατον.

Πιερότερός με κάτεσχεν. Αρισοκράτει δὲ λατρέυων,
μυρία δεσπόσυνον καὶ τρίτον ἐκδέχομα.

Versu primo Wartonus *εἴπα* recte cum signo interrogationalis, quod in Codice Lipsiensi deest. Versu ultimo δεσπόσυνων — τρίτα, et verrit: Effugi Diode tuam molestiam. Anne vero tuam dixi? effugi meum daemona grauissimum. Graviter me occupauit; Aristocrati enim seruiens millies (magis) sub domino et ter (millies) teneor. Idem in

in Addendis p. 355. monet v. 1. pro ἀλλὰ σὺν εἴπα
in Codice Parisiensi legi αἱλ' ὅσον εἴπα sine puncto,
quod ibidem corrigatur: αἱλ' ὁ συνοιδῶς. quod equi-
dem non capio. versu 2. pro ἐξέθυγον ibidem coniici
γὰν εἴθυγον, quod probem; nam melius aliquid ex-
tundere nequeo. Sed δεσπόσυνον et τρίτον retinen-
dum censeo. μυρία dicitur fortasse pro μυριάκις,
ut in Anthologia edita alicubi πέντε pro πεντάκις,
atque adeo in ipso Homero tale quippiam inueni,
quod non succurrit. Sensus tamen poëmatis non-
dum satis apertus mihi visus est.

Carmen 151. Meleagri edidit Wartonus ad Theocritum p. 102. et Ill. Klozius ad Tyrtaeum p. 79.

ἡδὺ μὲν ἀκρήτῳ κεράσσῃ γλυκὺν νῦμα μελισσῶν,
ἡδὺ τε παιδοφιλεῖν κάυτὸν ἔντα καλὸν.
δια τὸν ἀβροκόμην σέργει. Κλέοβελος "Αλεξί,
Θνατὸν ὄντως τὸ Κύπειδος ὄνομέλι.

Versu 1. Wartonus habet γεῦμα, quod emenda-
bat in νῦμα, vel ἔγεῦμα, vel χεῦμα. νῦμα verum est.
Versu ultimo margo Cod. Lips. Θηητὸν γ' et τᾶς pro-
τῷ. Wartonus habet ἐυκράτον ὄντως τᾶς, sed cor-
rigit ἐυκράτῃ. male. Lectio enim illa vnicē vera est.
Vertit Wartonus: Suaue quidem miscere vino flu-
men apum, suaue et amare cum ipse sis pulcher. Ita
mollicomum Alexis amat Cleobulum, quod est pu-
rum putum Veneris vinum mulsum. Versio pura
puta barbaries! Similis argumenti Carm, 143. Me-
leagri, quod male cum aliquo iunctum puto; quae enim
post distichon secundum leguntur, nil ad rem pre-
sentem. Quare ponam h. l. duo priora tantum di-
sticha, quae sensum elegantem absoluunt:

ἡδὺς

ἡδὺς ὁ παῖς καὶ τὸνομέμοι, γλυκὺς ἐστι Μυτσκός
καὶ χαρησινάχω μὴ ἐχι Φιλέν πρόφασιν.

Καλὸς γαρ, ναὶ Κύπριν, ὅλος παλὸς. εἰ δὲ ἀνηρὸς,
εἰδε τὸ πικρὸν ἔρως συγκεράσας μέλιτι.

Edidit eadem haec disticha Wartonus ad Theocrit. p. 363. qui v. 2. καὶ χαρίεις ἵν' ἔχω μὴ ἐχι. Forte legendum: καὶ χαρίεις μὴ ἔχω ἐχι x. l. secundum distichon habet etiam Valquenarius ad Hippolyt. p. 201. sine lectionis aliqua varietate. Nolo Wartoni versionem barbaram apponere, ne lectori nauseam moueam. Potius loca Aristophanis proferam, quae carmen nostrum, atque illud, quod supra protuli, Diosii, mirifice illustrant. In Equitibus v. 1301. Hyperbolum ὁξίνην i. e. vappam, durum, truculentum dicit. Pluto v. 1087. de vetula: ἀλλ' ἐστι κομιδὴ τεῦξ παλαιὰ καὶ σαπρὰ. in Vespis v. 1300. senem νεόπλατον τεύγα vocat. Sed aptissimus locus est Vespis v. 872. παῦσον τὸ ἀντίτιτον τὸ λίαν σευφόνον καὶ πείννινον ἥθος ἀντὶ σιραίς μέλιτος σμικρὸν τῷ θυμοφίῳ παραμίξας. vbi Berglerus alium ex Irene v. 996. locum affert: μίξον δὲ ἡμᾶς — Φιλίας χυλῷ καὶ ξυγγόμῃ τινὶ πραστέρᾳ τὸν νῦν κέρασον. Hinc expli-
candum Carm. 157. quod III. Klozius ad Tyrtaeum p. 80. edidit. Integrum tamen id mihi non videtur esse, sed ab alio diuulsum. Exspectanda Codicum opera.

σπουδὴ καὶ λιβάνωτε· καὶ ὁι κρητῆρις μιγέντες
δαιμόνες, οἱ Φιλίης τέρματ' ἐμῆς ἔχετε.

Scilicet amantes amicitiam suam poculis firmabant, in-
vocato numine aliquo. Inde intellige Meleagrum
Carm. 325. de Heliodora:

ἄντα γαρ μὲν γράφεται θεὸς, ἃς τὸ ποθενὸν
ἔνομον εὐ ακρήτῳ συγκέρασας πιόμα.

Inde explicandus Anacreon Od. 48. νόμος κεράσσω, et κύπελλα θεσμῶν, κύπελλα πόθων κεράσσα, in eius fragmentis. Demerebor h. l. vitam Anacreontis mei, quam Barnesius descripsit, satis ineptam illam. Habet ille §. 35. p. 67. ex Tzezae Chiliad. IV. c. 131. v. 235. narratiunculam satis ridiculam de cane Anacreontis Teji, quam ipse satis probabilem pronunciat. Sed ridebis, Lector, stultitiam et socordiam viri, cum inspexeris Aeliani H. A. VII. 29. vbi eadem historia iisdem verbis narratur, de cane ἀνδρὶς Κολοφωνίᾳ. Sed ecce in fine addit: εἰπερθν καὶ τῷ Τηλῷ τὰυτα ἀπήντησεν ὅσα καὶ προεῖπον. Tenes originem erroris. Tzezes non attente perlecta historiola, subito eam descripsit, et Τηλῷ de Anacreonte cepit, quo nil stultius fingi potest. Similis error eiusdem Tzezae, cum in Praefatione ad Lycophronem αἰλιαῖον νέον ὁς ἦν Ὁνεσπασιάνα καὶ Τίτα, ex male intellecto carmine eiusdem, quod Plutarchus in Flaminio p. 373. exhibet, atque etiam in Anthologia Stephiani p. 8. exstat, procudit. Legitur enim ibi v. 2. καὶ Τίτος ἐνεργίας ἥγανεν ἀπ' Ἰταλίας. vbi intelligendus est Flaminius; sed Tzezes peslime de Tito, Imperatore, accepit. Sensit hoc etiam Fabricius B. G. Vol. II. p. 543. sed non audet pronunciare pro certo. Evidem noui Tzezem, nec quicquam certius ea re puto. In Anacreontis Oda 10. v. 11. male nuper reieceram Albertii interpretationem vocis παντοφέντης, sed retrahui sententiam meam in bibliotheca philologica Schmidtii; quibus addo haec. Adamantius Physiogn. I. p. 195. de oculis: εἰ δὲ μικρότεροι εἶναι καὶ κοῖλοι, χείρες, ὀμόφρονες. επίβυλοι, κευψίναι, παντοφένται. Idem p. 217. εἰ δὲ ἀσθματίκη, ὀπόστοις καθάπερ ἐκ δρόμων τὸ πνεῦμα ἐλαύνεται

Vol. I,
p. 543.

ταῖ, ἀβύλοι, κακόθυμοι, παντορέκτα, παντοεπεῖς. Idem p. 216. κακορέκτε καὶ μεγαλορέκτε dixit. Ibid. ταχυτής δὲ ἐν κινήσει ἀμα μὲν ὀρθότητι καὶ λαμπρότητι εἶδος θερμόβυλοι ἐγχειριστὴν, δράσην ἐφηνεν. Moneo Leclorem, me supra p. 16. in carmine Rúfini pro Τιμάριον conieciisse male Τιμαρίς, quod mox re diligentius considerata, vidi. Ibi vero omisi anno-tare, illam allegoriam, a nauibus sumtam, deberi Comi-cis. Addo haec Aristophanis loca: Eccles. v. 370. ὁ γαρ οὐκε — σαλαμίνος γαρ εἰν — τὴν νύχταν οὐλην ἥλαυνε μ' ἐν τοῖς σρώμασιν ctt. Lysistrata v. 60. Idem v. 1078. Χαλέπαν γ' ἀντὶς οὐσε γενόμενα πορθμῆς — ἔλκοντε τὰς πλωτῆρας ἀντίποναίετε. Cui simillimus locus Anaxilae in Neottide ap. Athenaeum p. 558. τὸν τε ναύκληρον λαβόσα καταπέπωκ' οὐτῷ σκάφει de Phryne. Aristoph. Eccles. 1083. πῶς γν δικωπεῖν ἀμφότερας δυνήσομα. Facetissime Vespis v. 498. καμέ γ' ἡ πέρην χθὲς εἰσελθόντα τῆς μεσημέριας ὅτι κελητίσα, κέλευον, ὀξυθυμεῖσα μοι ἥρετ εἰ τὴν Ἰππία καθίσαμα τυραννίδα. Verbo κελητίσει ita vtitur Thesmoph. v. 160. ctt. Lysistrat. v. 619. Supra habuimus σανὸς de meretrice, quod a nauium tabulis sumtum; vnde Aristophanes Thesmoph. v. 1135. τῇ σανιδοτρήσας ἐξοπιδοπρώκτισον. Saepe idem Comicus de nauibus loquitur tanquam de virg-inibus, ut contra supra in epigrammate poëtas de vir-gine, tanquam de naue loquentes vidimus. Equit. v. 1303. de triremi. καὶ τινεῖν ἡτις ἀνδρῶν ἀσσον ἐκ ἐλελύθε. Carmen 25. Kloz. v. 4. ἀλλὰ μ' εἰς ὅρμον δέξας τὸν νάυτην κύπειδος ἐν πελάγει egregie illustrat Theognis apud Athenaeum p. 560. de mulieribus: ὃδ' ἀγκυραν ἔχσοιν. ἀπορρέξασα δὲ δεσμὰ πολλάκις ἐκ νυκτῶν ἀλλον ἔχει λιμένα.

Carmen 126. Asclepiadae edidit summus Reiskius in Notitia p. 198. In Cod. Lips. ita legitur:

ὅνος ἔρωτος ἐλεγχος. ἐρῶν ἀρνάμενον ἡμῖν
ἥτησ' ἐν πολλοῖς Νικαγόρην πρόποσις.

Καὶ γὰρ ἐδάκρυσε καὶ ἐνύσαξε * * * κατηφέσ
ἐβλεπε, Χ' ὁ σφικτεὶς ὡς ἐμενε σέφανος.

Reiskius pro ἥτησ' ex coniectura reposuit ἡνεσαν et προπόσεις. V. 3. edidit καὶ νύσαξε (τὸ δὲ σμα) κατηφέσ κ. λ. Probarem haec, nisi ope Codicis possent aliter constitui verba. Scilicet Alberti editit idem Carmen ad Hesychium voce ἥτασεν, ἐβασάνισεν. vbi v. 2. ἥτασαν ἐν πολλαῖς Νικασόρην πρόποσεις. vbi bene Guyetus coniecit: ὡς πολλαὶ Νικαγόρην προπόσεις. Hesychius: ἐτάξεθα — κρίνεθα βασανίζεσθα, vbi cf. Interpp. V. 3. bene exhibet Alberti ἐδάκρυσεν καὶ ἐνύσαξε καὶ τι κατηφέσ κ. λ. — X' ὁ. male tamen χ' ὁ. verum est χ' ὁ. Coniecturam Guyeti praeter Cod. Lips. firmat etiam Carmen Hedyli Misc. Lips. IX. p. 460. Forte etiam Hedylus utriusque carminis autor fuerit. Simile nomen ὁρθαγέρας apud Aristoph. Eccles. v. 911. quod tamen pro ἐισκώς dicitur, ut supra habuimus ἀσύναξ. Supra etiam habuimus σάκας, quod nunc video interpretandum esse de barba pueri. Argumenta haec habeto. Aristoph. Eccles. v. 498. μίσει σάκον πρὸς τῶν γνάθοιν ἔχσα i. e. πώγωνε, ut recte Schol. Sic Philosophi apud Athenaeum p. 162. σακκογενειοτρόφοι dicuntur. Olim Epicrates orator ob prolixam barbam dictus facetissime fuit σακεσφόρος, quasi Ajax σακεσφόρος. Vnde profusa lux epigramati. Simile supra αἰτωλὴ Carmine 304. quod Aristophani debetur Equit. v. 78. de Cleone: ὁ πρωκτὸς ἐστιν ἐν χάστιν. τῷ χειρὶ ἐν αἰτωλοῖς, ὁ νῦς δὲ ἐν Κλωπιδῶν. q. l. respe.

xit

xit Reisk. ad h. l. eodem allusit Plutarch. de Curiositate p. 517. Eccles. 1013. περιεργῆς obescoene dicitur. Σάκας vero est a Σάκες; qui sunt Thraces, vnde Acestor poëta tragicus peregrinus Σάκας dictus fuit olim. cf. Bergl. ad Aristoph. Vesp. v. 1216.

Carm. 94. ἄδηλον edidit Wolf. ad fragm. poëtarum p. 35. Alberti ad Hesych. v. πατᾶς.

ἀκέτ' ἐρῶ, πεπάλαικα πόθοις τρισὶν, εἴς μὲν ἐταίρης
εἴς δὲ μὲν παρθενικῆς, εἴς δὲ μὲν ἐκαυσε νέα.

καὶ κατὰ πᾶν ἡλγηκα. γεγύμνασμα μὲν ἐταίρης
πείθων τὰς ἐχθρὰς γδὲν ἔχοντι θύρας.

Ἐσρωμαὶ δὲ κόρης ἐπὶ πασάδος αἰὲν ἄυπνος,
ἔν τι ποθενότατον παιδὶ Φίλημα δίδεται.

Οἰμοι, πῶς εἴπω πῦρ τὸ τρίτον. ἐκ γαρ ἀκείνης
ἔλπιδα καὶ κενεᾶς ἔλπιδας ἔιδα μόνον.

V. 2. Alberti et sched. Thryll. cum Cod. Dresd. omittunt μὲ. V. 4. vitium voci πείθων subesse suppicabatur V. D. in margine sched. Thryll. et pro ἔχοντι margo Cod. Lipſ. ἔχων δὲ substituit, quod olim probaram, sed nunc sana omnia esse video. Alludit enim poëta ad proverbiū, quod Marcus L. VII. p. 469. habet. ἦ μέλις ἔγνως τῇτ' ἔπος, ὡς γδὲν γδὲν ἔχοντι Φίλος. V. 6. Alberti, sched. Thryll. et Cod. Dresd. bene ἐν τῷ. quamuis non nesciam bene dici πέντε τινὲς κ. λι. V. 8. pessime librarii ἔλπιδα ex sequentibus substituere pro βλέμματα, quod Alberti, schedae Thryll. et Cod. Dresd. exhibent. Forte etiam pro ἔιδα μόνον, quod mihi languere videtur, legendum ἔλπιδας ἐτρεφόμην. ut Carmine 26. Kloz. v. 4. κενεᾶς ἔλπιδας ἐτρεφόμην. Sed nil de hac re affirmo; hoc video, vix dici posse βλέμματα καὶ ἔλπιδας κενεᾶς ἔιδα; atque insuper

videtur h. l. imperfectum requiri. Ultimo loco meo illud Archiae carmen, quod Num. 300. a summo Reiskio p. 124. in Misc. Lips. editum exstat, vertisse Lucianum subdititium in Amoribus p. 209. ἔγωγ' ἐν ἀπασταν αὐτῶν κενὴν ἀπολελεῖ Φθονοφαρέτην νομίζω, καὶν ἐπ' ἄλλον τινὰ πτῆνα θελήσωσι, ἀνοπλος αὐτῶν ἡ δεξιὰ γελαθήσεται. Totus ille liber, cuiuscunque sit, confarcinatus est ab initio ex locis poëtarum, quos indagare editoris diligentis fuerat, sed Reizius hic, ut alibi, nihil praestitit. Priusquam hinc discedam, lubet monere, emendationem illam, qua supra in aliquo carmine pro πνεύ, πύργος substitui, vbi de veste mulieris dicitur, sirmari mirifice ex dicto Demadis apud Athenaeum L. III. p. 99. qui τὸ τεῖχος, ἐθῆται τῆς πόλεως dixerat. Vnde appareret Agathiam huius Metaphorae satis antiquos autores habuisse. Forte tamen Pericles ita dixit, nam cetera, quae Demadi tribuit Athenaeus, omnia Pericli tribuit Aristoteles Rhetor. III. c. X. Atque haec quidem sunt, quae in Anthologiam Cephalae edere volebam; plura fortasse olim dabo, si unquam, quod vix spero, futurnm est, ut totam Cephalae anthologiam edam. Velim haec pauca interim lectoribus eruditis et aequis ita probari, ut semper memorerint Reiskii, Fischeri, Loesneri, quibus omnia mea debeo. Hi enim in tanta mea librorum bonorum inopia, suis me copiis instruxere, atque ubique consilio et re adiuuere; quibus pro tanta benevolentia nil hoc meo tempore, nisi animum omnem nexui quasi tradere possum.

ADDENDA.

Carmen 282. Distinguit etiam clare haec duo carmina Cod. Palatinus, cuius apographum in usus meos, pro summa humanitate sua, et singulari in litteras eleganteres amore, concessit Vir amplissimus, STIGLITIVS, cui pro summa benevolentia gratias maximas publice habendas agendasque existimo. In illo igitur Codice legitur cum hoc elogio: Γαυτελλής εἰς ἑταῖρον τινὰ ἐρωτικὸν. In carmine ipso v. 1. legit ἀγγλ. ἀλλο. male. τοῦτο τόδε vel τάδε πέμπω. V. 4. κέλπον ἑτειδοθέντος, ubi V. D. in margine monuit altero loco (nam bis legi monet in eodem Codice) legi, εἰς εἰδοθέντος. recte. V. 6. κύπεις ηγόνων. male. Tum aliquot carminibus interieciis legitur: Ρεθίνες ἐρωτικὸν πεσκείνον τὰς δύλας τῶν ἐλευθέρων. V. 1. omittit male Cod. Palat. τῶν, v. 3. ἀπέδωσε. V. 4. κινδύνες -- σύνδος vel σύνεδος, quod ultimum supra scriptum est. V. 6. δώρεις ἐκ σπατάλων. Cod. Dresdens. v. 2. σπατάλων κλέμματι V. D. in margine: ἵσως σπατάλης, quod non necesse. V. 3. ἀπέδωσε, quod corrigitur in margine: V. 6. ἐν σπατάλων. margo ἐκ σπατάλης. male. Dixi in notis de hac re satis.

Ad Carmen 285. Dedi aliud Rusini simillimum ex edita Anthologia, cui h. l. adiiciam varias legiones ex Codice Palatino sumitas, eas quidem, quas suo Anthologiae exemplari adscriperat Gruterus. Debeo eas summae Reiskii benignitati. Ibi v. 2. legitur pro κάλλος ἀρειότερον, κρέσσονα μηρίσνην. V. 4. pro μένῳ editio Florentina habet εἰω atque ita etiam

Juntina. Sed Palat. Cod. γυμνοί. Sed ecce! Apographum Palatini illud, quod amplissimo *Stiglito* debeo, carmen hoc exhibit auctius ita:

"Ηρισαν ἀλλήλαις Ροδόπη, Μελίτη, Ροδόκλεια·

Τῶν τρισσῶν τίς ἔχει κρέισσονα Μηρίονην.

Καὶ μὲ κριτὴν εἶλοντο, καὶ ὡς Θεάς αὐτούς περιβλεπτοῖς
ἔισησαν γυμναῖς νέκταρι λειπόμενα.

καὶ Ροδόπης μὲν ἔλαμπε μέσος μηρῶν πολύτιμος
εἰς ἔοδὸν πολιῶν σχιζόμενος ζεφύρῳ.

Τῆς δὲ Ροδοκλείης ὑάλῳ ἵσσος ὑγρομέτωπος
ὅια καὶ ἐν νηῷ πρωτογυλφοῖς ξέσανον.

Τόνδ' ὑπεροιδαίνονται, κατέσκεπτε πεπταμένη χεὶρ
ἀχοῦλον ἐνράταν, ἀλλ' ὅσον ἥδυνατο.

ἀλλὰ σαφῶς ἀπέπονθε Πάρεις διὰ τὴν κρίσιν εἶδὼς,
Τὰς τρεῖς ἀθανάτους ἐνθὺς συνετεφάνεν.

Insignis haec est accessio! Nec tamen ita omnia sana
seu perfecta puto. Deest enim in ultimis mentio
Melites. Singula videamus. κρέισσονα μηρίονην, quod
Cod. Palat. dat, tanquam obscoenum refecuit Planu-
des cum sequentibus, et castius supposuit καλλος
ἀρειότερον, quod ineptum est. Notare videtur h. l.
μηρίονης, quod medium inter μηρὺς seminarum, du-
cta notione per allusionem a Merione rege Cretum,
notissimo ex Homero; vnde poëtae epigramatogra-
phi suas nequicias saepe hausere. Inde lux Carmini
235. vbi ultimo versu summus Reiskius hanc notam
asperferat. Forte γῦν δ' ἀγέ ἐπανῶμεν καὶ διαμηρίσεων,
una voce, ut alludat ad τὸ διαμηριάζεσθαι. Tene-
mus inde fontem allusionis. Scilicet διαμηριάζεσθαι
obscoeno sensu dicitur. Eadem allusio diu me exer-
cuit

erit in Carmine 224. Antipatri, quod a nomine ad-huc editum inueni. Misere foedatum et laceratum in lucem protrudam et apud eruditos, quasi in Aesculapii templo deponam:

Ἐπάλαμος ξανθὸν μὲν ἐρεύθεταὶ ἵστον ἔρωτι

Μέσφ' ἐπὶ τὸν κρητῶν ποίμενα Μηρόνην.

Ἐκ δὲ νυ Μηρίσνεω Ποδαλείριον, ὡκέτ' ἐσ ἡῶ

νεῖται. ίδι ὡς Φθονερὴ παγγενετειρι Φύσις.

Ἐι γὰρ τῷ τὰτ' ἐνερθε, τὰτ' ὑψόθι ἵσα πέλοιτο

Ὕπαντας Αχίλλης Φέρετερος Αιακίδεω.

Nondum, fateor, extricaui totum hoc carmen. Facile tamen sentio, quid voluerit significare homo nequam. Distichon 5. in superiori Rufini carmine, occurrit etiam Carmine 301. eiusdem poetae; vnde videtur in hunc locum translatum fuisse. Certe melius illi loco conuenit, quam nostro, nisi velimus de μητέρῃ Melites intelligere. Huius enim mentio desideratur ad integratem sensus. Evidem de nugis his poëtarum sentio cum illis, qui apud Plutarch. Amator. p. 751. καταγελῶσιν ἀντῶν, εἰ καθάπερ θύται καὶ μάντεις εἰς τὰ μητέρα καὶ τὴν ὄσφὺν ἀποβλέπειν τὰς ἐραστὰς κελέυσοιν.

Sequitur Carmen 291. Philodemi, in cuius v. 1. Codex ille Palatinus, quem supra secundo loco nominaui, habet νοὺ σὺ χαῖρε. male. V. 4. habet ἔνγε πόσις παρεση. vnde Valquenarii emendatio firmitur. Sed totus versus ita iam erit legendus:

Δειπνεῖν. K. εὶ σὺ Θέλεις. Φ. ἔνγε. πόσις παρεση. *εῖτα* vulgatum, quod summus Reiskius ex Cod. Lips. εὐτ' effecit, languidum videtur ad nostrum ἔνγε. Sensus carminis satis explicuit Reiskius.

Carmen 294. legitur quidem in Cod. Palat. vbi δύο μὲν est, sed nihil vulgato auctius. Nondum tamen mihi persuadere potui, esse integrum; sed persto in ea sententia, quam dedi in notis.

Carmine 299. v. 2. male Cod. Palat. cum Lipsiensi ἔχεις habent, quod recte in ἔχεις mutauit Reiskius. Carmen 300. v. 1. duplarem habet Cod. Palat. scripturam: κείγυσιν et κήρειον. versu 4. male ἔχεις. Carmen 302. quod in hoc specimine laudaui alibi, exhibet idem Codex vulgato nulla in re correctius, nisi quod disticho ultimo (quod non videtur pertinere ad hoc epigrama) habet ηλθον. De quo cogitandum erit.

Carmen 303. exstat in Codice Palatino iisdem verbis, et vitiis scripturae. Mirabile mihi illud h. l. accidit, quod non inuenierim ibi adiunctum distichon illud, quod praeclare restituit h. l. apographum Thryllitii. Vix ergo fluxit illud apographum e Codice Palatino. Sed unde? Nescio.

Carmen 306. Cod. Palat. simpliciter inscribit Rufino, cuius ingenio illud dignius est, quam Palladae, omnium ineptissimi poetae. Reiskii nostri, viri summi, de carminis huius autore sententiam vide Notitia p. 256. quam tamen ut probem, non possum a me impetrare. Plura olim de ea re in Catalogo poëtarum Epigrammatographorum. Nemo vero hoc intelliget, nisi qui rescuerit, facetiam omnem esse sumtam ex Aristoph. Lysistrata v. 554. V. 3. male Λυσιμάχην. Contra Carmen sequens 307. recte in Lipsiensi Palladae tribuitur, male Rufino (τὰς αὐτὰς) in Palatino. V. 1. schedae Thryllitii pro τρευφῆς habent τρευφή. male v. 4. recte eaedem cum Cod. Palat. οὐδένι δῆλον. Carmen 308. Cod. Palat. Rufino tribuit

tribuit (48 *αὐτῷ*) Cod. Lipf. ἄλλο inscribit, quod recte cepit Reiskius. Obiter restituam carmen Meleagri, quod primum legitur L. VII. p. 448.

‘Ηδὺ μέλος, νὴ Πᾶνα τὸν ἀρκαδα, πηκτίδι μέλπεις
Ζηνοφίλα, λίγει’ ἄδυ χρέκεις τί μέλος
Ποῖ σὲ Φύγω, πάντη με περιτείχυστιν ἔρωτες,
ἢδ’ ὅστον ἀμπνεῦστα βασὶν ἔωσι χρένον.
‘Η γὰρ μοι μορφὴ βάλλει. πόθεν; ηπάλι μάσα
ἢ χάρις, η τί λέγω; πάντα πυρὶ φλέγομα.

Ita legitur in Stephani et veteribus editionibus hoc carmen. Sed recte videt summus Reiskius initio legendum ἄδυ, nam ita v. 2. sequitur ἄδυ. Pro λίγει monet Gruterus in Palatino esse ληιαν. unde quid efficiam nescio, nisi sit pro ληιαν, quod equidem probbo. Legendum ergo Ζηνοφίλα, λίχν ἄδυ κ. λ. V. 5. idem Codex recte ἀ γὰρ κ. λ. Sed πόθεν corrupturn videtur, pro quo lego πόθον, et v. 6. cum Reiskio post πάντα interpundo, i. e. πάντα βάλλει πόθον. In Carmine 330. τὸ πόθοισι βεβλήμενον ηδὺ πρόσωπον, quamvis paullo diuersum sit. Sed monendum pertinere ad hoc carmen, quod sequitur eiusdem Meleagri, quod male in vulgatis editionibus diuulsum, recte princeps Florentina editio iungit:

νὴ τὸν ἔρωτα, θελω τὸ πᾶρ’ γάσιν Ἡλιοδώρας
Φθέγμα κλύειν η τᾶς λητοίδεω λιθόρας.

Habet Distichon hoc etiam Apographum Stiglitanum, sed male pro λητοίδεω, λατρείδεο. Pro νὴ, ναὶ. Primo versu testatur Poëta Panem, musicae pastoralis praesidem; disticho ultimo Amorem; bene. quod poëta significare vult, se cantu Zenophila captum et amoris laqueis implicitum fuisse. Eiusdem opeco-
dicis

dicis restituenda Rufino vera lectio Carmine 2552.
L. VII. p. 474. vbi disticho primo legendum:

Πέμπω σοι Ροδόκλεια τὸδε σέφος ἄνθεσι καλοῖς
ἀυτὸς ὑφ' ἡμετέραις πλεξάμενος παλάμαις
vulgo male pro καλοῖς πλεξας, pro πλεξάμενος,
δρεψάμενος.

Carmine 345. v. 12. Piersonus cum Heringa ius-
fit pro καινὴ rescribi κληνη. recte. Nunc tenemus
originem corruptelae. In Palatino enim est καινὴ.
Quid inter ΚΑΙΝΗ et ΚΛΙΝΗ intersit, norunt qui
codices tractarunt. In eodem apographo legitur ta-
le carmen:

Λαῖδ' ἔχω πολιῆτιν ἀλιζώνοιο Κορίνθῳ
Πειρήνης λευκῶν Φαιδροτέρην λιβάδων.
Ἄσ νέον ἡβῆς ἄνθος ἀποδρέψαντες ἔρασα
Πρωτοβόλον δισσῆς ἡλθετε πυρκαιῆς.

Verba primi distichi leguntur in edita Anthologia p.
225. vbi distichon secundum constituant carminis
Antipatri Sidonii in Laida. Secundum distichon le-
gitur p. 232. in carmine Asclepiadae in Archeana-
sam, ita:

ἢν νέον ἡβήσασαν ἀποδρέψαντες ἔρασα
Πρωτοβόλοι δι σῆς ἡλθετε πυρκαιῆς.

Corrupte ex parte. Gruterus ad exemplar suum
monet Cod. Palat. p. 233. post lin. 5. edit. Steph.
haec addere:

Λαῖδ' ἄχω πολιῆτιν ἀλιζώνοιο Κορίνθῳ
Πειρήνης λευκῶν λευκοτέρην λιβάδος.
Ἄσ νέον ἄνθος ἡσης ἀποδρέψαντες ἔρασα
Πρωτοβόλος δισσῆς ἡλθετε πυρκαιῆς.

Idem

Idem varias lectiones has adiecit: v. 2. Φαιδροτέρην
λιβάδων. v. 3. ἥσας. v. 4. πρωτοπλός. quae vnde
sumtae sint nescio. Hoc apparet, misere laceratam
exstare etiam in Cod. Palat. Anthologiam. Neque
ego puto certi aliquid h. l. definiri posse, quo perti-
neant proprii versus isti. De permutatione verbo-
rum πρωτοβόλος et πρωτοπλόος. cf. Dorville ad
Charit. p. 257. Video nunc carmen illud exstare
apud Athenaeum p. 589. cum insigni varietate, cum
lectionis tum nominis. Tribuitur enim ibi Platonis, in
edita Asclepiadae. Ultimo loco proferam ex codice
Stiglitiano, quae coronam vitamque Meleagri, illu-
strare possint. Duxi quaedam ad Carmen XII. Klio-
zianorum de aetate Meleagri, suspicatusque sum mor-
tuum eum fuisse in insula Co; quod firmat Scholia-
stes ineditus Coronae Meleagri: vbi haec: ὅτι ὁ Με-
λέαγρος γαδάρηνος ἦν, τὸ γένος Σύρος. ἐτελέυτησεν
ἐν Κῷ τῇ νήσῳ et in alio Scholio: ἥκμασεν ἐπὶ σελέν-
ῃ τῇ ἐσχάτῃ. Quod notandum de Seleuco ultimo
seu sexto. Priorem locum ex Barberiniano exem-
pli iam protulit Holstenius, et ex eo Fabricius B. G.
Addo pauca. Meleagri cuiusdam τὰ ἐπη ποιή-
σαντος Κύπρια meminit Pausanias p. 284. Quod
summus Reiskius in Notitia p. 233. Meleagro tri-
buit συμπόσιον, in eo aduersum sibi habet Athe-
naeum p. 502. c. qui clare hoc Meleagro Cynico
tribuit, quem distinguit a Gadareni. Vnde error
Fabricii natus est, qui Gadarensem nostrum B. G. V.
II. p. 364. Diogenis Cynici discipulum facit. Sed
de ea re plura alias. Meleager in Corona v. 31.
haec:

εν δὲ κρήπῃ ἐκ λειμῶνος Ἀμώμητοιο σέλινα.

vbi

vbi Reiskius dubitabundus monet fuisse Amometum poëtam. Recte. Sine dubio est ille, cuius memini Aristoteles subditius de fonte quodam Isidis in Arabia, περὶ θαυματ. ακτσμ. p. 125. 6. Eiusdem meminit Amometi de crocodilis Libycis Aelianus H. A. 17. c. 6. Antigonus Carystius c. 164. de deo: ὁ πραγματευθεῖς τὸν ἐκ Μέμφεως ἀνάπλαγα, vbi itidem de Isidis fonte refert. Scripserat sine dubio Amometus ille et carmina, et περίπλαγα more vetustissimorum poëtarum, qui vere πολυμαθεῖς et γραμματικοὶ videri vellent. Ita ergo ex Meleagro de aetate Amometi constat. In Philippi Praefatione quam e Martinio et Fabricio repertū Reiskius in Notitia p. 267. v. 12. pro κύλικας ex Cod. Palat. lege κάλυκας, quod firmat πρωτοφύτας additum. Eadem varietas in Carm. IX. Kloz. v. 4. vbi cum Codice Lipsiensi facit etiam Dresdenis. v. 12. καὶ Διόδωρος ἐφυ lege e Cod. Palat. pro ἐφυ, ἵν. Patet inde, qua fide Martinius lectiones Codicis Palatini exhibuerit. Sed manum de tabula.

Ad Carmina Kloziana nunc varietates lectionum enotabo, petitas illas ex Apographo Codicis Dresdenis, quod mihi concessit in usum meum Vir illustris, *Stiglitius*. Sed monendum fere; vbiique, atque etiam in numero carminum, conspirare eum codicem cum schedis Thryllitii. Dicitur in inscriptione sumtuus esse ex eclogis Anthologiae Is. Vossii. Notae etiam et emendationes adscriptae in eodem Dresdeni Codice reperiuntur. Sequar, lectoris cum *venia*, ordinem eum, quem in codice inueni.

Carminis 179. v. 3. habet ὁ ψαφαρίτης. bene.
v. 4. cum Musgravio σαρχὶ λιπανομένη.

Carmi-

Carminis 181. εἰ ζεὺς ἐκ γαῖης κ. λ. v. 3. re-
cte Cod. Dresd. αἰετὸς in reliquis conuenit ei cum
schedis Thryllitii.

Carm. 184. καιρὸν γνῶθι κ. λ. male iungit Co-
dex Dresdens. cum Carmine 183. ὁ φθαλμός σπιν-
θῆται ἔχεις. In reliquis consentit cum schedis
Thryllitii.

Carminis XI. Klozianorum v. 1. Codex Dres-
densis habet μελίχεον atque in margine. ἵσως με-
λίχεον.

Carm. XII. v. 3. Cod. Dresd. πάνση in margine
γραφ. παύση. idem memini in schedis Thryllitii
est. Idem v. 4. ἀκηροτάτ. male. Bene Herellius
in Animaduers. Criticis Miscellis, Erfordi forma di-
sputationis editis, quas nunc demum naestus sum, cor-
rigit ἀκηροτάτ. Addit locum Philostrati ex Epis-
tola 36. p. 939. vbi ἀκηράτος χεωτὸς de puella dicitur.
At enimvero ἀκηρος et ἀκηρατος differunt. Ad-
dam ego, quae, nescio quo casu, excidit, notam, quam
h. l. ascripseram: ἀκηρος dicitur, ut ἐπίκηρος et ὑπό-
κηρος apud Hippocratem περὶ ἱερᾶς νόσων p. 123. 22.
Saepe tamen lubido corrigendi vocem ἀκηρος libris
veterum expulit. Ita in epigrammate apud Steph.
Byz. voce φασηλὸς pro vulgato. ὀκτὼ ἀγηράτος ἀμ-
φεθέμην τε φάντα: Salmasius reponebat ακηρύκτας,
Rhunquenius vero ad Timaeum p. 12. ἀγηράντος
malebat. Forte legendum ἀκηροτάτος. In Epi-
grammate Antipatri Antholog. III. p. 388.

Μεσῶν Φέγγος ὅμηρον, ἀκηρατον σόμα κόσμος.
Rhunquenius l. c. ex vestigiis Cod. Palat. qui ἀγηρά-
τον habet, legit ἀγηραντον. At ego naturae verbi
σόμα

σόμα conuenientius et facilius reponi posse putem
ἀκηρότατον. Forma verbi *ἀκηρός* firmatur ex more
 graecorum, qui *ἀπειρος* et *ἀπειράτος*, multaque alia
 ad hanc normam concluserunt. Thomas p. 87. for-
 mā *ἀπειράτος* praeſert. Nullum h. l. est dubium,
 cum van Goens et Gronouius *ἀκηροτάτη* habeant.
 Monendum, Meleagri *ἐννειαν* non placere, niſi sit, ut
 Heliodora illa alio nomine *μέλισσα* diceretur. No-
 tum enim vel ex Iuuenali, meretrices, cum in caſtra
 veneris transirent, nomina mutasse. Fuerit ergo *μέ-
 λισσα* meretricium, *ηλιόδωρα* verum nomen. Sicenim
 Sinopem meretricem Abydum, Stagonium et Anthi-
 dem, Aphias, Oeam, Najdem, Niconem, capram,
 quae et plura, quae hue pertinent vide ap. Athen. L.
 XIII. p. 587. Idem L. IV. p. 157. *Νικίου κυνόμυιαν*
 memorat. *Φαντασιὰν* autem ipsam veteribus poë-
 tis debet Meleager. Ita enim Pindarus apud Athe-
 naeum XIII. p. 601. *ἔγωγ' ἐκατι τᾶς κηρὸς ὡς δαχ-
 θεὶς μελικρὰν μέλισσαν τίκομα* *ἔντ' ἀν* *ἰδω παίδων*
νεόγυιον εἰς ηβαν.

Carm. XVI. Kloz. v. 1. Cod. Dresd. *ἔλος ἀπα-
 λὸς*. quod defendi potest. Nam sequenti ſpiritu aſpe-
 ro ultima ῥηſis fit longa, ut notum viris doctis. In eo-
 dem Codice v. 2. eſt *πρὸς*, ut in ſchedis Thryllitii.

Carm. XVII. v. 2. Cod. Dresd. *αἰθέταγ*. male.
 Reliqua ei cum ſchedis Thryllitii communia. v. 6.
 corrigebat Herellius l. c. p. 29. *μηδὲ λόγων μεταδός*.
 Praefat MS. fidem ſequi.

Carm. XX. v. 1. quod in ſchedis Thryllitii ex-
 stare monui, *ο γαχ*, eſt etiam in Codice Dresd. cuius
 margo: *ἴσως ἐδ' ἐ πάλαχ* quae emendatio mihi vni-
 ce placet, quisquis etiam autor eius ſit. Cetera con-
 veniunt cum Thryllit. ſchedis.

Carm.

Carm. 21. v. 4. *Βάλλειν* ζύλοις dicitur, vt *βάλ-*
λειν ψόγῳ. Aristoph. Thesm. v. 902. vbi Bergler. ex
Sophoclis Aiace 1264. *κακοῖς* *βάλλειν*.

Carm. XXII. v. 3. male habet ἀπὸ χθόνα. v. 4.
margo exhibet hanc notam: ἵσως καλπιν ἐπι γρ. sed
non necesse est.

Carm. 23, v. 1. Cod. Dresd. ἀ Κύπρις (ἀ) θή-
λεια. quod recipi potest. V. 4. ἐρῶν. margo. γεα-
φεταὶ ἐρεῖν. οὐκά δὲ (τὸ) θρασὺ κ. λ. male.

Carminis 26. v. 5. Potest erroris socius dari
Codex Dresdēnīs, qui ποδὸς exhibet. Cetera, vt di-
xi supra, consentit cum schedis Thryll. Ad defen-
dendam quoquādam v. 2. lectionem vñice facit Epi-
gramma Antholog. L. 3. p. 287.

εἰκτρότατον μάτηο σε Χαρίζενε δῶρον ἐς ἀδεν
οκτωκαιδεκάτην ἐτόλισε χλαμύδι.

Carminis 27. versu 1. εἶδεν. v. 7. ἐτέρες. male
vtrumque.

Carm. 29. v. 4. recte Cod. Dresd. etiam addit
μα, ante σὲν; atque ita emendabat Herellius l. c.

Carm. 30. v. 1. coniicit V. D. in margine pro
μὲν, μετὰ vel κατὰ. Scilicet in Codice post πνεῦ-
μα pūctum non est, quod recte addit Cod. Lips.
vnde appareret vanam esse hanc emendationem.

Carm. 31. v. 1. pro χλαμύδ: emendabat Herel-
lius l. c. χλανίδ: quomodo, inquit, sagum adole-
scentulo delicato et formoso ita conueniat, vt Amor
eo amictus, Antiochi personam simulare possit? Mu-
ulta in hac oratione carpere possem; sed parcam ho-
mini. Satis loquuntur loca ea, quae attuli de usu
chlamydis. Quid? quod diserte Sappho apud Pollu-
cem L. X. chlamydatum fecit Cupidinem. ctt. Vir-
tus.

gilius Aeneid. I. 715. Catull. 655. 133. vide etiam, quae ad Carm. 26. v. 2. dixi. Non praetereundum hoc loco videtur; quod in Luciani Timone p. 18. ed. Ald. ἀντὶ μαλακῆς χλαμύδος legitur in codice Augustano χλανίδος. non male. Ita enim Menander ἐν ὄργῃ apud Clericum p. 136.

— οὐδὲ χλανίδη εἶχον. ἀλλὰ νῦν.

οὐδὲ μύρον εἶχον. ἀλλὰ νῦν κ. λ.

apud eundem Lucianum Amoribus p. 220. ed. Ald. de Socrate. ὑπὸ μίαν ἀλκιβιάδης ἀντῷ χλανίδα κλιθεῖς male legitur, quod p. 118. recte χλαμύδι. V. 3. eadem in margine Codicis Dresd. emendatio, quae in schedis Thryll. exstat; addit scilicet V. D. post ναὶ, μα, quod probo. v. 2. male. τόξα δὲ.

Carm. 39. v. 5. Cod. Dresd. ἐπιγάγαθε. male. Ita in epigrammate L. I. p. 118. Θεῖς Πλάτων ἡ θῆ γοὶ βίον ἡγάσαο. ubi in margine Codicis Fabriciani scriptum: γεάφετα τὴν γάστραν, idem Codex male ἡγάσαμην exhibet. Et sic pluribus locis variatur. Sequitur in codice carmen, quod incipit οὐκ ἐθ' ἔτος ἔρως κ. λ. Legitur illud in edita Stephani p. 475. uno disticho audiens. Ibi etiam Rufino inscribitur, in codice nostro Marco Argentario. V. 1. legitur in codice ἔχστας, editum ἔχσαν. V. 3. παρονήμενος ιοῖς, editur πεφρέμενος ἔισεω. Sed bene succurrat collatio Codicis Palatini, in quo carmen hoc similiter Argentario tribuitur, et pro ἔισεω, ιοῖς. Multorum errorum foecunda mater odiolum illud τοῦ ἀντοῦ, quod etiam h. l. peperit falsam inscriptionem. Quod sequitur in vulgata carmen cum elogio τοῦ ἀντοῦ Cod. Palat. Rufino inscribit. Aliud in Codice Dresd. sequeba-

sequebatur carmen, quod exstat in edita p. 468. sub Philodemi nomine. At Cod. Dresd. inserbit Argentario. Malim tamen ego Philodemo tribuere, cuius ingenio praeclaro, quam Marci, dignius. Vult tamen nomen Menophilae, cuius Argentarius etiam Carm. 3:5. Anthol. Ceph. meminit, aliud mihi persuadere. V. 4. editur *vñ τοι.* lege, ut est in Codice Dresdens. *vñ σὺ.*

Carm. 42. v. 4. *ἀψαμένες.* Margo Cod. Dresd. γράφεται *ἀψάμενος.* quae lectio priori longe praeferenda est. Simillimus est Plutarchi locus in Amatorio p. 752. Δαφναιὸν ὁρῶ ταυτὸν πάσχοντα τῷ χαλκῷ. καὶ γὰρ ἐκεῖνος ὡχ’ ὅτως ὑπὸ τῷ πυρὶ, ὡς ὑπὸ τῷ πεπυρωμένῳ χαλκῷ καὶ ἔσοντος, ἀνέπιχέν τις, ἀνατίκετο καὶ ἔτι συνεξυγραμόμενος. καὶ τοῦτον ὡκένοχλεῖ τὸ Λυσσάνδρεας καίλος, ἀλλὰ συνδιακεκαυμένῳ καὶ γέμοντι πυρὸς διὰ πολὺν χρόνον ὁ πλησιάζων καὶ ἀπτόμενος ἀναπίμπλαται. καὶ δῆλος εἰ, εἰ μὴ ταχὺ Φύγοι πρὸς ἥμᾶς, συντακησόμενος.

Carmine 380. v. 1. legitur *τέη κύπεις* pro quo V. D. in margine coniicit *νέη κύπεις.* sed lectio Cod. Lips. praestat. Cetera cum Thryll. sched. consentiunt.

Carmine 381. v. 2. habet διεργυμένης. in margine corrigitur διεγρομένης. Alibi e Gregorio simile sustuli vitium. v. 4. *ώχρος ἔχει λευκὸς.* recte itidem margo λευκὸν corrigit.

Carm. 382. v. 8. Cod. Dresd. *συψεα.* male. v. 10. *Ὥρεξ ἀναθηλῆσε.* male. Cetera consentiunt.

Carm. 386. v. ultimo: *ἀπλήσα* Κύπειδος ἔγγατίναι. Ita ἐνλέκτερος κύπειδος ἔγγατίδες disticho inedito, quod iungit Cod. Palat. carmini Macedonii L. VII. p. 461. *κιχλίζεις* κ. λ. vbi in fine addit:

αὐτῷ ἔγωγ' ἐτέρην ὁδὸν ἔρχομαι· εἰσὶ γὰρ ἄλλαι

Κρείσσονες ἐυλέκτερες καὶ περιόδος ἔργωντίδες.

Quae insignis accessio bene sensum perficit. Sequitur in Codice illud carmen, quod in Antholog. Steph. p. 484. ἀδηλον legitur. Γιγνώσκω χαρίεσσαν κ. λ. Codex Dresdensis Philodemo ascribit, cui video etiam consentire Palatinum.

Carm. 160. Musae Stratonis v. 2. Cod. Dresd. 87 ελεγκτας, λέγε, με. corrupte. Sequebatur in Codice Dresdensi epigrama: Νικαινέτα ἐπὶ ἔξαμετερω τρίμετρον. quod exstat in vulgata L. I, p. 83. Codex v. 1. ita exhibet:

ζίνος τοι χαρίεντι πέλει ταχὺς ἵππος ἀοιδῶ. Editur μέγας πέλει ἵππος, deterius. V. 2. ἔδευτην τέκοισσοφόν. editur καλὸν ἢ τέκοισι ἔπος. V. 3. ηγή ἔπινεν ὥχ' ἐνὸς ἀλλά. editur ηγή ἔπινεν ὥχ' ἐνὸς ἀσκῆ. V. 4. παντὸς ὠδώδει πίθη. Codex Fabricii ὠδώδως πίθη. editur ὠδώδειν, editio Flor. ὠδέδως. V. 6. εἶχε δὲ κισσῶ μέτωπον ὠσπερ καὶ σὺ κεκρεκώ μενον. Heusingerū ad Plutarch. p. 55. legit κεκρεκώμενον, sed nec hoc satisfacit. Ego πεποκώμενον, hedera vestitum. Ita L. VI. p. 430.

μῆλον θεῖον πίνειν λεπτῆ πεποκώμενον ἄχνη.

quem locum Suidas voce ἄχνη laudat. Nunc video ante Heusingerum idem voluisse Casaubon. ad Atheneum p. 82. Sed carmen in edita ascribitur Νικηφότω, cuius nomen ignotum mihi inter epigrammatarios poetas. Nicaenetus vero inter poetas suos enumerat Meleager praefat. Coronae v. 29. cuius loci autoritate Smyrnaeum patria fecit in Notitia summus Reiskius noster. Vnde monet eum, cuius carmen

Athe-

Athenaeus p. 672. profert, in quo autor se Samium prositeatur, aut diuersum ab hoc esse, aut nostrum Smyrna Samum emigrasse, ibique sedes fixisse. Sed licet mihi a viro venerando dissentire. Primum certum sit Samium esse, ex Athenaei loco, ubi Iu-
nonem poëta: δέσποτιν νήσος ἡμετέρης vocat; vltro etiam Democritus, qui apud Athenaeum de antiquitatibus Samiis disputat, Nicaenetus ἐπιχώριον ποιη-
τῆν vocat. Locus Meleagri est v. 29.

Σμυρνάίς τε κλάδες Νικαιέται, ἵδε Φαέννα
τέρμινθον, Βρωτὴν τὸν ἀχράδα Σιμμίεω.

Martinus monet membranas (de Palatinis intellige) habere μυρρινάίς earumque contra fidem Salmasium συργαίατε κλάδοι edidisse. Exemplum Fabricii habet σμυρνάίς. De Salmasio, nescio quid in mentem Martino venerit dicere, contra fidem codicis eum edidisse συργαίς κλάδον. utinam locum indicasset! Quin in Exercit. p. 367, a. ἀμυρρινάίς h. l. pro σμυρνάίς in MS. legi monet p. 607. b. vero libros μυρρινάίς habere affirmat; ipse σμυρνάίς edidit. Nescio quid ergo sibi velit Martinus. Deinde in Palatio est μυρρινάίς τε, non quod Martinus voluit; saepius etiam sordidam et mendacia hominis cognoui et abhorui. Quicquid sit, hoc velim mihi certum concedi, nunquam Meleagrum in poëta ullo patris mentionem facere; contra ubique herbam vel arborem, vel florem in comparationem afferre. In quo utroque peccatur, si σμυρνάίς κλάδες, h. l. accipiatur pro solius Nicaeneti Smyrnae. Certissimum puto verti debere folia myrrhae Nicaeneti, vel satiuae illius, vel sylvestris. Atque de herba intellexit etiam Salmasius loco priori, licet posteriori loco.

potius de insula cepisse videri possit. Denique nescire se fatetur Reiskius, vir summus, quo auctore Fabricius T. II. B. G. p. 721. eum Abderitam faciat. Sine dubio Fabricius habuit Athenaeum auctorem, in quo XIII. p. 590. κατὰ τὸν τῶν γυναικῶν κατάλογον Νικαινέτας τῇ Σαμίᾳ ἡ Ἀβδηρέτα. Nicaeneti meminit etiam Parthenius Erotic. c. IV. et c. I. Λύρικῷ. Nicaeneto alicui scribit Phalaris Epist. CV. Indicium aetatis hoc addo, quod ante Philarenum historicum vixerit, ut clare ex priore Athenaei loco apparet. Stephanus Byzantinus voce ἀβδηρα, Nicaenetum ἐποποιεῖ dicit, eumque Abderis oriundum facit. Est ergo Nicaenetus hic Samius; nec villa re, mea ope, nunc differt ab Athenaei Nicaeneto. Plura de eo, eiusque scriptis reperire hoc tempore non potui. Hoc unum addo existare superius illud Carmen etiam apud Athenaeum, L. II. c. 3. ut ἀδηλον. ubi Casaubonus notat in MS. ascribi Demetrio Halicarnassensi. male. cf. Brodaeus ad Anthol. p. 122.

Carm. XII. in Carmine Meleagri, quod e vulgata Anthologia prodidi, lege v. 3. pro δύσπισον ex Codice Palat. δύσοισον; vocem δύσοισος habet Plutarch. de πολυφιλίᾳ p. 96. V. 5. pro τᾶτ' ἦν idem Codex praeclare restituit εἴπας; quod sequentia firmant. Indicio nominis Heliodorae, amicae Meleagri, plures inscriptiones, quae male alienis adhaesere, reuelli possunt. Ita L. 7. p. 452. quod Posidippo tribuitur, est reuera Meleagri, ut ex nomine amicae apparet, atque ita Codex Palatinus. Versu 5. huius carminis recte idem codex κτείνως, vulgo κτείνης. Versu 4. pro πτηνὰ πτανὰ. quod non spernendum. Insigne mutilationis Planudeae exemplum dabo. Exstat in Musa Stratonis Carmen 51.

Ascle-

Asclepiadae, quod edidit ad Tyrtaeum p. 3. Illustr. Klozius:

Ἐκ εἴμ' ἀδ' ἐτέων δύο κ' εἴκοσι καὶ ποπιῶν.

ἀρωτες τὶ καλὸν τότο; τί μὲν Φλέγετε;

ην γὰρ ἐγὼ τὶ πάθω, τί ποιήσετε; δῆλον, ἔρωτες,
ώς τὸ πάρος, παισεθ', Ἄφρονες, ἀσραγάλοις.

Vbi vnde intelligas illud ώς τὸ πάρος? Nil tale praecesserat. Sed attende. Sequitur in Musa carmen 52. quod Meleagro ascribitur, in edita vero p. 484. cum elogio αλλο exstat:

Ματρὸς ἔτ' ἐν κέλποισιν ὁ νήπιος σφέθεινὰ παιζῶν
ἀσραγάλοις, τὸ μὲν πνεῦμα ἐκύβευτεν ἔρως.

Sensem imperfectum habent haec, qui plenissimus et praeclarus erit, si praeponatur hoc distichon superiori carmini. Tum illud ώς τὸ πάρος, quo referatur, habet. Dices, at enim in priori ἔρωτες plures sunt, hic unus. Sed qui nouerit ea in re poëtarum inconstantiam, quam saepe poscit etiam animi vehementer commoti affectio, nil hoc mouebitur. Mihi adeo mirifice h. l. tale Ἄφρος placet. Videbitur, si forte, quibusdam obstatre huic transpositioni Dorismus in verbo ματρὸς, Meleagro visitatus. Sed in eius vsu fuit ille inconsans valde, eamque ubique cum vulgata permisit. Forte librarii voluere ita quodammodo in scripto Meleagri nomini gratificari. Certe in edita Anthologia omnia in Dialectis a librariis permixta fuere. Ope Codicis Palatini restituendum Carmen Antholog. 6. p. 427. l. 26.

ἀρτὶ καταβεύχοντα τὸν * * * *

Monuit Gruterus in Palat. suppleri versum: τὸν εὐθυ-
λήμονα μόσχον. quod verum. Ecce enim Suidas

voce βερύκοντα versum hunc habet:

ἄρτι καταβερύκοντα τὸν ἐνθηλήμονα μόσχον
vnde restitue καταβερύκοντα. Kusterus, nec aliis
quispiam hoc vidit. Idem Suidas voce ἀχθειὸς,
ἀχθειὰν δὲ εἶδε βοοπτασίαν, quae sunt verba ex ver-
su 6. eiusdem carminis, vbi vulgo εἶχε; sed editio
Florentina etiam εἶδε. Kusterus sedem illius frag-
menti ignorabat. Ita 3. p. 202. l. 2. ὁξὺν ἐπιβερ-
χώστια λάκουνα γυνὴ, lege e Suida l. c. et editione
Florentina ἐπιβερχώστια. L. 3. p. 224. exstat Carmen
1200. apud Simeonem Logothetam p. 359. ed. Ve-
net. non multa lectionum discrepantia. Versu 7.
legitur:

Βούδιον δὲ ἡκθον ἐγώ ποτε. νῦν δὲ χάρητος
εὑνετις.

Suidas voce βούδιον habet: βούδιον δὲ καλένμην τέτε
στρω, quod Kusterus emendat. Sed Codex Palatinus
clare etiam habet δὲ καλεῦμαν, quae lectione non erit
nouo editori spernenda. Carmine Leonidae p. 447:
pro θῆρις ὁ δαιδάλοχειρ κ. λ. Suidas voce δαιδαλί-
dat. δῆρις, quod Kusterus corrigit. Est nomen τέκ-
τονος. At p. 415. θῆρις ἐ δικτυβόλος occurrit vbi
Palat. μῆνις. ex quo efficio verum nomen esse δῆρις,
licet concedam, fictum id esse a poëta.

Editionis Florentinae principis est insignis in
iungendis et restituendis pluribus carminibus usus.
Ita Carmini Antipatri Sidonii in Anacreontem p.
275. iungit distichon illud, quod p. 276. sequitur
εἰς τὸν αὐτὸν. quod suadebat etiam Huetius ad h. l.
Carminis Simonidei in eundem poëtam ultimi disti-
chi partem ἡς ὁ γέραμος κ. λ. partem habet Suidas
voce

voce γέραμος, quod Kusterus non vidit. Idem v. σόλιον hunc habet versum: ἀκρητον Θλίβων νέκταρ
ἀπὸ σολιδῶν. qui sumtus est ex epigramate Antipatri in Anacreontem p. 277. vbi vulgo σαλίκων legitur, pro quo Opsopaeus legebat κυλίκων. Summus Reiskius in notis MSS. σομάτων. Wackerus in Amoenitatibus Litterariis p. 53. σαφυλῶν. Sed Suidae lectio vera est, quam Codex etiam Palatinus exhibet. Distichon totum est:

ἡδὺ μέθυ βλύζων, ἀμφίβροχος εἴματα βάκχω
ἀκρητον Θλίβων νέκταρ ἀπὸ σολιδῶν.

quo elegantissima senis ebrii pictura continetur, forte a statua Anacreonti ab Hipparcho in arce Athenarum, specie senis ebrii cantantisque posita, desumpta illa. Aliud est Antipatri in senem Tejum p. 276. in cuius v. 5. pro Φιλόκωμος, Codex Palat. Φιλοκώμῳ habet. Vnde efficio Φιλόκωμον scil. χέλυν, quod sequitur. V. 6. pro κρέσι, κρέσων. V. 7. καὶ χθονί pro κῆν idem habet, omnia bene. Scilicet distichon tertium cum quarto sententia est continuandum. V. 9. pro μιν — τέγγοι. male tamen Cod. Palat. σφιν τέγγει. In Simonidis in Anacreontem Carmine v. 6. pro λήθης δ' ἐνθάδ' ἔκυρσε δόμῳ lege ex Palatino Codice δόμων. Saepe in structura huius verbi κυρεῖν memini peccari in Gregorio Muratori. In Carmine Tymnae L. III. p. 267. quod esse debet scriptum in auem, ut inscriptio capitinis docet, periit nomen quis, quod v. 3. restituendum ex Codice Palat. vulgo: ηρπάθης Φιλέλαιε. Codex Palat. recte Φίλε λάρε. Iuliani in Anacreontem Carimen p. 277. iungendum cum ea disticho quod p. 278. cum elogio εἰς τὸν

αὐτὸν legitur. Ita enim recte editio Florentina. unde totum carmen ita interpundo:

Πολλάκις μὲν τὸδ' ἀεισαὶ καὶ ἐκ τύμβῳ δὲ βοήσω

Πίνετε, πέντα τάυτην ἀμφιβάληθε κόνιν.

αἰλλὰ πιῶν τέθυηκας, Ἀνάγεον. Ἀλλὰ τρυφήσας,
καὶ σὺ δὲ, μὴ πίνων ἐξεψεῖς αἰδην.

Inepte superstitione pudori Planudae debetur mutilatio insignis qua carmine Agathiae p. 462, pro μέσοις ἐκείμην, quod in Codice Palat. substituit μέσσα καθήμην. quod est propterea ἀπροσδιόνυτον. Aliud longe insignius exemplum est L. VII. p. 468. in Philodemi carmine:

Ἐξήκυντα τελεῖ χαριτῷ λυκάβαντος ἐς ὥρας

αἱλλά ἔτι κυανέων σύρμα μένει πλοκάμων.

καὶ χεῶς ἀρρέντιδωτὸς, ἔτι ἀμβροσίν ἔτι πειθῶ
πᾶσιν ἔτι σάζει μυριάδας χαριτῶν.

Post versum secundum interserit Codex Palatinus hoc distichon.

κ' ἐν σέργοις ἔτι κεῖνα τὰ λύγδινα κωνία μασδῶν

ἐσηκεν μέτερν γυμνὰ περιδρομάδος.

quod insigne auctarium! Sed in vulgatis verbis insunt vitia, ope editionis Florentinae tollenda. Pro χαριτῷ enim recte habet χαρικλῷ, quod verum puellae nomen, ut e pluribus Anthologiae locis patet. Occurrit Carm. 381. v. 1. Anthol. Ceph. vbi videndum, num illud carmen Silentarii sit Philodemo reddendum. Locutionem: τελεῖ λυκ. ἐς ὥρας. non intelligens Huetius, inepte mutare conatur. Dicitur: vt τελεῖν εἰς ἐφίβρας παιδας, ἄνδρας κ. λ. V. 3. recte

recte editio Florent. à *μεροτίν* sc. *χεώς*. vulgatum nullum habet sensum. V. 4. eadem: *πάσας ἐπισάζει*, vnde recte Reiskius noster efficiebat *πᾶσιν ἐντάζει*. Sed satis haec fidei dictis faciundae sint.

Carm. 14. Klozianorum v. 4. *πληκτισμοί*, quid sit, nemo melius explicit quam Plutarchus Amator. p. 760. *εἴτα ἐρῶν διαπληκτιζόμενον ἀπὸ νευμάτων* *φέρος τὸ γύναιον κ. λ.* v. 1. *συγγένεις* est a verbo *σύειν*, tristem esse, quod verbum corruptum est in Carmine Antholog. 1. p. 93. in Aristophanem:

βίβλοι Ἀριστοφάνεις, θεῖος πόνος, αἵσιν ἀχαρνεύεις
Κισσός ἐπὶ χλοερὴν πλανὸς ἐπεισε κόμην.

Ita male editur, cum prima Florentina editio, eamque semper secuta Iuntina, atque Aldina, recte *συγγένεις* habent, cum quibus conuenit etiam, ut in plurimis, Codex Fabricianus. Sequitur

ῶν καὶ θυμὸν ἀριστε καὶ ἐλλάδος ἡθεῖν τοια

Κάμικε, καὶ σίξας ἄξια καὶ γελάσας.

Ita omnes, quas vidi, editiones, sine sensu. sed recte Codex Palat. exhibet *σύξας*, quod firmat *γέλασας*. Theophylactus Epist. 15. *οὐ δὲ παρειαὶ ὅτε κατέρυθροι — ὅτε πάλιν ὡχρότητι τὴν ἐυπρέπειαν ἐπεσυγνάζον.* Similiter in Carmine Antipatri L. II. p. 130.

ἔσηκας τὸ Κίμωνος ίδῶν, πέος εἴφ' ὁ πρίνπος κ. λ.

Summus Reiskius viderat legendum *ἔσυκας*, quod firmat Codex Palat. Similiter in Scythini carmine Ithyphallico inedito:

ορθὸν νῦν ἔσυκας ἀνώνυμον. lego ἔσυκας.

Insigne est, quod p. 118. in Carmine in Platonem vers. 5.

σωκρας

σωκρατικῶν σάμιον κέρασας μυκτῆρι Φερόνημα.
 Codex Palat. dat μυκτῆρι. vnde lege σωκρατικοῖς
 μυκτῆροι. Vnica veram eam esse lectionem illi no-
 runt, qui εἰρωνείαν Socratis cognitam habent, et
 quam multa ex philosophia Pythagorae defumserit
 Plato, sciunt. (Eunapius vita Libanii ait leporem et
 venustatem ὡς μὲν ἀτῆτοι μυκτῆρα τούτην ἀσείσμονα
 λαζσι. Ita enim ex MS. Memmii apud Valesium
 Emend. p. 99. legendum pro vulgato ἀλισμὸν.) P.
 28. est Antiphili Carmen:

μῆλον ἐγὼ σρεθειον ἀφ' ὀπλοτέρης ἔτι ποιης

ώριον ἐν νεαρῷ χρωτὶ Φυλασσόμενον.

"Ασπιλον, ἀρέευτιδωτὸν, ισόχνον αρτιγόνοισι
 ἀκμὴν ἐπετάλοισι συμφυεσσ ακρεμόσι.

Suidas voce ἀσπιλος. ita h. l. laudat, μῆλον ἐγὼ σρεθ-
 θειον ἀσπιλον ἀρέευτιδωτὸν. voce ἀκμὴν. totum di-
 stichon secundum habet. vbi Kusterus pro αρτιγό-
 νοισι legi volebat αρτιγενείσις, sine villa ratione. Di-
 citur lanugo esse quasi recens nati mali. voce vero
 μῆλον. ita legit:

μῆλον ἐγὼ σρεθεια ἀπὸ προτέρης ἔτι ποίης

ἀκμὴν ἐν πετάλοισι συμφυεσσ ακρεμόσιν.

ultima male habent. Sed ἀπὸ προτέρης. vera vide-
 tur lectio, quia etiam est in Codice Palatino. Sim-
 miae est in perdicem epigrama L. III. p. 267. οὐκέτι
 ἐν ὑλῇ δρύος ἐνσκιον, vbi lege δρίος, ut iam alii vo-
 luere. Disticho secundo:

Θηρέυων αγρίες συνομήλικας ἐγ νομῷ ὑλης

ώχεο.

Suidas

Suidas voce Βαλλαν. legit h. l. Βαλίες, quod recte Kusterus probat. Atque ita exhibet Cod. Palat. Pro ὥχεο. Suidas ὥχετο, male. Aliud Leonidae ibidem in ἀκρίδα est carmen, ubi distichon 3. ita habet:

Διπλάξες λυκάβατας ἐφίλατο καὶ μεθανάσαν
κάτθετ ἐφυπνιδίων χηραμένην λάλάγων.

In quo vitium manifestum. Nam de morte sequitur disticho sequenti:

καὶ μὲδὲ Φθιμένην ἀπανίνατο κ. λ.

Succurrit Codex Palatinus, qui τὴν καλαμίτιν — καὶ θέτ — παταδῷ exhibet. Unde legendum: τὴν καλαμίτιν, καὶ θέτ ἐφ ὑπνιδίῳ χηραμένην πατάγων. Nunc video Suidam voce καλαμίτιν, clare h. l. ita habere, ut rest in Palatiho, pro διπλάξ, bene idem διπλάξ. Repetit eundem versum voce ἐφίλατο, ubi eadem lectio, sed male ibi διπλάξ. Nescio, qui Kusterus in mentem venerit dicere, vulgo pro καλαμίτιν, legi ἀκανθόβατιν. Hoc disticho priori legitur, ἀκεῖς καλαμίτις, quae sit, notum iis, qui Theocritum legerunt. ἐφ ὑπνιδίῳ πατάγων, intelliges ex Phaenni, antiquissimi poëtae, carmine ibidem: ubi ἀκεῖς loquitur:

Δαμοκείτῳ μὲν ἐγὼ λιγυρὰν ὄκα μῆσαν ἐνίεν

ἀκεῖς ἀπὸ πτερύγων, τὸν βαθὺν ὑπνον ἄγον.

ubi recte Codex Palat. habet ὅτε — σνέιν. χηραμένη est emendatio certissimā Anonymi apud Huetium ad h. l. Carmine in hirundinem p. 266. legitur v. 1.

αρτιγένων σὲ χελιδῶν γέσαν μήτερα τέκνων.

Quilibet videt versum elumbem esse; hinc Reiskius noster vulgatam resingebat: αρτιγένων γέσαν σὲ χελιδῶν

λιθῶν κ. λ. Sed optimè Codex Palat. ἀρτὶ νενγενέων σὲ χελιδῶν κ. λ. V. 7. legitur καὶ Θάνεν ἡλιτόεργος, pro καὶ Codex Palat. exhibit ὡς, recte, atque ita clare habet Suidas voce ἡλιτόεργος ὁ τῷ ἔργῳ ἀποτυχῶν. Alexander poëta L. 6. p. 432. v. 4.

ἰδευτὰ καὶ γαῖης, ιδευτὰ καὶ πελάγος.

Locum hunc nemo intelligat, ut hodie scribitur. Sed veram lectionem seruauit Suidas voce ιδεις, qui legit:

ιδεῖτα καὶ γαῖης ιδεῖτα καὶ πελάγος.

i. e. Pan, qui venationi marinæ et terrestri præfides. Quem sensum h. l. esse quilibet videre potest ex geminis locis, quae ibidem exstant. Pro καὶ vulgato etiam Palat. Cod. καὶ debat. Nil tamen ultra. Florentina editio vocem hanc delet. — Nec tamen ubique Cod. Palat. cum Suida consentit. In Carmine Agathiae L. VII. p. 453. pro Θάλυντος, quod Suidas h. v. διάπνεον explicat, Codex Palat. dat μέλικρον. male. Florentina editio male itidem Θαλυκτὸν.

Eueno multa carmina in hac Anthologia ascribuntur, quae veteris illius esse nequeunt, atque in titulo C. 20. Iens. dicitur γραμματικός, quem titulum librarii saepe ineptissime nominibus poëtarum addidere; nec ubique eo nitendum esse existimo. Ille ergo Euenus est sine dubio recentior illo antiquo Pario elegiographo, de quo vide Rigaltium ad Artemid. p. 6. Nic. Loens. Misc. X. c. 1. hinc inquirendum restat, utri epigramata illa, quae in utraque Anthologia exstant, tribuenda sint. Quod tamen difficillimum inuentu existimo. — Qui in Anthologia Stephani p. 25. et 40. Καλλίνιος dicitur, est Καλλίνιος, cui inuentio pentametri a quibusdam tribuitur, Ephesius. de quo vide, quos laudat Burmannus ad Valesii
Emend.

Emend. p. 116. vbi docet, quam varie id nomen in libris veterum corruptum legatur. Monendum tamen posteriori loco Anthologiae nomen ~~καλλινίς~~ omittere editionem principem Florentinam. — Nescio, qui factum, ut summus Reiskius in Notitia Aristonis mentionem omitteret, cui Carmen 739. in Anthol. Cephalae tribuitur. Videtur esse Ariston Cejus peripateticus, cuius *ἐρωτικὰ σύνοια* Athenaeus et Plutarchus saepissime laudant. Ariston alias Tragicus, cuius fragmentum luculentum Theophilus ad Autolyc. p. 297. habet, de quo vide Fabriciū B. G. V. 1. p. 631. Aristonis Chii meminit Athenaeus p. 38. vnde fortasse legendum priori loco *Chius*. In edita Stephani p. 116. est titulus *ἀριστώνος η ἐρμοδώρος*. aliud eiusdem p. 438. vbi tamen princeps editio nomen hoc delet. Aristonem Chium philosophum Platonicum Antiochi Ascolonitae fratrem memorat Plutarch. Opusc. p. 984. Fabricius in Indice sic: Aristo idem ni fallor, qui allegatur a Mario Victorino in arte grammatica, vel Aristo philosophus, cuius versum in Arcesilaum profert Diog. Laërt. IV. 33. Addo Aristonem Gerasenum rhetorem eximium ex Stephano Byz. voce *γέρασος*.

Obiter dum versor in vitis autorum et aetate constituenda, lubet annotare, mirum mihi diu fuisse vi- sum, qui factum, ut illi, qui de Aeliani aetate disputaverunt, illius, qui historiam animalium scripsit, illud aetatis luculentissimum argumentum omitterent, quo constat eum post Oppianum suam animalium historiam scripsisse. Bene enim et scienter animaduertit Gesnerus, et res manifesta id confirmat, multa capita Aelianum verbotenus ex Oppiano vertisse. Vnde millies ab editoribus vterque ex se inuicem emen-

emendari possunt. Legi nuper quae Valesius Emend. L. p. 123. de ea re scripsit, cuius argumenta non adeo ubique firma mihi videntur. Illud, quod ex L. X. c. 1. petit ex testimonio Dionis, ἐν συγγραφῇ concidet, si sciueris legendum ibi sine dubio Δίνων, ut ex L. XVII. c. X. appareat. Porro id est valde ineptum argumentum, quod p. 124. monet se in MS. regio, titulum Tacticorum hunc inuenisse: αἱλιάνα τὰς Φιλοσόφias, quem in Sophistam illum, autorem Historiae Animalium, minime cadere putat. Quod est falsum. Nam primum, titulus ille sine dubio librariis debetur; deinde Aelianus se ipsum H. A. II. c. 11. Φιλοσόφωντας ἄνδρας dicit, quod ridicule interpretatur Valesius. Monere talia debebat, in notis Burmannus, si eandem rationem ubique sequi voluisset. Quod vero Valesius in H. A. XIII. 6. pro ὥσπερ εἰς πνίγμα αἰθλητὴς συλλαβὼν τὸν αἰτίπαλον, corrigit πλίγμα, falsum esse constabit ex iis, quae ad C. 204. Musae Strat. notaui. — Extat in Codice Lips. C. 10. quod Σκυνθίς inscribitur, editum ab Ill. Klozio n. 16. aliud Num. 213. vbi autor Σκυνθίνος dicitur. Vtrumque corrupte. Summus Reiskius, commune graecarum litterarum oraculum, de hoc poëta nil reperire potuit. Liceat ergo mihi suppleret Notitiam eius. Autor vel poëta iste est Scythinus, qui a Stephano Byz. voce Τήνος, Tejus Iambicorum ποιητὴς dicitur. Athenaeus XI. c. 11. p. 461. σκυνθίνος ὁ Τήνος ἐν τῇ ἐπιγραφομένῃ ισορίᾳ. vbi Casaubonus monet a Diogene in Heraclito dici eum τὸν τῶν Ιάμβων ποιητὴν, et in Stobaei Physicis laudari eius librum περὶ Φύσεως. Addo eum bis a Plutarcho laudari; p. 402. simpliciter σκυνθίνον memorat, vbi insigne Iamborum fragmentum exstat. Alter locus est.

est p. 715. **Opusculor. Moral.** Hinc satis de aetate poëtae apparebit ei, qui loca ea contenderit. Addo alia in supplementum Notitiae. In vulgata p. 279. legitur Πινύτης carmen in Sapphonem, de quo nil Interpretes, nec Fabricius in Indice poëtarum Anthologicorum. Est ille Πινύτος Bithynensis sine dubio, Epaphroditus libertus, grammaticus, qui Romæ docuit. Conf. Stephanus Byz. voce Βιθύνιον. — Phaedimi inter poëtas suos meminit Meleager v. 52. quem Stephanus Byz. voce Βισανθητός. Bisanthenum elegiacum poëtam facit. In edita p. 63. Βισαντίνης carmen legitur, quem Fabricius in Indice poët. p. 713. Bisantinoum (Helladium) vel Byzantium (Antiphilum) facit. Sed ego certum puto, intelligi Phaedimum Bisanthenum. Sic Gaetulicus simpliciter dicitur, qui est Cn. Lentulus Gaetulicus, de quo habeo quaedam collecta non in vulgus nota. Forte eiusdem Phaedimi sunt libri περὶ ἡρακλείας, quos memorat Athenaeus p. 498. Phaedimo alicui scribit Phalaris Epist. CXXX. — Diotimum illum Meleagro memoratum illum esse existimo Adramytenum, qui Gargaris litteras docuit in quem Arati epigramma Stephanus voce γαργαραῖος habet, et Antholog. p. 239. ed. Wechel. Idem Diotimi παντοδαπά ἀναγνώσματα memorat voce πασσαργαῖος. — Aegidis carmen in edita p. 43. legitur, quo autore quid faciat, nescit Fabricius. Sed bene editio princeps habet Ἀγίδος. Agis poëta Amphipholemi filius occurrit apud Pausan. p. 124. Forte idem cuius Ὀφαρτικὰ laudat Athenaeus p. 516. — Antagorae meminit Meleager v. 52. et legitur illius vnicum Carmen in edita p. 526. sed nil de eo Fabricius nec summus Reiskius. Aliud p. 24. in Appendice Wechel. Vixit ille fa-

miliariter cum Antigonō primo, quorum mutua scomata refert Plutarchus Apopht. p. 182. idem sconma refert p. 668, vnde prior locus emendari debet. Antagorae Rhodii meminit Pausanias p. 8. qui num idem sit, dubitari potest. — Disputatum est, qua aetate vixerit Strato. Credo me reperisse argumentum satis validum, quo lis omnis dirimatur. Quod enim perstringit Capitonem Medicum L. II. p. 215. ed. Wechel. rem conficit. Est is Artemidorus Capito, qui scripta Hippocratis recensuerat, suamque *εργασίαν* Hadriano Imperatori aliisque probauerat; sed Galenus eum Hippocratis verba saepissime interpolasse docet T. V. p. 4. ed. Basil. atque idem Galenus eum per totum suum Commentarium sub nomine Capitonis perstringit. Inde apparet clarissime aetas Stratonis. Diuersus est Capito Alexandrinus poëta cuius *έρωτικὰ* laudat Athenaeus p. 427. eiusdem ad Philopappum Commentarios p. 350. Aristides Orationem tertiam Platonicam T. II. p. 315. ed. Oxon. ad Capitonem aliquem scripsit. Qui omnes diuersi nec Medici sunt. Ceterum Strato noster in Carminis primi Inscriptione in Codice Dresd. et schedis Thryll. dicitur Cardianus. Quod notandum.

Carm. 219. Meleager ineptum suum μάγειρον videtur sumissile, ut alia, ex Theocrito, qui Idyll. VII. αἴκεν τὸν Λυκίδαν ὠπτέυμενον. εἴ τις αἴρεσθαις et XXII. ηὔτη τὸν Φιλήστεις αἴνικα τὴν ηραδινήν ὠπτέυμενος ἀλμυρὰ κλάίνστεις. ctt. Bentlej. ad Callimachi Epigr. p. 217.

Carm. IV. Kloz. videtur fragmentum esse maioris carminis, quod simile fuerat Callimacheo n. 44. ybi ultimo disticho legitur: ελθὼν δὲ καὶ εβόησα, τίς οὐτίος, αλλ' εφίλησα τὴν ιαρὴν. εἰ ταῦτ' εἴ τις αἰδίκημα αἰδίκω

εἰδίκω. vbi Bentlejus pro ἐβόντα substituit ἐύοντα, et pro corrupto λαρῆν, δειρῆν. Sed miror, quod vir do-
cissimus, eumquē secuti editores, non videtur ἐβόντα
rectum esse, quod ei patebit, qui legerit Plutarchum
de Ira cohib. p. 455. vbi sine autoris nomine profert
hoc distichon, in argumentum clamoris amatorii. Ibi-
dem pro λαρῆν legitur Φιλῆν, quod non spernendum
est. Sed haec obiter.

Carmen 738. ἄρεα λύκος rectum est. Latet ob-
scoenitas. Ita Lucilius Cratippum perstringit, qui
repente muliebria patiebatur, in edita p. 187. ed.
Wechel. ἥλπισα τέτο Κράτιππε; μανήσομα, εἰ
λύκος (i. e. Φιλόποιος). εἴναι πάσι λέγων ἐφάντος εξα-
πίνης ἔριφος. Nemo h. l. intellexit. Brodaeus ta-
men quasi per transennam vidi sensum.

Ex Carm. 171. Stratonis intelliges aliud in edita
p. 197. Wech. vbi senex vetulae amorem renunciat:
ἀλλ᾽ αἰεὶ πεπόθηκα συνακμέζονταν ὄπώρην. ὥσε τι
πειράζεις λευκὸν ιδεῖν κόρακα; q. l. nemo interpr.
intellexit. Sensus est. Tu caha facta, frustra qua-
res coruum albus, qui fructus marcidos comedat.
Sententia profecto non cuius alba!

Carm. 24. Kloz. Meleagri est. Vnde appareat
recte eidem tribui Carmen 63. quod in Musa puerili
legitur ita:

Ἴν δέ εσθιω Θήρωντα, τὰ ἥπανθ' ὅρῶ, ἵν δέ τὰ πάντα
βλέψω τὸν δέ δέ μή, τέμπαλιν γδὲν ὅρῶ.
Exstat illud Carmen. L. VII. p. 629. edit. Wechel.
cum elogio ἀλλο. Sed Meleagri esse appareat ex
Carm. 24. Kloz. et Carm. 46. quod edidit Valquenii
ad Ammonium p. 41. vbi Meleager ait: γκέτι μοι
Θήρων γεάφετοι καλέσ. In nostro carmine edita

cum schedis La Croz. et Thryll. recte omittit δ. Pro τὸν δὲ δὲ bene edita τὸν δὲ γε Sched. Thryll. alterum δὲ delebant. Pro ταῦπαλιν sched. Thryll. male ταῦπαλιν. Sumsit autem Meleager ἔνοισιν ex Xenophontis Symposium p. 138. ed. Bach. νῦν γὰρ ἐγὼ Κλεινίαν ἥδιον μὲν Θεῶμαγὴ τάλλα πάντα τὰ εὐαὐθρώπιοις καλοὶ διατυφλοὶ δὲ τῶν ἄλλων ἀπάντων μᾶλλον ἀν δεξαίμην ἔνοια ἡ κλεινία ἔνος ἔντος. dū
 Carm. 210. Meae sententiae in primis fauet locus Plutarchi Opusculi p. 88. vnde locus Anthologiae mirifice illustratur, vbi poëta τὴν πολιὴν Νέμεσιν vocat.
 Λέων Βυζάντιος οὐαὶ κυρτὴ ποιοργηθεὶς εἰς τὴν τῶν δημοάτων ἀθέναιον ἀνθρώπειναν, εὐφη, πάθος οὐεδέξεις, επὶ τῇ νώτῃ Φέρων τὴν νέμεσιν. Ad Carmen 178. anno locum Martialis IV. 7. here qui puer Hyde fūisti. Dic nobis hodie qua ratione vir es?

C A P V T V

Cum in legendis historiae naturalis scriptoribus ad autores historiarum mirabilium deferrer, substici paullum in Antigono Carystio, coepique ea loca, quae ex Aristotele se sumfisile praefatus erat, cum eo diligenter conferre. Promiserat idem Meursius, sed labor inquirendi ita defatigasse videtur virum doctum, ut satis haberet ea loca annotasse, quae manifeste essent corrupta. Cetera, quae sensim qualemcumque, licet a re ipsa abhorrentem, darentur praeteriit. Incidebam in aliquot loca, quae nec cohaerere satis, rei que ipsi pugnare videbantur; quod me admonuit, ut ipsa Aristotelis loca indagarem, et widerem quid opis ab eo exspectandum sit. Tumque ego vidi mirabundus, nullum fere caput esse in Antigono ex Aristotele sumtum,

sumtum; cui non corruptelae aliquam maculam igno-
 rantia librariorum conceperit. Duo in vnum capita
 confusa; verba omissa; sine quibus sensus laborat; vt
 adeo mirer Meursii stomachum tot ineptias conco-
 quere potuisse. Coniicere inde possumus; et certum
 est; quid reliquis locis fecerit stupor librariorum;
 quae ex deperditis scriptoribus sumserat Antigonus;
 quae adeo vix sperandum est; fore; vt vnuquam resti-
 tui possint. Fatendum tamen est; saepe Antigonum
 eximiam opem corruptis philosophi locis emendan-
 dis praestare; qua in re tamen cautione esse uten-
 dum magna facile video; quia Antigonus interdum
 verba aliquot de suo addit; resque ab Aristotele tra-
 ditas; saepe aliis verbis eloquitur. Quod si iisdem
 verbis eadem cum Aristotele tradit; quod facit etiam;
 tum vtrumque tutius emendare; atque alterutri per-
 dita verba reddere; dicet. Quam tamen rationem
 iterum ita circumscribendam censeo; vt sint illa verba
 ad sensum iustum efficiendum omnino necessaria;
 Mira enim fuit interdum Antigoni socordia; qua phi-
 losophum exscriptis; eq; quae vel caput rei faciunt; vel
 sine quibus reliquai vix intelligi possunt; omittentis;
 Atque hoc loco dicam; quod vsu horum scriptorum
 eognoui; nullum scilicet eorum satis adhuc esse emen-
 datum; nec cum scriptoribus iis; quos secutus erat;
 collatum a quoquam esse; quae sola tamen ratio emen-
 datidi mihi certissima videtur. Quot in Aeliano re-
 stant loca corruptissima; quae tamen nulli suspecta esse
 possunt; nisi qui diligenter cum fontibus ea contendet-
 rit. Quam egregiam contra operam idem emendan-
 dis et illustrandis scriptoribus iis praestat; quos tacito
 nomine vel secutus est; vel plane exscriptis. Nomina-
 boltantum Aristotelem; Theophrastum; Nicandrum;
 amas

Oppianum, quos per totum fere opus sequitur. Sed cui ad hunc diem interpretum in mentem venit Oppianum cum Aeliano conferre? Certum tamen est innumeris locis Aelianum μεταφερίζειν Oppianum. Inde ratio orationis nimis floridae reddi potest. Vedit hoc Conr. Gesnerus, cuius tamen monitis non paruerē Trillerus et Gronouius, quorum ille semper notas suas in N. T. crepat tantum, hic praeter Medicis codicis collationem nil noui ad Aelianum attulit. Igitur vterque locis facilissime turpissime se dederunt, quod alio tempore docebo. Laudanda tamen est hac in re opera Corn. de Paw, qui aliquoties Oppianum ex Aeliano feliciter restituit in notis ad Philen; cuius vestigiis nec Pieronius, nec Wassilius institere; hinc vterque loca sana tentarunt, in corruptis nil viderunt. — Optandum sane esset, ut plures viorum doctorum hanc sibi operam sumerent, conferendi Aristotelis cum iis scriptoribus, qui ex eo hauserunt; qua sola ratione integrum eum et sanum hodie praestellare possumus. — Quid ego profecerim meo hoc labore, iudicent periti ex specimine hoc; quibus si probari eum video, pluribus scriptoribus eam opem feram. —

Capite ergo 35. haec ex Aristotele tradit: ηδη δὲ διειλῆφθαί ἀχαίνην ἐλαφον. κατέγον. ἔχοσαν ἐπὶ πῶν κεράτων ὡς ἀν. ἐνύγεων σύντων. ἀλίσκεοθαί δὲ ἐλάφος καὶ συριττόντων ποιεῖ ἀδόντων. ὥσε καὶ κατακλίνεοθαί ὑπὸ τῆς ήδονῆς. Meursius vidit in Aristotele H. A. 9. 5. unde haec sumta sunt, pro ἀχαίνης ex Antigono legendum ἀχαίνης. Sed omisit pro κατακλίνεοθαί legend. κατακηλεῖθαί. Ita enim Aristoteles; ἀλίσκεοθαί δὲ θηρευόμεναί αἱ ἐλαφοι συριττόντων ποιεῖ ἀδόντων, ὥσε καὶ κατακηλεῖνται ὑπὸ τῆς ήδονῆς. Video Salma-

Salmasio Exercit. p. 155. b. hanc sententiam placere, ut legatur in Aristotele κατακλίνοντας; atque ita an-
 tea Caesar Scaliger in Philosopho legit. Sed Plinius
 vertit: mulcentur fistula pastorali et cantu. Hinc ap-
 paret veram esse lectionem antiquam in Philosopho.
 Idem Salmasius Plinium taxat, qui συρίζειν de fistula
 ceperit; ipse de sibilo oris capi vult, quomodo etiam
 Gaza in Aristotele vertit; quem contra Scaliger in-
 crepat. Plutarchus tamen cum Plinio facit. Ita enim
 ille T. II. p. 959. ed. Franc. κηλάγντας μὲν ἐλαφοὶ καὶ
 ἵπποι σύριγξιν καὶ αὐλοῖς. quem locum transcripsit
 Porphyrius de Abstin. L. III. p. 269. ubi tamen de hac
 controversia securus fuit Iacob de Rhoer. Κηλέν
 saepe cum καλέντι et κυκλῆν confusum esse docet Kop-
 piers Observ. Phil. p. 118. In eodem capite apud
 Antigonum pro ἐπὶ τῶν σαθμῶν f. ἐπὶ τὸς σαθ-
 μὸς vel cum Salmasio loc. cit. p. 155. τὸν σαθ-
 μὸν. Prius est in philosophi loco. Quae Meur-
 sius ad h. l. de voce ἀχαίνη tradit, sunt ex corrupto
 Hesychii loco ducta, atque adeo falsissima. Meliora
 dedit Salmas. Exercit. p. 157. quem fere omnes secuti
 sunt. Capite 44. de columbis: τοῖς δὲ νεοτελοῖς τῆς
 ἀλμυρεῖσσοις γῆς διαμαστοσαμένας, εἰσπτύειν εἰς τὸ
 σόμα, προπαρασκευαζόσσας τροφὴν. sumta haec sunt
 ex L. IX. c. 7. ubi male ἀρμοτέρεσσοις τροφῆς legitur.
 Sed veram lectionem expressit Gaza in versione, quam
 Scaliger recte probat. Monuit ad Aelianum Abrah.
 Gronouius hanc vocem philosopho esse ex Aeliano et
 Phile restituendam. Atque ita clare Aristotelis locum
 exhibet Athenaeus L. IX. p. 394.

Quac Capite XLVI. de gruibus leguntur, negligenter ex Aristotele 9. c. 10. transcripta sunt. Nam quae
 tradit Antigonus de somno gruum, intelligenda sunt

de eo tempore, quo consistunt in itinere. Capit. LII. male αὐγῆς scribitur, qui Aristotelis 9. 30. αἰρυθῆς est. Erroris origo inde est; quae sequuntur a verbis: ἐστὶ δὲ χωλὸν τὸ σέγεον καὶ λα. vera sunt de αὐγῆς de quo Aristoteles 9. 15. τὸν δὲ πόδα χωλὸς ἐστὶν ubi tamen male nomen avis in editionibus meis αὐγῆς scribitur; quod in primis ex fragmento Callimachi, ab Antigono laudati, apparet. Duo ergo ex hoc uno, capita sunt facienda, nisi ipse Antigonus aues has longe diuersas confuderit. Miror tam securum hoc caput transcripsisse Bentleium ad Callimachum p. 413. qui alias Antigonum nostrum egregie illustrat p. 327. sq. iis locis, ubi ille Callimachum secutus erat. Quae sequuntur de αὐγῆς seu potius αἰρυθῆς: τὸν δὲ μαστὸν ὅθεν ἀνέλκυση ἀποτυφλεύθαται: iterum negligenter ex philosopho transcripta sunt. Ita enim ille l.c. Φυσιὸς δὲ ὅταν θηλάσῃ τὸν μαστὸν, ἀποθέννεθατε ποιεῖ τὴν αὐγὴν ἀποτυφλεύθαται. Ergo capra ipsa, non mamilla, excoecatur. Cap. LII. ὁ δὲ ἀριστοτελῆς Φυσιὸς τῷ αἰτῶ γηράσαντι τὸ ἔύγχος αὐστίνεθατε ποιεῖ ψεύθαται ποιεῖ τέλος ἀποθνήσκειν λίμνη. ex h. l. emendandus Aristoteles IX. 32. p. 1061. edit. Laemantii. γηράσκεσι δὲ τοῖς αἰτοῖς τὸ ἔύγχος αὐξάνεται τὸ ἄνω, γαμψύμενον αἰτεῖ μᾶλλον ποιεῖ τέλος ἀποθνήσκεσι. Lege αὐσίνεται. Quae exsiccata sunt, facilius inflectuntur et curuantur. Similis error in Polemonis Physiogn. p. 183. 12. de cinaedis. μέτωπον σπάζει παρειὰς. αἱ σφρένες ὅδαίνεσι κατὰ χώραν, τράχηλος κέκλιται — κινεῖται πάντα τὰ μέλη. Adamantius eadem, nisi quod: ὁ Φρένες μένεσι κατὰ χώραν habet, corrupte etiam. Lege utrobique & μένεσι. Sylburius, quod miror, nihil monuit. In Hippocrate περὶ ἐσέων Φύσεως p. 58. l. 30. pro ἐισοτεστον λέγεται ex vestigiis

figis Cod. Palat. *τίνετες* ἐτοι. *τίνετες* τίνετον *καὶ οὐσιο-*
παῖον, cuius exemplar est in bibliotheca Oel. Fischeri.
 In eodem capite Adamantii pro *Φωνὴ λεπτὴ, λιγυρὸς,*
σχολαῖα πάντα, lege ex Polemone σκολιὰ. Capite
 LIII. de rana piscatore. Θηρένειν τὰ ιχθύδια τοῖς ἀπὸ^{τῶν} ὀφθαλμῶν ἀποχρεματένοις, ὃν τὸ μὲν μῆκος ἐστὶ^{τροχοειδὲς}, ἐπ' ἄκρες δὲ προσκείμενον ὥσπερ δέλεαρ
σρόγγυλον. Lege ex philosopho: *τριχῶδες* ἐπ' ἄκρες
 δὲ *σρόγγυλον*, προσκείμενον ὥσπερ δέλεαρ. Ita enim
 ille IX. 37. *τριχῶδες* vnicē verum est; nam Aristoteles
 paullo post *τριχαῖς* appellat. Ita in Dioscoride
 L. III. c. 78. de pyrethro: *σκιάδιον* δὲ ὡς ἀνήδη *τρι-*
χωειδὲς, alii codices *τροχοειδὲς* habent. Plutarchus T.
 II. p. 978. de eodem: *καθίστοι γάρ* ὥσπερ *όρμιαν*
 ἀπὸ τῆς *τρωχῆλης πλεκτάνης*. Inde facile compone-
 mus turbas, quas Scaliger in Aristotele excitat. — Ca-
 pite LIII. de torpedine pisce: *τὴν* δὲ *νάρκην* *καθαλ-*
μίσσασαν ἔαυτὴν τὰ μὴ δυνάμενα τῶν ιχθύδιων, ὅταν
 σύνεγγυς ἦν, κολυμβᾶν, διὸ τὴν *νάρκησιν* *συλλαμβά-*
νειν. Sed apud Aristotelem 9. c. 37. haec aliter: *κα-*
τακεύπτετοι, δὲ *εἰς ἄμμον* *καὶ* *πηλὸν*, λαμβάνει δὲ
 τὰ ἐπινέοντα ὅσα ἀν *ναρκῆσιν* ἐπιφερόμενα τῶν ιχ-
 θύων: paullo post: *καταμιζόσι* δὲ *έαυτες* *καὶ* *ένος*
καὶ *βάτραχος* κ. λ. vnde apparet in Antigono le-
 gendum esse *καταμίσσασαν*. Iterum Scaligeri cen-
 tura inepte locutionem philosophi vexat. Capite
 109. *κόκκυγος* δὲ *νεοτήτες* *εὐδένα* *έωρακένα*, *τίκτειν*
γάρ *ἀυτὸν* *εὐ* *τῇ* *ιδίᾳ* *νεοτήτει*, *ἄλλ* *εἰς τὰς* *σεν-*
θίων *ἢ* *εἰς τὰς* *τῶν* *Φαβῶν* *ἢ* *ὑπεδυσιδέων* *εἰσπετόμε-*
νεν *ὅτι* *ἀν* *καταφύγη* *πρὸς* *ὑπάρχοντα* *ωὰ*. quae ma-
 nifeste corrupta Meursius ita corrigebat: *εἰς τὰς* *τῶν*
κορεύδων *ἢ* *εἰς τὰς* *τῶν* *Φαβῶν* *ἢ* *ὑπολαιδῶν* *εἰσπετό-*
μενον. putabat Antigonum respexisse Aristot. IX. 29

ό δὲ κόκκυξ ὡς περ εἴρηται — ἡ ποιεῖ νεότερον αἰλιόν
 ἐν αἰλοτρίαις τίκτει νεότερον, μάλιστα μὲν ἐν ταῖς
 τῶν Φαβῶν ἡ ὑπολαῖδος καὶ πορύδη. Sed falsus est
 Meursius. Sumit Garystius ex L. VI. c. VII. νεότε-
 της δὲ κόκκυγος λέγεται ὡς ὕδεις ἐώρακεν. οὐδὲ τίκτει
 μὲν αἰλιόν ἡ ποιησάμενος νεότερον, αἰλιότε μὲν ἐν
 τῇ τῶν ἐλαττόνων ὄρνιθων ἐντίκτει, καταφαγών τὰ
 ωὰ τὰ ἔκεινων. μάλιστα δὲ ἐν ταῖς τῶν Φαττῶν νεότε-
 τοις καταφαγών καὶ τὰ τέτων ωὰ. unde patet ap.
 Aristot. priori loco et Antigonum legendum Φαττῶν.
 Similiter in libro περὶ θαυματ. ἀκτομ. p. 90. 1. pro
 Φαττῶν erat in MS. Φαβῶν. vbi eadem historia. Ant-
 gonius philosophi ἐλάττονας ὄρνιθας per ὄρνιθα
 reddit, quod male Meursius corrigit, longe peius idem
 in versione ornithiarum reddit. Ultima intelligi ne-
 queunt et pessime vertit Meursius. Lege ex philoso-
 pho et re ipsa: ἐταν καταφάγη τὰ προνπάρεχοντα
 ωὰ. Caput CX. sicco pede transit Meursius; iurare
 tamen ausim, nihil eum horum, quae hoc capite tra-
 duntur, intellexisse. Quid enim? Totum caput de
 perdicibus esse videtur; sed multa tam inepté de his
 traduntur, ut vere Horatii illud trahere huc liceat:
 Delphinem appingere siluis. Videamus: τὰς δὲ πέρη-
 δικας ποιεῖθαι σηκάς τῶν ωῶν — καὶ τὰς νεότης,
 ὅταν πρῶτον ἐξαγάγωσιν, ὀχέειν αὐτὰς. haec ex Ari-
 stotelis L. 6. c. 9. satis supine transcripta sunt. Se-
 quuntur nunc verba ea, quae nouum caput consti-
 tuere debent: τὰς δὲ πρὸς ἀλλήλας μάχεθαι θωρα-
 κίζειντας τῷ ιδίῳ δέρματι. ποιεῖν δὲ τραχὺ ἐκ πα-
 παρασκευῆς, τριβοντας πρὸς δένδρα καὶ πηλῷ μο-
 λύνοντας καὶ ἔνεργοντας. Haec de perdicibus dicta
 cuiilibet risum mouere possunt. Sed Aristoteles haec
 eadem de suibus feris L. 6. c. 18. tradit; καὶ πρὸς
 ἀλλήλας

· ἀλλήλος μὲν ποιῶντας μάχας θαυμασαῖς θωρακίζον-
τες ἔστις καὶ ποιῶντες τὸ δέρμα ὡς παχύτατον ἐκ-
παρασκευῆς πρὸς τὰ δένδρα διατρίβοντες καὶ τῷ πη-
λῷ μολύνοντες πολλάκις, καὶ ἔργαινοντες ἔστις.
Vnde appetet apud Antigonum post verbum τοὺς exci-
disse ὅς. Ita capite 72. post μυρύχους exciderat ὅς,
quod ex Aristotele 2. c. 1. recte Meursius restituit.
Similiter apud Porphyrium de Abst. p. 25. post σέρν-
θας ὅς cum pluribus vocibus excidit. Pro τραχύ-
τατον legē ex Arist. παχύτατον. Ita apud Adamant-
ium p. 220. inter signa ἀνδρὸς πικρᾶς: τραχὺ καὶ
ξηρὸν βλέπειν. vbi Polemon. p. 183. 19. male παχὺ^ν
καὶ ξηρόν habet. In eodem capite Polemo: εἰ τῷ
ἀσθενεῖν χεῖρας συγκροτεῖ ἢ ἀνατρίβει. Adamant-
ius ἀσθμαίνειν, χεῖρας συγκροτεῖν ἢ ἀνατρίβειν. Vbi
ἀσθμαίνειν verum est. Sylburgii ἀσχολεῖν vel δυ-
σχεραίνειν locum ibi nullum habet. Similiter in Hip-
pocrate de natura muliebri p. 224. 37. ἀσθενεῖ est,
vbi p. 278. 42. pro eo rectius ἀσθμαίνει legitur, in
Frobeniana editione. Ita de πράω, quod Polemoni
p. 183. 26. Βραχὺ κίνημα melius Adamantio p. 220.
25. Βραδυκίνητος. Ita enim ex MS. legendum. Ari-
stoteles Physiogn. p. 142. 12. ὁ θυμώδης — σχήματι
εὐπλευρος εὐθυμος ἐπίπυργος. melius ibi Polemo p.
145. 15. pro εὐθυμος, εὐρυθμος habet. Sed redeo
ad Antigonum; in quo post ἔργαινοντας adde ἔστι-
τις. Sequuntur in fine capitinis verba: Φάναρ δὲ τι-
νας καταγράφειν ὡς ἀντὸς ἡ πεπειραμμένος ὅτι ἀν-
τὶς τὸν ἔτερον ὁ φθαλμὸν ἐκκοπέη, ἀποθνήσκει τα-
χέως. Haec apud Aristotelem in fine capitinis citati ita
leguntur: Φασὶ δὲ τινες, ἐὰν τὸν ἔτερον ὁ φθαλμὸν
ἐκκοπῇ ὅς, ἀποθνήσκειν διὰ ταχέων ὡς ἐπιπλὺ.
Inde legē in Antigono: καταγράφει — ὅτι ὅς —
Quilibet

Quilibet conicere potest, quam ridicula esse debeat versio Meursii, qui non viderit haec misere esse lace-rata. — Capite CXI. de coitu caprarum haec: ὡσάν-
τως δὲ καὶ ἐπὶ τῶν πυρέων, πρότερον ἡ ὄχεισθα τὸ
ἄλυκὸν ὑδωρ πίνοντα. Aristoteles C. 19. πυρέα δὲ
ἐάν πυρέα. τά δὲ τὸ ἄλυκὸν ὑδωρ πίνοντα πρότερον
ὄχευται. Meursius inde correxit h. l. ὡσάντως ---
πυρέων. πρ. δὲ ὥχ. τὸ ἄλυ. ὑδ. πίνοντα. ego mallem
πρ. δὲ ὥχ. τὰ ἄλυ. ὑδ. πίνοντα. Capite 113. fo-
cundam celeremque nūrium generationem ex Ari-
stotele refert: τῆς δὲ Περσικῆς ἐν τοῖς ἀνασχιζομέ-
νων τῶν Θήλειῶν τῶν μύων τὰ ἐμβρύων ἡδη κύοντα
ἐνρίσκεοθα; apud Aristotelem C. 37. haec: τῆς δὲ
Περσικῆς ἐν τοῖς ἀνασχιζομένων τῶν ἐμβρύων τὰ
Θήλεα οἰον κύοντα φάνεται. Loci vitium sensit Ga-
za, qui vertit terrae Persicæ parte quadam mure fe-
mina resiliſſa foetus foemini praegnantes compre-
riuntur. Emendandus ex Antigono Aristoteles. Ca-
pita 117. et 118. in unum sunt redigenda. εὐνῆχον
δὲ Φαλακρὸν ὑδέναι γίνεσθα. τὰς δευτερογενεῖς τρί-
χας, τὰς μὲν ἐκ παιδὸς διαφθαρέντας ὡν ἰσχειν. τὰς
δὲ ὑσερον αἴποβάλλειν, πλὴν τῆς ἡβῆς. pessime et ri-
dicule h. l. vertit Meursius. Antigonus ipſe negligenter
suoque more philosophum exscripsit; in quo L.
3. 11. 8 γίνεται δὲ ὅτε πάσις Φαλακρὸς ὁδὲ οἱ ἔκτε-
μηνει. εἰλλέ εἴαν μὲν ἔκτημηθῇ πρὸ ἡβῆς, 8 Φύονται
εἴ ὑσερογενεῖς. εἴαν δὲ ὑσερον, οὐταὶ μόναι ἐνρέσσον ---
πλὴν τῆς ἡβῆς. Inde patet Antigonomum διαφθείρειν
dicere, quod ille ἔκτεμνει. Iterum haec Aristoteles
IX. 50. tradit. Similiter Hippocrates Sect. VI. Apho-
tism. 28. inde Porphyrius de Abstin. p. 233. ubi Rhoer
monet, hodie medicos contraria docere. — Cap. 56.
de polypo nauta. ἔχει μεταγόνης ἄστρακον, ὃ κατασρέ-
ψας

Ψας ἀνώ, Φέρετα, ἵνα ἔσδιον ἀνενεχθῆ κανὸν. ἀνω-
θεν δὲ γενόμενον, μετασρέψει. ἔχει δὲ μεταξὺ τῶν
πλεκταῶν ἐπὶ τι συννεχεῖς εἰον ὑμέναι. ὅτι ἀν πνευ-
μάτιον ἡ ὥσπερ ισῶ χρῆσθαι. Aristoteles 9. 37. ἐπι-
πλεῖ ἐπὶ τῆς Θαλάτης τὴν αὐαφρεάν ποιησάμενος
κάτωθεν ἐκ τῆς Βιθύ. οὐδὲ ἀναφέρεται μὲν κατεργάμ-
μενώ τῷ οσράκῳ ἵνα ἔσον γε ἀνέλθῃ καὶ κενῷ νοστί-
λητα. ἐπιπολάσας δὲ μετασρέψει. ἔχει δὲ μεταξὺ
τῶν πλεκταῶν ἐπὶ τι σύννυφες ὅμοιον τοῖς σεγανόπο-
σι τῷ μεταξὺ τῶν δακτύλων. Primum ex Aristotele
lege κενῷ, post σύννυφες, denique πνεῦμάστι. In Ari-
stotele legendum censeo: τῶν σεγανοπόδων τῷ κ. λ.
scil. ὑμένι. Apud Adamantium Physiogn. II. p. 220.
c. Φθαλμοὶ ὑγροὶ, ἐνλαμπτεῖσθε δεδορκότες, lege ex
Polemone p. 183. quem μεταφράζει ille, ὡς δεδορ-
κότες. contra in Polemone p. 183. 9. inter αὐαφρέ-
σιγνα refertur πρόσωπον ἰσχυρὸν, quod debebat esse
ἰσχυρὸν ex Adamantio p. 183. 8. quod miror Sylbur-
gium non vidisse. Sed sunt illi Physiognomiī scri-
ptores Augeae stabulum. *μηδεὶς οὐδὲ τοιοῦτον*

Cap. LVII. τὰς δὲ μελεταῖς Θύμιωμένας ὑπὸ τῆς
καπνῆς καὶ κακοπαθέσας τότε μάλιστα μὲν ἔσθιεν.
haec nullum habent sedisum; sed ex Aristotele 9. c.
40. pro μὲν lege μέλι. ita enim ille: Θυμιώμενον γάρ
καὶ σφόδρα πανθεῖται ὑπὸ τῆς καπνῆς τότε μάλιστα το
μέλι ἐσθίειν. Similiter in autore Θαυμαστοῖς μά-
των p. 91. l. 23. pro μὲν Sylburgius recte μέλι resti-
tuit. In Anthologia Cephalae habuimus πνεῖται pro
πύργος. in Nicandro, olim meo, pro γῦναι Codex Ric-
cardianus fere semper γένει. Sequitur: τοῖς ἀπὸ τῶν
δένδρων δὲ δαμρύοις δεῖ χρεῖεν τὸ σμῆνος τῶν ἄλλων
ἔνεκεν Θηρίων. lege διαχρείειν scil. apes. Aristoteles
1. c. τέττῳ δὲ καὶ τὸ ἐδαφος διαχρείεσι τῶν ἄλλων Θη-
ρίων

ρίων ἔνσκα. de furibus apum sequitur: τηρεῖσθαι γὰρ
αὐτὸς οὐχ ἐπὶ πασῶν Φύλακας ἔιναι. Meursius ver-
tit: ubique ἐπὶ πασῶν. Sed Aristoteles l. c. 8κ ἔργον
δὲ ἐστὶ λαβεῖν. ἐπὶ τε γὰρ εἰσόδῳ ἐκάση Φύλακες εἰσὶν.
vnde pro ἐπὶ πασῶν legendum puto ἐπὶ εἰσόδῳ vel
ἐπὶ πασῶν εἰσόδων. Reliquos, quia nimis crassi, er-
rores, vidit atque ex philosopho repte effundauit
Meursius. C. 26. τὴν δὲ γλαῦκα οὐχ τὴν κορώνην
πολεμίσει ἔιναι. τὴν μὲν κορώνην τῆς γλαυκὸς μεθ'
ἡμέραν, διὰ τὸ μὴ βλέπειν τὴν γλαῦκα. τὴν δὲ γλαῦ-
κα τῆς κορώνης νύκτωρ, διὰ τὸ τὴν κορώνην μὴ ὁρᾶν.
διὸ οὐχ πρατεῖν αὐτῶν τὴν μὲν νύκτωρ τὴν δὲ μεθ' ἡμέ-
ραν. Ridicula belli gerundi ratio, sed magis ridicula
causa! Sed ecce locum Aristotelis 9. c. 1. οὐκ κορώ-
νη οὐδὲ γλαῦξ. ή μὲν γὰρ τῆς μετημβελας διὰ τὸ μὴ
οὖν βλέπειν τὴν γλαῦκα τῆς ἡμέρας, κατεθίει οὐ φαρ-
πάζεσσα αὐτῆς τὰ ὡσὶ. ή δὲ γλαῦξ τῆς νυκτὸς τὰ
τῆς κορώνης. οὐχ πρείτερων ή μὲν τῆς ἡμέρας ή δὲ τῆς
νυκτὸς ἐστι. Vides Antigoni codice plura excidisse
verba, quae tamen restituere velle, nimis audacis mi-
hi esse videtur. Respicit Aristotelis locum Plutarchus
de odio p. 537. b. — Cap. 15. τὸς αἰπόλας δὲ Φα-
σοὶ λέγειν ὅτι, ὅταν τάχισα ὁ ἥλιος τραπῆ, αὐτιβλέ-
ποσαμαὶ αὐτῷ αἴ ἄγεις κατακειντα. Aristoteles 9. c.
3. ὅταν δὲ ὁ ἥλιος τραπῆ θάτζον, Φασὶν δὲ ποιμένες
γένεται αὐτιβλέποσας κατακεῖσθαι τὰς αἴγας ἀλλὶ
ἀπεργαμμένας ἀπ' ἀλλήλων κ. λ. Ergo Antigono
negatio restituenda; pro αὐτῷ, ἐαυταῖς, pro Φασὶ,
Φησὶ sc. Aristoteles, legendum. Clara omnia sient ex
Plutarcho T. II. p. 974. de Capris Libycis: τὰς γὰρ
αὐτῶν ἁμᾶς πάσας αἴγας ὅταν ἀνασχῆ μετ' ἥλιος τὸ
ἄστρον (Sirius) αἰτικῶς ἐκεῖ σρεφομένας ἀποβλέπειν
πρὸς τὴν ἀνατολὴν. οὐχ τεκμήριον τότε τῆς περιόδου
βεβαιό-

βεβαιότατον εἶναι. -- Memorabile est caput δ3. καὶ τὸν ὅντα καὶ τὸν αἰγιθὸν πολεμεῖν ἑαυτοῖς. παριόντα γὰρ λύεσθαι εἰς τὰς ἀνάνθας. διὰ τε γὰν τότο καὶ ὅταν ὄγκησαντο, ἐνβάλλειν τὰ ὡὰ τῷ αἰγιθῷ. καὶ τὸς νεοτῆτος φοβερέντες ἐκπίπτειν. τὸν δὲ διὰ τὴν βλάβην ταύτην κολάπτειν τὰ ἔλκη ἀυτῷ ἐπιπετέμενον. Meursius pro λύεσθαι recte ξύεσθαι ex Aristotele IX. 1. legit; cuius haec sunt verba: αἰγιθῷ δὲ καὶ ὅντα πόλεμος, διὰ τὸ παριόντα τὸν ὄντον ξύεσθαι εἰς τὰς ἀνάνθας τὰ ἔλκη. διὰ τε γὰν τότο καὶ ὄγκησαντα ἐνβάλλει τὰ ὡὰ καὶ τὸς νεοτῆτος φοβερέντες ἐκπίπτειν. ὁ δὲ διὰ τὴν βλάβην ταύτην κολάπτεις ἐπιπετέμενος τὰ ἔλκη ἀυτῷ. Plinius h. l. ita vertit. 10. 74. Aegithus avis minima cum asinu dissideret. Spinetis enim se seabendi causa atterens nidos eius dissipat, quod adeo pauet, ut voce omnino rudentis audita oua eiiciat, multi ipsi metu cadant. Igitur aduolans vlcera eius rostro excavat. Aelianus eadem ex Aristotele 10. 32. ex eo Philes C. 30. v. 47. sq. sumit. ὃι μὴν γὰρ ὠγκήσαντο τῷδε τὸς τόκεις ὅσσις ἐν ὠοῖς ἐνεργειαὶ φοβερές ἐπιπεσόντας ἀκτύπος, quo loco nil ineptius. esse Corn. de Paw censet; asinum enim rudentem non posse sola voce frangere ova; quod equidem non video, quomodo ex Philae verbis cogi possit. Non absurde tamen idem suscipiatur locum philosophi esse corruptum, quem Plinius integriorem legerit. Rēcte enim ait rationem odii non apparere ita, si asinus solum spinetis iē afficit; quam tamen recte expressit Plinius. Nidos nempe Aegithi asinus dissipat. Deinde quomodo pulli dici possunt ab Aegitho eiici, qui ipsi metu nido decidunt. Haec est altera Pawii dubitatio. Inde suscipiatur post verba ἔλκη. n. λ. excidisse quaedam, quae ex Pli-

ex Plinio ita restituenda censet: *καὶ νεότεραν αὐτὸν*
εἶτας ἀνατρέπειν -- postea scribit: *ωδαὶ καὶ νεότεραι*
Φοβέμενοι ἐκπίπτεσσιν. ὁ δὲ κ. λ. Quod prius attinet,
bene rem gerit Paw; nec obstat Antigonus, cuius lo-
cum ignorauit ille. Plura enim ille omisit, quae erant
in Aristotele. Priori tamen loco delendum censeo
τὰ ἐλκητέα sequentibus forte ab eo. *huc translata*, qui
deesse aliquid senserat. Neque enim Plinius nec Anti-
gonus ea verba habet, quae sententiae obstat viden-
tur. Posteriorem Pawii conjecturam cum Plinius fir-
mat, tum in primis Antigonus, qui tamen male cum
Aeliano et Phile intellexit philosophum cum ἐκβάλλει
ad asinum referret; vnde illud. *κτύπος ἀφῆκε* na-
tum; cum de ipso Aegitho intelligi debeat, oua nido
praemetu, voce asini audita, eiiciunti. Rationes Pa-
wii nimio intelligendi ambitu turgent, nec satis per se
validae, nisi accesserit Antigonus. Profecto multa in
Antigono restant emendanda iis locis, vbi Aristotelem
se sequi profitetur. Nam in caeteris non adeo facile res
procedit, vbi autoribus perditis usus est. Saepe etiam
apud scriptores historiae natur. in nominibus locorum
variatur; tumque lubricum est emendare alterum ex
altero, vbi alter alios autores secutus existimari potest.
Ita Antigonus c. XV. narrat Cranone Thessaliae vrbe
duo tantum coruos esse. Idem tradit c. 17 ex Myr-
sili Lesbiacis de monte Lepetymno. Sed Aelianus in
eadem historia 7. 18. habet κόπτον. Idem ex Aristo-
tele narrat c. 18. ἐν Λάτμῳ δὲ τῆς καρίας Φοστὸν Αρι-
στοτέλης τὰς σκορπίες ἔσαν μὲν τῶν ξένων τινὰ πατά-
ξωσιν μετρίως λυπεῖν. ἔσαν δὲ τῶν ἐγγχωρίων, ἔως θα-
νάτος κατακτένειν. Plinius 8. 59. in Latmo Cariae
monte Aristoteles tradit a scorpionibus hospites non
laedi, indigenas interimi. Meursius respexitque

que

quæ putabat ad Aristotelis H. A. 8. 39. ἐν ἄλλοις
δὲ τόποις οὐχὶ ἐν τῇ καρίᾳ πολλοὶ οὐχὶ μεγάλοι οὐχὶ^{χαλεποὶ γίγνονται.} οὐχὶ εὖν τινα πατάξωσιν ἀνθρώ-^{πων ἡ Θηρῶν, ἀποκτείνεται.} Hinc Meursius eadem
fere verba restituit philosopho; quod non probo.
Ipse enim Aristoteles videtur obstat. Loquitur ni-
mis vage ibi de morsus varietate, quae ex locorum
diuersitate oriatur; et potuit alibi distinctius idem
tradere; quod centies in eius historia obseruauit. Po-
stulabat hoc etiam ipsa Aristotelis scribendi voluntas.
Ecce vero Apollonius Dyscolus c. XI. Ἀριστοτέλης δὲ
ἐν νομίμοις βαρβαρικοῖς τῆς καρίας σκόρπιοι γίγ-
γονται οἱ τὰς μὲν ξένιας πατάξαντες καὶ λαν ἀδικεῖσι.
τὰς δὲ ἐπιτιχωρίας παρ' αὐτὰ ἀποκτείνεσι. vbi ante
καρίας sine dubio excidit Λάτυφ. Ergo philoso-
phus haec in eo opere latius fuit persecutus, quod νό-
μιμα βαρβαρικά inscriptum erat; de quo cf. Tou-
pium ad Suidam II. 4. 5. (Cui viro si oblocutus fae-
pe in Anthologia sum, nolim hoc mihi odio verti.
Amo enim et colo viri eruditionem iuxta cum
Valquenario, Rhunquenio; sed iactationem et invi-
diosam ingenii ostentationem in eo detestor.) Antig-
oni lectio ἔως Θανάτου mihi suspecta est. Forte ex
glossa, quam librarius verbis παρ' αὐτὰ, quae ariolor
olim in Antigono fuisse, ascripserat, orta est. Cap.
33. de lupis piscibus Canopii ad lacum Maeotidem
narrat, quae in Aristotele H. A. 9. 36. sine vlla Κω-
νυπίᾳ mentione leguntur. Restitutum igitur ibat
Meursius philosopho hoc verbum; cum Aelianus H.
A. 6. 65. etiam hunc locum nominet cum Stephano
Byzantino voce κωνύπη. Quod iterum improbo.
Potuit Aristoteles id nominis alibi addidisse; potuere
Antigonus, Aelianus et Stephanus alibi id legisse, de

suoque addidisse. Ita Antigonus c. 95. quae Aristoteles V. 31. de Alcmane poëta tradit, de Alcmaeone Physico refert, praefatus tamen sequi se Aristotelem. Meursius pro memoriae peccato habebat; nisi sit loco poëtae falsus Antigonus, vbi Alcman dictus fuerit Alcmaeon, quod idem nomen esse docet Huetius Notis ad Antholog. p. 37. Capite XL. tradit: εἶνας δὲ καὶ ἐν χιόνι ζῶα σκώληκοιδῆ δασέα. ἐν Κύπρῳ γένη χαλκῖτις λίθος καίεται καὶ γίνεται θηρίον μικρῷ μείζον μυῶν; τὸ ἀυτὸ δὲ καὶ ἐν τοῖς Καρυστίων θηρίοις. ἀποθνήσκει δὲ τὰ μὲν τῆς χιόνος. τὰ δὲ τῷ πυρὸς χωριζόμενα. Haec esse sumta ex Aristotelis H. A. §. 19. certum est. Omnia enim, quae capite 91. sq. habet, uno loco apud Aristotelem leguntur. Aristoteles καὶ γὰρ ἐν τοῖς δοκτοῖς ἀσηπτοτάτοις ἐγγίνεται ζῶα. οἷον ἐν χιόνι τῇ παλαιᾷ σκώληκες. γίγνεται δὲ ἡ παλαιὰ ἐρυθροτέρα. διὸ καὶ οἱ σκώληκες τούτοις καὶ δασεῖς. οἱ δὲ ἐκ τῆς ἐν ἐνδίᾳ χιόνος μεγάλοι καὶ λευκοί. δυσκίνητοι δὲ πάντες. ἐν δὲ Κύπρῳ γένη χαλκῖτις λίθος καίεται ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἐμβαλλόντων, ἐνταῦθα γίγνεται θηρία ἐν τῷ πυρὶ τῶν μεγάλων μυῶν μίκρον τι μείζονα ὑπόπτερα, ἀνατὰ τῷ πυρὸς βαδίζει καὶ πηδᾷ - ἀποθνήσκει δὲ καὶ σκώληκες καὶ ταῦτα. χωριζόμενα τὰ μὲν τῷ πυρὸς οἱ δὲ τῆς χιόνος. Plinius XI. 39. h. 1 vertit: in niue repetiuntur candidi et veterustiores vermiculi in media quidem altitudine rutili. Scaliger ἐνδίᾳ defendit, quod Gaza vertit in niue Mediae terrae. In Antigono legendum: ἐν Κύπρῳ γένη χαλκῖτις λίθος καίεται γίγνεται -- μυῶν -- Plinius: maioris musca magnitudinis. Cum gaudio meo video Salmasium Exercit. p. 125. consentire; sed in eo ab illo dissentio, quod legit: ἐν τοῖς καρυστίων θηρείοις. nam vulgata sensum commodum habet; nec

nec tentandum aliquid, dum rescuerimus unde Cary-
stii huc venerint. Nam Plinius l. c. In Cypri. aera-
riis fornicibus, sumsit ex Aristotelis verbis ḡ χαλκῖτις
x. λ. nec erat cur Scaliger Gazae versionem eo loco
fugillaret, qui Plinium secutus fuit. — Alia in An-
tigonum dedit Salmasius Exercit. p. 107. b. D. p.
152. b. A. p. 179. b. p. 471. b. p. 589. b. p. 137. b.
vbi quam emendationem profert, occupauerat Meur-
sius. p. 173: vbi pro Φορτίον bene Φορυτὸν legit. Mo-
nuit idem vir summus, multa Solinum debere Antigo-
no, quod tamen equidem vix credo. Sed de hoc al-
ibi. Priusquam a Stagirita discēdam, lubet quaedam
de eius libro περὶ θαυμασίων ἀκοσμάτων delibare; ut
doceam falso tribui Aristoteli foetum ingenii Nican-
dro recentioris; licet ea, quae Stephanus voce Τῆνος,
ἀψιθος, Athenaeus XII. c. XI. ex hoc libro citant,
in eo legantur. In quo facile ab impostore illo, qui
Aristotelis nomen mentiebatur, falli potuere. Quod
non nouo exemplo factum existimari debet in Aristotele;
nam veteres hac in re parum saepe iudicio suo
vtebantur. Loquitur autor ille p. 122. de Sepe ser-
pente: ὅθεν ὅρος ἐστὶ τῆς Θεσσαλίας. ὁ Φέρεις ὁ Φεις,
τὰς λεγομένας σῆπτας ὃι ἐκ ἔχσοι μίαν χροιὰν, ἀλλ
οἱ ὁμοιότατοι τῷ χάρῳ ἐν ὧ σίκεστοι. τινὲς δὲ ἀντῶν,
ὅμοιον ἔχσοι τὸ χρῶμα τοῖς κόχλοις τῆς γῆς. ἀλλοι
δὲ χλοάζοσσα ἐστὶν ή Φολίς. ὅσοι δὲ ἀντῶν ἐν Φαρά-
δοις διατρέβοσιν, ταύταις ἔχομοιόνταχ κατὰ τὸ χρῶ-
μα δάκνοντες δὲ ἐμποιεῖσθαι δίψος. ἐστὶ δὲ ἀντῶν τὸ
δηγματικὸν τραχὺ κοχλίον ἔμπινχεν αἰλλὰ κακόνθες. Nunc
audi Nicandrum v. 145. sq.

Ναὶ μὴν καὶ νιφόεσσα Φέρειδυσπαῖπάλος Ὁθευς
· Φολία δάκη. κοιλη. τε Φάραγγε καὶ τρίχεες ἀγροι
κοχλέπτας ὑλην, τόθι δίψιος. ἐμβατέσει σῆψ.

Χροιὴν δ' ἀλλόφατὸν τε καὶ τὸ μίαν ὄιαδον ἴσχει,
 Ἀιὲν ἐειδόμενος χώρῳ ἵνα χήραμα τέυχη.
 Τῶν δὲ μὲν λιθακας τε καὶ ἐρμακας ἐνναέτοντες
 Παυρότεροι, τραχεῖς τε καὶ εμπυροι. ὅκεν ἐκέινων
 ἀνδράσι δῆγμα πέλει μεταμώνιον, ἀλλὰ κάκηθες.
 Ἀλλος δὲ ἄν κόχλοισι δομὴν ἴνδαλλεται αἴης,
 Ἀλλω δέ ἐγχλοάσσει λεπτὶς περιμήκεα κύκλον
 ποικιλον αἰόλει. πολέεις δὲ ἀμάδοισι μιγέντες
 σπείρη λεπρύνονται ἀλινδόμενοι ψαμάθοισι.

Sequatur Euteclii paraphrasis p. 263. εἰς δὲ τις τό-
 πος θεσσαλίας ὅταν καλάμενος, τάτε ἀλλα δυσχέ-
 μερος ὡν καὶ κομιδὴ τραχὺς, ἐνφορος δὲ εἰς τῶν
 ἐρπετῶν ἀεὶ ἀν. καὶ αὐτὰ ἔχασιν αἱ Φάραγγες καὶ
 ἔσοι δὲ εἰσὶν ἀλλαχόσει τραχεῖς καὶ δασώδεις τόποι,
 πλῆθος τάτων βόσκεται τῶν θηρίων. μορφαὶ δὲ αἱμεί-
 βει μὲν σὴψ πάνι πλείσας ὅσας, μεταβάλλεται δὲ
 τὴν ἰδέαν. καὶ δοκεῖ φαινεθαι τοῖς ὄρωσι χωρίον. ή τι
 τὰ χωρία. ἵνα περ ποιεῖται τὴν διάιταν. τάτων δὲ ὅσοις
 μὲν πῶν θηρίων συλλιθίς τε καὶ ἐρημοτέρευς τῶν τό-
 πων νέμονται, ὀλίγοις μὲν εἰς τὸ μέγεθος, ἄγρειοι δὲ
 δεινῶς, τὴν δὲ ὀρμὴν εἰσὶ διάπυροι καὶ συντόνως ὀξεῖς,
 τὸ δὲ δῆγμα ὡχ. διόντε ἀντῶν ποτὲ μὴ καὶ διαφθεί-
 ρειν. ἐπανθεῖ δὲ εἰνίοις ή χροιὰ. τοῖς μὲν ὅποιον δὴ λι-
 θος, τοῖς δὲ χλωρὸν εἰσιν καὶ ὅμοιον ίῷ. ἄλλοις δὲ διον
 ή ἐν ψάμμῳ διάιτα χρῶμα περιποιεῖ. Ita legendus
 locus totus est. v. 146. τρήχεες ἀγμοι. Schol. τόποις
 πετρώδεις παρὰ τὸ κατάγνυθαι Alexiph. 391. Φυ-
 κιοέντας ἀγματίς littora appellat. Anthologia Reiskii
 C. 486. v. 6. ὅτι ἄγην κύματος εἰς νοτίην. v. 147.
 λέπτας ὑλην. Eustathius ad Homer. T. I. p. 488. 24.
 τὸ δὲ λέπτας δηλοῦ ὀρεινὴν τραχύτητα εἰς 8. καὶ λε-
 πταῖς χθὰν τραγικῶς ή ὀρεινή. respexit Euripidem
 Hippolyt. v. 1248. Multa de voce λέπτας poterant
 Valque-

Valquenarius ad Ammon. p. 138. sq. v. 149. protéνχη ex codice Mediceo legendum τένχει. atque ita h. l. laudat Eritianus Gloss. Hippocr. voce χηραιμίδα v. 150. λιθακας -- ἔρμακας. Arato Diolem. 380. λιθαξ dicitur diminutive pro λιθος. Gregorius Nazianz. C. 79. in Muratorii Anecdotois, λιθάκεσσιν ἀνάσσεις pro lapidibus pretiosis. h. l. pro loco lapidoso. τραχὺς τόπος Schol. Eustathius ad Homérum T. 3. p. 1540. λιθακι πέτρη ἐχόση προβολὰς ὀξείας πολλὰς. τοιάυτη γὰρ ή λιθαξ πέτραι. εἰ δὲ τις τὰς ὅτια λιθακας ημι πάγυς ὀξείας εἴποι οὐ Φαυλῶς ἐρεῖ. De voce ἔρμακες Schol. h. l. ἔρμαίς καὶ λιθώδεις τόπος ή λιθος σεσωρευμένος εἰς τιμὴν τῆς ἔρμης. Hesychius: ἔρμακες οὐ οὐφαλοι πέτραι ή αίμασια De ἔρμακι λόφῳ vide Eustathium ad Homer. T. 3. p. 1809. 33. et quos ad Hesych. l. c. Alberti laudat. Glossarium Herodoteum: αίμασια τὸ ἐκ χαλίκων ὀκοδομημένον ἄνευ πηλῆς τειχίον. οὐ νῦν ἔρμακίας καλῶσι, vbi Interpr. viderunt esse ex h. l. ἔρμακας legendum. Anthologia Ceph. Carm. 494. v. 6. λιθηλογέεις θ' ἔρμεω ἴδρυσιες. atque in edita occurrit: ιέρμολόγησε τάφον. pro lapidipus construxit. ctt. Aeliani H. A. 14. 24. v. 151. pro τραχεῖς Mediceus cum Riccardiano codice τρηχεῖς. recte. eodem verso pro ὄχειν ἔκεινων Riccard. οὐκ ἔτι κείγων. Codex August. cuius varias quasdam lectiones benigno mecum V. C. Loesnerus communicauit, ὄχην ἔκειγων. utrumque male. v. 152. δάγμα κάκηθες. Scholastes ad v. 119 δάγματι πλειοτέρη monuit in Nicandro semper δάγμα scribi, quod tamen a librariis nullibi seruatum fuit. v. 338. pro δάγματi Medic. δάχματi, quae est vera lectio pro δάγματi. Ita legi etiam v. 128. et h. l. pro κάκηθες corrigebat Arnal-

dus Lect. Gr. p. 74. κάκιθες ex Hesychio: κάκιθες
 χαλεπὸν λιμηρὸν. Sed vulgatam bene Aristoteles tue-
 tur, qui docet esse pro κακόθες. Nicander in The-
 riacis 360. κακήθεα σήμαθ' ὄμαρτεῖ. Hippocr. L. 2.
 περὶ γυναικῶν p. 276. 32. κακήθεα τέπιμήνα. Vo-
 cis Hesychianaes κάκιθες nullam autoritatem habent
 noui Interpp. Forte eiusdem originis est cum κάκιθος.
 κάκιθα λιμηρὰ. Photius apud Alberti: κάκιθος ὁ
 κακίσσιμος παρὰ τὸ κακίζω κακίσος καὶ κάκιθος
 καὶ κάθος. v. 153. pessime intellexit Eutecnius, qui
 vertit: τοῖς μὲν ὅποιον δὴ λίθος bene Aristoteles:
 ὅμοιον ἔχοσι τὸ χρῶμα τοῖς κόχλοις τῆς γῆς. v. 154
 ἐγχλωάσσα λέπις. olim λόφις etiam lectum fuisse h.
 I. monet Scholast. sed ecce Aristotelem! ἄλλοις. δὲ
 χλωάζσσα ἐστὶν ἡ Φολίς, ergo olim non λόφις, sed
 Φολίς legebatur. Evidem Φολίς probo, quia λέπις
 de pisce, Φολίς de serpente proprie quidem dicitur;
 quamuis fatear multa verba utriusque generi esse com-
 munia, v. g. ὑγκεθαγ. Sic ἰχθύς Φολιδωτοὶ et λεπι-
 δωτοὶ iidem sunt. cf. Rhoer ad Porphyr. p. 343. pro
 ἐγχλωάσσα Cod. Aug. ἐγχλωάζσσα. male. ita v. 237.
 χλωάσσα et saepe alibi. Vnde Eutecnius suum ἡ ω ar-
 ripuerit; nescio. Sed sine dubio latet menda, quarum
 copia careremus, si per Bandini stuporem stetisset, qui
 in exscribendo MS. se turpissime dedit. v. 156. λε-
 πρύνοντα Schol. τραχέυοντα ἡ λευκαινοντα. ita πε-
 τρα λεπρὰς Theocrito Idyll. I. 40. vbi Schol. τρα-
 χεῖα. ἡ λευκὴ — ἡ υψηλὴ ἡ βρύα ἔχεσσα. Aelianus
 H. A. 2. 41. de τρεγλαις. καὶ τινες καλένται λε-
 πρώδεις αὐτῶν σπάσασα τὸ ἔνορμα ἐπ τῶν χωρίων
 ἐπερ ἐν πέτρας ἔχει λεπτὰς καὶ ἀραιὰς καὶ φυκίας
 μέσα τέτων δασέα. vnde Schol. Theocriti lucem
 capit. Locus notabilis est Aristot. H. A. 5. 28. εἰ γέ-
 νοντα

νονταὶ δὲ αἱ ἀκρίδες ἐν τῇ ὁρειῇ ἀδὲ ἐν τῇ λέπρᾳ αἱδὲ
ἐν τῇ πεδιᾳδὶ καὶ κατερέωγύια. Apud Aelian. H. A.
I. 16. de cantharis. γύγνονταὶ ἐν τοῖς καλύμενοις ἀσ-
προὶς χωρίοις. lege λέπροις ex Oppiano 3. H. 338.
vnde haec hausit Aelianus: κάνθαρος ὁς πέτρησιν αἰτεῖ
λέπρησι μέμηλε. Nicander de Ceraste v. 262. χροῖ
δὲ ὁ φαρεὶ λεπτύνεται. vbi iuxta ac in nostro loco
Coloniensis editio male λεπτύνεται habet. ibi Eutec-
nius p. 296. εἰσὶ δὲ τὴν χροῖαν ὅδε καθάπερ ἡ τέφρα.
Melius tamen cum Aetio Sermonibus c. 28. reddas:
corpore arenosus est. Sed vnde Aristot. habet illa: ἐστὶ^ε
δὲ αὐτῶν τὸ δῆγμα ἢ τραχὺ καὶ ἐμπυρον ἀλλὰ κα-
κονθεῖς? Necesse est olim hunc locum fuisse ita lectum:

παυρότεροι. τρηχεῖς δὲ καὶ ἐμπυρον ὅκει ἐκείνων
ἀνδράσι δῆγμα πέλει μεταμώνιον, ἀλλὰ κάκυθες.

Atque ita sensus ille emergit, quem secutus est Aristot.
nam μεταμώνιον τυμ' erit ailiagandum adiectis τρηχεῖς
καὶ ἐμπυρον. Παυρότεροι de magnitudine bene Eu-
tecnius cépit. Aelianus H. A. 16. 40. ὁ φεως ὄνομα
στὸν καὶ ἔχει θαυμάσας ἀξιον ἐκεῖνο. τὴν χροῖαν ἐκτρέ-
πει τὴν ἑαυτὴν καὶ ἔσικε τοῖς τόποις καθ' ὃς ἔρχεται.
ὅδοντας δὲ ἄρα τέτταρας τὸς κάτω φέρει κοίλας ἐφ'
ῶν ὑμενώδεις ἐπίκεινται χιτῶνες καλύπτοντες τὰ κο-
λώματα. ἐκ τέτων δὲ πάταξαν τὸ θηρίον εἴτε αφίη-
σι τὸν ίὸν. σήπει δὲ παραχεῖμα καὶ αναιρεῖ τόχισα.
Sepem describit etiam Pausanias αὐτόπητης p. 460.
39. κατ' ἔχιν ἐσὶ τὸν μικρότατον, τέφρα ἐμφέρης τὸ
γυμαστὸν ἢ συνεχέστι πεποικιλμένος. κεφαλὴ δὲ ἐσὶ αὐ-
τῷ πλατεῖα καὶ τράχηλος σενὸς, γαστέρα δὲ ἔχει με-
ζονα καὶ ἔργαν βραχεῖαν. Βαδίζει δὲ ὃ τοστε καὶ ὁ φίς
ἔτερος ὁ περάστης καλύμενος ἐνδιδόντες εἰς τὰ πλάγια
ῶσπερ ὁ καρκίνος. In Boeoticis p. 482. narrat Aepy-
tum Elati filium in Sepia monte, ab hoc serpente dicto,

non

non procul *Τειχένοις*, a sepe fuisse interfectum. Alter locus vnde appareret autorem libri *Θαυμασ. ἀκρομ.* recentiorem Nicandro esse, eadem pagina exstat de vipera: τῇ περικνῇ ἔχιος τῇ ἔχιδνῃ συγγινομένῃ ἡ ἔχιδνα ἐν τῇ συνγενίᾳ τὴν κεφαλὴν ἀποκόπτει. διὰ τότο οὐκ τὰ τέκνα ὥσπερ τὸν Θάνατον τῇ πατρὸς μετερχόμενα, τὴν γασέρα τῆς μητρὸς διαρέει γίγνυστιν. Haec transtulit ex Nicandro v. 128. sq. Indicium furti et vestigium certissimum Cacus ille reliquit, vocem poëticam *περκνὸς*, quae pro nigro ponitur, docente Foesio in Oecon. Hippocr. h. v. En verba ipsa:

ὅτε δῆγμα πεφυγὼς
περκνὸς ἔχις θύησι τύπην ψολόεντος ἔχιδνης.
ἡνίκα θορυμένης ἔχιος θολερῷ κυνέδοντι
θρεπτὸς ὀδαῖξ ἐμφύσα κάρην ἀπέκοψεν ὅμεννα.
εἰ δὲ πατρὸς λώβην μετεκίαθεν αὐτίκα τυτθό^τ
γεινόμενοι ἔχινες, ἐπεὶ διὰ μητρὸς ἀραιὴν
γασέρα ἀναβρώσαντες ἀμήτορες ἔξεγένεντο.

Nihil de hoc Niçandri loco addo, nisi quod appareret Aristotelem subdititium legisse in Nicandro *ἀναρρήξαντες*, quod ex aliis etiam autorum locis, qui Nicandrum laudant, probatum dabo, cum specimen nouae meae editionis prodierit. Locus ille de vipera dici vix potest, a quo poëtis, *λογογράφοις*, Scholiastis, sit certatim expressus et laudatus, ut adeo angustiae opellae copiosam huius historiae tractationem non capiant. Tantum potui notarum mearum in Aristotelem perficere hoc tempore, quo conuaso, et Goettingam in disciplinam summi ΗΕΥΝΙI propero, cuius humanitati singulari olim illud etiam debebo, ut facilius expedire Nicandrum meum possim;

Namque erit ille mihi semper deus!

*Hinc alta subrupe canet frondator ad auras;
Nec tamen interea raucae, tua cura, palumbes,
Nec gemere aeria cessabit turiur ab ulmo*

Comatas ap. Theocrit. V. 96. puellae, quam deperit, palumbem donare promittit.

— δωσον τὰ παρθένων ἀντίκα φάσσαν
Ἐκ τᾶς ἀρκεύθω καθελκή, τηνεὶ γὰρ ἐφίσθει.

Antiphili.

Γλαῦκος διησαίδιο διαπλάνεται δημητρίδες
πορθμοῦ καὶ Θασίων ἔντροφος ἀγικαλῶν,
πόντου ἀροτρευτῆς ἐπιδέξιος, ΉΔ' 'ΟΤ' ἔκνωσσε
πλαζομένη στρωφῶν πυδάλιον παλάμη.
Μυριέτης, ἀλιοιο βίου βάχος, ὄνδρ', ὅτ' ἔμελλε
θυμόσκειν, ἐκτὸς ἐβιη γηραλέης σανίδος.
Τοὶ δὲ κέλυφος ΕΚΛΕΙΣΑΝ ἐπ' ἀνέρι, τόφρ' δ γερακίδες
πλώσεις ἐπ' ὀικεῖης ἵες Ἀΐδην ἀκάτου.

Anth. Wechel. p. 109. Anal. V. P. T. II. p. 180. Carm. XL. Senem portitorem, in quem hoc Carmen compositum est, poëta πόντου ἀροτρευτῆρα vocat, fere ut Alciphron. I. Ep. IV. p. 18. piscatores, τοὺς θαλάσσης ἐργάτας appellat. Paulo insolentiorem formulam ἀλιοιο βίου βάχος Hemsterhusius illustravit ad Lucian. T. I. p. 145. — Tertius versus vitii manifestus est. Quid enim? poetam, qui navis gubernatorem ita laudaverit, ut eum navis clavum tenentem obdormisse nonnunquam, naveaque adeo fluctuum ventorumque arbitrio commisisse

diceret, nonne ad gentiles agnatosque deducendus esset? Repone itaque oxyus:

πόντου ἀρωτρευτήρ ἐπιδεξιος, ὅταν ὅτε ἔκυωσσε
πλαζομένη στρωφῶν πηδάλιον παλάμη.

Tam pusillam mendam doctissimos viros latere potuisse miror. Sensus in hac scriptura expeditissimus. *Tam peritus* *suit gubernator*, *ut etiam cum dormiret, navem quo vellet dirigeret*. Agnoscis sermonem poëticum, omnia in maius augentem. Editio Steph. et Wechel. *οὗτος* *ἔκυωσσε* exhibit; quae lectio, etsi per se parum probabilis, nostram tamen conjecturam egregie roborat. — Gravius vitium infedit quarto disticho, quod idoneam interpretationem respuit. Adscribam Brunckii notam: „ἔκλεισσαν. Sic Planudeae libri excusi. At manu exarati **ἘΚΛΑΤΣΑΝ** aut **ἘΚΛΑΤΣΑΝ** Horum prius est in Vatic. Cod. si per metrum liceret, *ἔκλισσαν* verum esse crederem. Maior forte corruptela locum hunc subiit. An scribendum *ἔκλισσαν*“ Vaticani codicis scriptura in metrum peccat quidem, sed manu ad veram lectionem dicit. Scripsit nimirum Antiphilus:

Τοι δὲ κέλυφος **ἘΚΑΤΣΑΝ** ἐπ' ἀνέρι, τόφρ' δ γέραιος
πλάση *ἐπ'* ὀικείης *ἐις* **Αἴδην** ἀκάτου.

Kélyphos proprie *correx* est; hoc loco pro cymba ponitur ex arboris trunko excavata. In hac cymba Glaucum mortuum socii eius cremaverant. Iam confer Epigr. Antiphili XLII. et Hetrusci Messenii. Tom. II. p. 307.

Ἡ μήτ καὶ βιότοιο καὶ **Αἴδης** ἥγαγεν εἴσω
καῦς **Ιεροκλείσην**, κοινὰ λαχεῦσα τέλη.

"Ἐτρεφεν ἵχθυβολεῦντα, κατέφλεγε τεθνητα,
σύμπλοος εἰς ἄγρην, σύμπλοος ἐις Ἀίδην.
"Ολβίος ὁ γριπεὺς ἰδηγ καὶ πόντον ἐπέπλει
νη, καὶ ἐξ ἸΔΙΗΣ ἘΔΡΑΜΕΝ ἐις ἈΙΔΗΝ.

Ex hoc expressum est, Epigramma Iuliani Aegyptii
XLVI. T. II. p. 504. cuius duo tantum disticha ad-
scribam :

ἳν γὰρ ἔχει ζώων βιοδάτορα, μάρτυρα μόχθων,
ἄγρεις ἐναλίχις πολλάκι βριθομένην,
τάνδε καὶ ἐν θανάτῳ ἔχει σύνδομον, εὗτε τελευτὴν
εῦρετε, συλλήξας δλκάδι κκισμένη.

Iulii Dioclis Carystii.

Μή με κενι κρύψυτε· τί γὰρ πάλι; μηδ' ἐπὶ ταῦτης
ἡόνος ὃν γνωτὴν γαῖαν ἔμοι τίθετε.

Μαίνεται ἐις με θάλασσα, καὶ ἐν χέρσοισι με δειλὸν
εὐρίσκει βράχιας, οἴδε με κειν Ἀίδη.

Χέρσω δ' ἐπεκβάλνει ἘΜΕΤ χάριν ὑδατὶ θυμὸς
ΠΑΡΚΕΙΜΑΙ ΣΤΑΘΕΡΗΙ μίμνεμεν ὡς ἄταφος.

Ex Codice Lips. hoc Carmen edidit Reiskius Anth.
p. 88. nr. 604. insigni cum diversitate. Anal. V. P.
T. II. p. 183. Carm. IV. Naufragus quidam hoc
carmine loqui fingitur, cuius ossa, in ipsa litoris
arena sepulta, fluitibus ad tumulum allidentibus,
iam saepius denudata erant. Inanem igitur operam
ab iis insumi dicit, qui ossibus suis, maris furorem
tam crebro expertis, iterum atque iterum pulverem
inspergerent. Versu secundo Cod. Lips. sic habet:
γένος ὃνταν γαῖαν ἔμοι τίσετε. Quae lectio, etsi

haud vera — quem enim *terra haud vituperanda* sensum hoc loco efficiat? — ad veram tamen lectio-
nem ducere potest. Sensus enim totius Carminis
haud parum, ni fallor, adiuuabitur, si mecum le-
geris:

μηδὲ ἐπὶ ταῦτης
χένος ὅτι ΜΕΝΕΘΗΝ γαῖαν ἐμοὶ τιθετε.

*neque in hoc litore cineres meos terra haud mansura in-
spergite.* Gravius tamen vitium ultimum occupavit
distichon, quo nihil fere corruptius. Néque enim
sensus integer, neque metrum tectum sartumque
est. Alii iudicent, an probabiliter einendave-
rim:

Χέρσον ἐπεκβαίνειν ΕΙ ΜΕΤ χάριν ὕδατι θυμός,
ἌΡΚΕΙ ΜΟΙ ΤΡΑΦΕΡΗι μίμνεμεν ὡς ἀτάφω.

Hoc sensu: Si itaque neque in litore a maris furore
tutus esse possum, quandoquidem undae meorum
cinerum turbandorum causa (μεν χάριν) litus ad-
scendunt, mihi iam in terra, quamvis inhumato,
manere sufficit. h. e. Iam non hoc in votis habeo,
ut iustum sepulturam consequar, dummodo in terra
relinquar. Iunge: ἀρκεῖ μοι ὡς h. e. σύτως ἀτάφω μίμνεμεν
δν τραφερῆ — τραφερῆ pro γῆ notum ex Homero Ιλ. ξ.
308. ἐπὶ τραφερῆν τε καὶ ὑγρῆν. Schol. γῆν καὶ θά-
λασσαν.

Leonidae *Alexandrini.*

Οὐ μόνον ἐνίροτον βέες θίδαιμεν ἀυλακκοτέμνειν
ἀλλ' ἵδε κύκ πνυτου νῆας ἐφελκμεθα.

Ἐργα γὰρ ἘΙΡΗΝΗΣ δεδιδάγμεθα. καὶ σὸν θάλασσα
δελφῖνας γαῖης ζεῦξον ἀροτροφορεῖν.

Anthol. Wech. p. 63. Anal. V. P. T. II. p. 197.
 Carm. XXXVI. Adscribam latinam Ursini interpretationem, ut melius appareat, quae in hoc Carmine ad sensum desiderentur :

*Non solum bumentes proscindere vomere terras
 Scimus et ex alto ducimus ecce rates
 Pacis opus docti sumus; et delphinis aratio
 Iunge mare et iunctos arva secare iube.*

Ubi vir prudentissimus particulam γὰρ neglexit, quae tertium versum cum superioribus connectit. *Non terram solum aramus, sed rei nauticae quoque operam damus. Didicimus enim pacis opera.* Iam quae sint haec pacis opera, scire velim. Nullo enim modo fieri potest, ut *naves ex mari trabere* magis ἔργον εἰρήνης dicatur, quam *terram aratro scindere*. Hanc cum difficultatem interpretes cernerent, verba ἔργα γὰρ εἰρήνης δεδιδάγμεθα sic explicari conati sunt : *At huic negotio non nati sumus. Pacis enim opus didicimus. Ut adeo aratio κατ' εξόχην pacis opus appelleretur.* Quae interpretatio bene procederet, si belli tantum causa navigaretur. Verum et mercatores navigant, et qui scientiae augendae causa iter in peregrinas terras suscipiunt. Unde apparet, quanti facienda sit Scholiaстae expositio, qui ad hunc versum sic scribit : *αἱ γὰρ τριήρεις ὡς ἐπὶ τὸ πλέον ἐπὶ ναυμαχίᾳ ἐις τὴν Θάλασσαν ἔλκονται. λέγει οὖν ἡρα, ὅτι τῆς πόλεως πολιορκουμένης ὅνκ ἔξετιν ἀροῦν καὶ τὰ περὶ γεωργίαν ἐκπονεῖσθαι ἀνθρώποις.*

Quae cum ita sint, equidem tertium versum leviter corruptum et sic forte refingendum suspicor :

ἔργα γὰρ ΕΙΡΕΣΙΗΣ δεδιδάγμεθα.

*Ecce naves ex ponto trahimus; jam enim rem nni-
ticam facere didicimus. In sequentibus verbis lu-
sus est poëticus: cum nos, boves inquiunt, mare
fusculcemos, delphinos nostram vicem terram arare par est.
Conferendum simile Carmen Philippi Thesalonicensis XXVII. T. II. p. 129.*

Ταῦροι πρηγύτενοντες, ἀροτρευτῆρες ἀρούρης,
εἰν ἀλλὶ τοὺς γαλινὲς ἀντέχομεν καμάτους.
"Αυλακα τὴν ἀσίδαρον ἐν ὕδασιν ἐλκομεν ἄμφω,
μακροτόνων σχοίνων ἄμμα σαγηνοῦδετον.
"Ιχθύσι δὲ ἐκ σταχύων λατρεύομεν. ἢ ταλάεργοι,
ηδη καὶ πελάγει καρπὸν ἀροῦσι βθές.

Cornelii Longini.

"Ου σε μακάρ ΚΤΝΕΓΕΙΡΕ ΤΟΝ ὮC Κυνέγειρον ἔγραψε
Φᾶσις, ἐπεὶ βριαραῖς ἀνθετο σὺν παλάμισι.
"Αλλὰ σοφός τις ἔην δὲ γαράφος, ὃνδε σε χειρῶν
νεσφίσε, τῶν χειρῶν οὐνεκεν ἀθάνατον.

Anthol. Wechel. L. IV. p. 453. Anal. v. P. T.
II. p. 200. Versu primo antiquarum editionum
scripturam exhibuimus; quae cum sensu careret,
Brunckius edidit: "Ου σε μακάρ Κυνέγειρε καθώς Κυνέγει-
ρον ἔγραψε, parum, si quid video, probabiliter Le-
viori enim mutatione res peragenda erat. Scriben-
dum:

"Ου σε, μακάρ ΚΤΝΕΓΕΙΡ', ΕΤΤΜΩC Κυνέγειρον ἔγραψε
Φᾶσις, ἐπεὶ βριαραῖς ἀνθετο σὺν παλάμισι.

Phasis Cynegirum, cui, hostium navem mani-
bus retinentein, utraque manus amputata fuerat,

non tamen mutilum, ut post nobile illud facinus
revera (ἐτύμως fuit, sed manibus integris pinxerat.
At non sine causa idonea; prudentissimus enim pi-
etor eum manibus privare noluit, qui immortalita-
tem manibus consequutus erat. — Recte vero ἐτύ-
μως ἔγραψεν scripsimus, qua dicendi formula Erinna
utitur Epigr. I. Tom. p. 58.

ταύταν γοῦν ἘΤΤΜΩC τὰν πάρθενον ὅστις ἘΓΡΑΨΕΝ
αἰκ' ἀνδρὸν ποτέ θηκ', οὐ κ' Αγαθαρχίς ὅλα

et Theocrit Id. XV. 81.

Ποῖοι ζωγράφοι τάκε βέα γράμματ' ἔγραψαν;
Ἄς ἘΤΤΜ' ἐστήκαντι, καὶ ἡς ἐτυμ' ἐνδινεῦντι.

De nobilissimo Cynegiri facinore vid. Herodot. VI.
114 et quae de eo collegit Wernsdorf ad Himer.
Orat. II. 21. 404. — Quae Brodaeus ad Longi-
ni Epigramma illustrandum attulit, prorsus sunt
ἀπροσδιόνυσα.

Antiphanis.

Ημισύ μεν ζώειν ἐδόκουν ἔτι, κεῖνο δ' ἐφισεν
ἐν μένον ἀπιτατάου μῆλον ἐπ' ἀκρέμονος.

Η δὲ κύων δένδρων καρποφθέρος, ή πτιλόνωτος
κάμπη, καὶ τὸ μένον βάσκανος ἐξέφαγεν.

Ο φθύνος ἐς πολὺν θχλον ἀπέβλεπεν· ος δέ τὰ μικρὰ
πορθεῖ, ΚΑΙ τούτους ΓΗΡΑΝ 'ΑΕΙ Μ' ἘΛΕΓΕΝ.

Anthol. Reisk. p. 168. nr. 786. Anal. V. P. T.
II. p. 206. Carm. VIII. — In hoc Carmine, quod

in fine magnis difficultatibus laborat, malus de sua sorte conqueritur, quod quum unum malum progeniisset, eruca ne huic quidem pepercera. In ultimo disticho Codicum lectionem restitui, quae quamvis corruptissima, praferenda tamen Criticorum commentis, quae temere in textum illata, corruptelam non sustulerunt sed infucarunt. Reiskius Invidiam his verbis loquentem induci judicans, sic edidit: *δ φθόνος ἐς πολὺν θυλὸν ἀπέβλεπον· δε τὰ μικρὰ Πορφεῖ καὶ τούτῳ γνῖα δέναιμ', ἔλεγεν.* ad haec *Invidia: Ego quidem, ait, magnam laedere oculis turbam soleo, at qui pauca corrumpit, illius ossa libens equidem spargerem.* In his verbis neque sensus expeditus, neque verba satis graeca sunt. Quis enim unquam dixit *γνῖα δείνεσθαι* pro *ossa spargere*? Ingeniosior est coniectura, quam Brunckius in textum intulit: *τοῦτον ἔγει οὐ φθόνος, ἀλλὰ φθόρος.* in qua tamen antiquae scripturae neque vola, neque vestigium apparet. Partem veri Salmasius viderat, qui in Codicis sui margine tentavit: *καὶ τούτοις κῆρας ἔγει μελαχας.* In qua lectione, quamvis cetera idoneum sensum non habent, illud tamen praeplacet, quod κῆρας in γένεσι latere vidit eius auctor. Equidem haud ita magna mutatione scribendum suspicor:

δ φθόνος ἐς πολὺν "ΟΓΚΟΝ ἀπέβλεπεν" δε τὰ μικρὰ πορφεῖ, ΝΑΙ τοῦτον ΚΗΡΑ ΚΑΛΕΙ ΜΕΓΑΛΗΝ.

In tanta mea egestate, malus inquit, nunquam putaveram fore, ut uno hoc malo privarer. *Invidia enim magnas tantum et elatas res invadere solet; qui vero ne parvis quidem parcit, nae illum non Invidiosum, quod lenius foret, sed magnam pestem appellare fas' est.* Repte sibi opponuntur δ πολὺς θυκος et

τὰ μικρά. ut apud Euripidem in Melanippe ap. Stobaeum XCIV.

ῶ τέκνον ἀνθεώποισιν ἔστιν οἵς βλος
δ ΜΙΚΡΟΣ ἔυκρατος· ἐγένετο δὲ ὉΓΚΟΣ κακόν.

Plura huius loquendi usus exempla attulimus ad locum Eutipidis in Medea, in quo emendavimus: μειζούς δ' ἄτας ὅταν ὀργισθῇ Δαίμων θυγατρίς ἀπέδωκεν. pro οἷοις in Animadv. ad Eurip. I. 7. p. 23. καὶ ea significatione, quam hoc loco habet, et alibi occurrit et apud Synesium p. 38 ἀξιῶν ἀυτοῦς πάσις ἀλαύνεσθαι γῆς καὶ θαλάττης, ὡς ὅντας ΚΗΡΑΣ πολέων (pestem et perniciem reipublicae) τε καὶ πολιτείας.

Antomedontis.

Πάγων, καὶ λάσικη μηρῶν τρίχες, ὡς ταχδ πάντω
δ χρόνος ἀλλάσσει. Κόνυμχε, τοῦτ' ἐγένου.

Οὐκ ἔλεγον, Μὴ πάντα βαρὺς θέλε, μηδὲ βάναυσος
γίνεσθαι, νοὶ κάλλους εἰσὶ τινες Νεμέσεις;

Ηλθες ἔσω μάνδρης, ὑπεριφάνει. νῦν ὅτι βοβλεῖ
θίδαμεν. ἀλλ' ἔξην καὶ τὸτε ἔχειν σε φρένας.

Anal. V. P. T. II. p. 207. Carm. II. Scriptura
versus quarti debetur clarissimo editori. Codex ex-
hibet: *εν νοὶ καὶ κ. unde scribendum videtur:*

Οὐκ ἔλεγον, Μὴ πάντα βαρὺς θέλε μηδὲ βάναυσος
ΕΙΝΑΙ· ΚΑΙ κάλλους εἰσὶ τινες Νεμέσεις;

Iunge: Μηδὲ βαρὺς μηδὲ βάναυσος εἶναι θέλε. Ne-
que nimium difficultis neque nimium facilis. Ut-

rumque enim amori officit. Strato. Epigr. XLII. —
καὶ κάλλους. *Etiam pulcritudo suam Nemesis habet.*
Plane sic Meleager Epigr. XXII. p. 9.

Ἄλλὰ Πολυξενίδη, τὰδ' ὅρῶν μὴ γαῦρα φρυάσσου.
ἔστι καὶ ἐν γλοστοῖς φυομένη Νέμεσις.

Ad primum huius Carminis versum facit Bionis locus apud Stobaeum LXIV. p. 410. Βίων πρὸς τοὺς λεγοντας ὅτι τὸ κάλλος τυραννίδα ἔχει, φεῦ, ἔλεγε, τυραννίδος ΤΡΙΧΙ καταλυμένης. Ita hunc locum emendavi in Animadv. in Stobaeum p. 269. Nunc Plutarchi verba subiiciam, ex Amator. T. II. p. 770. B. quae hanc coniecturam extra omnem dubitatem ponunt: ἔτι δὲ φορτικάτερον δοσοφιστῆς Βίων τὰς τῶν καλῶν ΤΡΙΧΑΣ Ἀριστοδίους ἐκάλει καὶ Ἀριστογείτονας, ὃς ἀμα καλῆς τυραννίδος ἀπαλλαττομένους ὑπὸ ἀυτῶν τοὺς ἴραστας.

Philippi.

Τίς τοῦ, Κολχὶς ἄθεσμε, συνέγραφεν ἐικνι θυμὸν;
τίς καὶ ἐν ἐιδώλῳ βάρβαρον ἐιργάσατο;
Αἰεὶ γὰρ διψᾶς βρεφέων φόνον. οὐ τις Ἰήσων
δεύτερος, οὐ Γλαύκη; τίς πάλι σοι περφασίς;
Ἐρρε καὶ ἐν κηρῷ παιδοκτύνε; σῶν γὰρ ἀμέτρων
ζύλων ἘΙC Α ΘΕΛΕΙC καὶ γραφὶς ἀισθάνετοι.

Anth. IV. p. 457. Anal. V. P. T. II. p. 223.
Carm. XLII. Tabula picta, Medeam liberos trucidantem exhibens, huic poëtico lusui argumentum dedit. Abominatur poëta mulieris saevitiam, quam vel ipsam imaginem sentire affimat. In versu

novissimo huius *Carmiris* persuadere mihi nequeo, sinceram esse scripturam εἰς ἡ θελεῖς: quorum verborum sensum me non assequi ingenue fateor. Videlis, an recte emendaverim

σῶν γὰρ ἀμέτρων
ζύλων ἈΙ CANΙΔΕC καὶ γραφὶς ἀσθάνετοι

εανίδες tabula. Hunc versum fortasse respexit omnium nequitiarum magister Strato Epigr. XIV. T. II. p. 362.

Ἐι Γραφικοῦ πυγῆν CANIC ἐκδέδακ' ἐν βαλανεῖω
ἀνθρωπὸς τῇ πάθῳ; καὶ ΕΓΛΟΝ ΑΙCΘΑΝΕΤΑΙ.

Medeae iram animique impotentiam opportunum pitoribus argumentum fuisse, cum per se verisimile est, tum ex crebris antiquorum testimoniis constat. Celebris fuit in primis Timomachi tabula, quam laudat Antiphilus Epigr. XX. Anal. T. II. p. 174. Anthol. 21. L. IV. p. 457.

Τὰν ὄλοδὲν Μῆδειαν ὅτ' ἔγραφε Τιμομάχου χειρ,
Ζάλω καὶ τέκνοις ἀντιμεθελκομέναν,
Μύριον ἀριτο μέρθον, ἵν' ἥθεα δισσὰ χαράξῃ,
Ὄν τὸ μὲν ἐις ὁργὴν νεῦε, τὸ δὲ ἐις ἔλεον.
Ἄμφω δὲ πληγασεν· θρα τύπον· ἐν γὰρ ἀπειλῇ
Δάκρυσον, ἐν δὲ ἐλέῳ θυμὸς ἀναστρέφεται.

Tam multa sunt in hoc carmine similia Imagini Callistrati XIII. p. 905 ut suspicari possis, Callistratum in describendo Medeae signo, hoc Epigramma ante oculos habuisse. Quod enim Antiphilus dicit, Medeam ὁργὴν καὶ ἐλέων divisam conspicere, idem habet Callistratus, sic scribens: καὶ γὰρ λογισμοῦ κατηγορεῖτο δύλωμα καὶ θυμὸς ὑπανίστατο καὶ πρὸς λύπης διάθεσιν μετέβανεν ή δικάν.

Ex quo loco appetat corrupta el-

se verba, quae proxime sequuntur: ὅν γὰρ ἄτεγ-
κτος ὅνδε Θηριώδης ἡ ἐικὼν, ἀλλ' εἰς ΘΤΜΟΤ καὶ ΜΑ-
ΝΙΑC ἔνδειξιν διηγεῖτο. *Inter irae et furoris signifi-
cationem distractabebatur.* Hoc ineptum esse sponte
patet. Medelam itaque circumspicienti mihi ma-
xime probabile visum est, Callistratum scripsisse:
ἀλλ' εἰς ὈΙΚΤΟΤ καὶ ΜΑΝΙΑC ἔνδειξεν διηγεῖτο. Hanc
ēnīm emendationem suppeditant quodammodo et
firmant sequentia: ἐικὸς γὰρ ἦν μετὰ τὸν χθλον κα-
θαρεύουσαν τὸν ΘΤΜΟΤ ἐπιστρέφεσθαι πρὸς ΟΙΚ-
ΤΟΝ, καὶ εἰς ἔννοιαν ἐρχομένην τοῦ κακοῦ τὴν ψυχὴν σίκ-
τεζεσθαι. Sed in hoc ipso loco vitium haeret. Quae
enīm haec tautologia est: μετὰ τὸν ΧΟΛΟΝ καθαρεύ-
ουσαν τὸν ΘΤΜΟΤ! sive, Oleario vertente: *post bi-
lem a furore libera.* Scribe: μετὰ τὸν ΦΟΝΟΝ. Pro-
babile est, inquit, *Medeae iram, caede peracta, de-
ferbuisse.* Ad priorem illam coniecturam confir-
mandam faciunt similia de Medeae imagine Epi-
grammata, quae in *Analectis* leguntur. T. III. p.
214. sqq. ccc. i.

Δεῦρ' ἵδε καὶ Θάμβησον ὑπ' ὄφεσσι κείμενον ΟΙΚΤΟΝ
καὶ ΘΤΜΟΝ, βλεφάρων καὶ πυρόεσσαν ἵτυν.

Et Epigr. CIII.

ΟΙΚΤΟΝ δμοῦ καὶ ΛΥΣΣΑΝ ἀγήτυμον ἐνθεος αὐλε^ς
Μαρμάρῳ ἐγκατέμιξε.

Epig. CCCVI.

ΟΙΚΤΩ: καὶ ΜΑΝΙΗ: βλέμμα συνεξάγεται.

Antiphilus in ultimo disticho laudati carminis, mi-
nas lacrymis, misericordiam irae commixtam esse
dicit. Similiter Callistratus: καὶ ἦν ἵδεῖν τὴν λίθον, ὅτε
μὲν φέρουσαν τὸν θυμὸν ἐν ὕμμασιν, ὅτε δὲ σκυθρωπὸν δρῶ-
σαν καὶ μαλαττομένην εἰς ΣΤΕΝΟΤΗΤΑ. Quae Olea-

rius ad hunc locum illustrandum attrulit, nullius sunt pretii; neque eum tam interpretatione quam emendatione indigere arbitror. Forte scribendum est: καὶ μαλαττομένην ἐις ΣΕΜΝΟΤΗΤΑ. Eiusmodi certe ἡδος, quod medium teneret inter εὐθρωπίαν et comitatem exprimere voluisse Callistratum, ipsa res docet. σεμνότης vero est μαλακὴ καὶ ἐυσχήμων βαρύτης Aristotele docente in Rhetor. L. II. c. XVII. p. 166.

Quinti Maecii.

Αχτίτα Φοίβω, Βιθυνίδος θς τύδε χάρης
 Κράσπεδον ἀγιαλοῖς γειτονέουσιν ἔχει,
 Δάμις δ κυρτευτής, Φάρμιψ κέρας ἀλέν ἐρείδων,
 Φρουρητὸν κύρικ' ἀυτοφυεῖ ΣΚΟΛΟΠΙ,
 Θῆκε γέρας, λιτὸν μὲν, ἐπ' ἐνσεβίῃ δ' δ γεραιδός,
 ἐυχόμενος νοσσῶν ἐκτὸς ιδεῖν Αἴδην.

Anthol. Reisk. p. 33. nr. 237. Anal. v. P. T. II. p. 237. Carm. V. Nonnulla in hoc carmine emendavit et illustravit Toup. in ep. Crit. p. 14 sq. ed. Lips. Adscribam, quae Brunckius in notis ad hoc Carmen protulit. „κύρικος pīscis est τῶν στραχοδέρμων, cuius variae species recensentur, et exhibentur figurae a Rondeleto Histor. Pisc. P. II. p. 75. sqq. Ex huius conchae perspecta natura suspectum est mihi v. 4. σκόλοπι, quod hic significare debet, στράχω, δέρματι. At σκόλοψ aliud quid est. Hesychius σκόλοψ, ξύλον ἀξυμμένον. Eustathius: σκόλοπες, ὁρθὰ ξύλα ἀπόξυμμένα κατὰ τὸ ἄκρον, ἡ καὶ σταυρὸς λέγονται, δις περιφράττεται τύπος τις. verum est buccinorum seu muricatum quorum

dam conchas aculeatas esse. Sed aculeis illis non utuntur pro armis aut propugnaculis, τῷ θλῷ ἀυτοφυεῖ δύστράκῳ φρουργοῖ εἰσι. Scripserat forte poëta σκέλοπι pro κόλλοπι, quod minus usitatum et a librario non intellectum in σκέλοπι mutatum fuit. Vide viros doctos ad Hesych. in ἀπεσκολλύπτειν. « Ex verbo ἀυτοφυεῖ apparet metaphoricum esse sermonem, et armorum quoddam genus latere in corrupta voce σκέλοπι. Mihi in mentem venit

φρουργοῖς κύρικοῖ ἀυτοφυεῖ ΣΠΟΛΑΔΙ.

Julius Pollux I. p. 135. ἔστι δέ τις καὶ σπολάς ἐντὶ θώρακος. Ex Aristophanis Avibus 934. intelligitur τὴν σπολάδα vestem fuisse superiorem, tunicae superindui solitam, ex pellibus confeccam. Disertius eandem vocem Pollux explicat. L. VII. 70. σπολάς δὲ θώραξ ἐκ δερμάτως, κατὰ τοὺς ὄμρους ἐφαπτόμενος. et Photius in Lex. Msc. σπολάς δερμάτιον ἐφαπτώδες περὶ τὰς ἐν πολέμῳ μάχας. Iam vides verbum σπολάς quam aptum sit ei, quem tractamus loco: κύρικος τανγωντ in nato et naturali quodam thorace turtus et tunicatus. Huius conchae mentionem fecit Sophron in Nimiris apud Athen. III. p. 865. si recte emendavimus

ΠΙΝΝΗΣ δ' ἐντὶ ΜΟΙ, ΚΑΡΤΕ, ΛΕΠΑΔΕΣ ΤΕ

Μαχροὶ κόργχοι, σωλήνες, τοῦτο γα

Γλυκυκρέων κογχόλιον χιρᾶν γυναικῶν λίχνευμα.

Ubi corruptissime vulgatur: τίνες δὲ ἐντὶ ποκαφίλα; τοι δέ τοι Μαχροὶ et quae sequuntur. Haec omnia sunt eiusdem generis, ut videre licet ex loco Speusippi ap. Athenl. I. D. ἔτι δὲ δ Σπεύσιππος ἔξις πέλιν καταριθμεῖται κόργχοις, κτέναις, μῆς ΠΙΝΝΑΣ, σωλήναις, καὶ δι ἄλλῳ μέρει θυτρεα, ΛΕΠΑΔΑΣ.

Ean-

Eandem medicinam flagitat alius Sophronis locus ap. Athen. III. p. 86 B. ubi 'vulgo legitur: Μελαινίδες ΓΑΡ ΤΟΙ ΝΗΣΟΥΝΤΙ θμὸν ἐκ τοῦ μικροῦ λιμένος: ubi scribendum suspicor: Μελαινίδες ΚΑΙ ΠΙΝΝΗΣ ἐΝΤΙ θμὸν ἐκ τοῦ μικροῦ λιμένος. *Melaenides babeo* atque *pinnam ex minori portu.* Syracusanus loquitur, alium forte ad coenam invitans.

Addaei.

'Ινδὴν βήρυλλὸν με Τρύφων ἀνέπεισε Γαλένην
εἶναι, καὶ μαλακαῖς χερσὶν ἀνῆκε κέμας.

'Ηνίδε καὶ χελιδη νοτερὴν ΠΛΕΙΟΝΤΑ θαλάσσην
καὶ μαστοὺς τοῖσιν θέλγω ἀνηνεμίην.

'Ην δ' ἐμοὶ οὐ φθονερὴ νεστη λίθος, ὡς ἐν ἔτοιμη
ἀριμημοι, γνάση καὶ τάχα οὐχομένην.

Anthol. Reisk. p. 141. nr. 717. Anal. V. P. T. II. p. 242 Carm. VI. Galene berylo insculpta, Tryphonis cuiusdam opus, hoc carmine describitur. Quum cetera satis expedita sint, haereo in quarto versu, ex quo me sensum idoneum extricare non posse fateor. Una littera inducta, emendandum videtur:

'Ηνίδε καὶ χελιδη νοτερὴν ΛΕΙΟΤΝΤΑ θαλάσσην
καὶ μαστοὺς τοῖσιν θέλγω ἀνηνεμίην.

Literam π verborum nonnunquam capitibus temere adhaesisse, exemplis probavimus in Animadv. ad.

Eurip. II. c. XXIII. p. 204. sq. Cum λιπαρὴ γαλήνη (Theocrit. XXII. 19.) in mare regnat, tum mare λεῖον est. Herodotus. II. 17. ἐναέρι πνεύματι χρησάμενος καὶ θαλάσση λειγ. Reste igitur Galenae nymphae tribuitur τὸ λειαλγεῖν. ut in Epigrammate Leonidae Alex. XXVIII. Tom. II. p. 196.

Οὐδὲ εἴ μοι γελῶσα καταστορέσσειε Γαλήνη
Κύματα, καὶ μαλακὴν φρένα φέροι Ζέφυρος —

Idem tribuitur Veneri in Carmine Marci Argentarii XXIV. T. II. p. 272.

— Χειμῶνες γὰρ ἀπέδεχμον, ἔρτι δὲ κῦμα
γλαυκὸν ΘΗΛΑΤΝΕΙ πρησγέλως Ζέφυρος.

qui locus haud leviter firmat coniecturam, quam protuli in spécimine Emendat. p. 10. in Sophoc. Aiac. 683.

ΛΕΙΩΝ τ' ἄημα πνευμάτων ἘΚΟΙΜΙΣΕ
στένοντα πόντον.

ubi vulgo legitur δειγῶν τ' ἄημα πν. ε. quod aut nullum aut coactum sensum fundit. Λεῖον πνεῦμα dixit Aristoph. in Ran. 1033. — Verbum λειαλγεῖν, sensu tamen haud paulo diverso, restituum Luciano advers. Indoest. c. 23. Tom. V, III. p. 23. ed. Bip. Εἰπὲ γοῦν μοι καὶ τόδε, εἰ Βάσσος, δὲ ὑμέτερος ἐκεῖνος σο- φιστὴς, καὶ Βάταλος, δὲ αὐλυτὴς, οὐδὲ Κίναιδος Ἡμιθέαν δ. Συβαρίτης, δὲ τοὺς θευμαστοὺς ὑπὸ νόμους συνέγραψεν, ὡς χρὴ ΜΑΙΝΕCΘΑΙ καὶ παρατίλλεσθαι, καὶ πάσχειν καὶ ποιεῖν ἐκεῖνα, εἰ τούτων τις νυνὶ λεγούτων περιβαλλόμενος καὶ ἀπαλον ἔχων βαδίζει, τί εἶναι φαίνεσθαι τοῖς δρῶσιν; Lu-

cianus ad Cinaedum de Cinaedo loquitur, Hemitheone, nequitarum magistro. Scripserat ille, ut ex hoc loco appareret, librum de puerorum amoribus, in quo docuerat, ὡς χρὴ ΛΕΙΑΙΝΕΤΑΙ καὶ παρετίλλεσθαι. Sic enim, nisi me omnia fallunt, hic locus emendandus est. Hoc enim Cinaedo convenit *arcana lumbi runcanti* ut Persius loquitur Satyr. IV, 35. et *femora leviganti*; de quo more vide Casaubon. ad Persium. 1 L. Facit huc Stratoni^s facetum Epigramma XIII. p. 362.

Σαῖς ἵκελον προύπεμπον ἐγὼ Πολέμωνα παρειᾶς,
ἥν ἐλθῃ θύειν θρνιν ὑποσχόμενος,
δν δέχομαι φθονεροῖς, Παιὰν, φρίσσοντα γενειοῖς,
οὐ τούτου τλήμων εἴνεκεν ἐυξάμενος.
ἀνδὲ μάτην τίλλεσθαι ἀναίτιον θρνιγ ἐσίκεν,
ἥ ευτιλλέσθω, Δῆλε, καὶ Πολέμων.

Aristonis.

Αιπελὸς ἡ φιλάκρητος ἐπὶ σκηπῶνος δόηγοῦ
ἥδι τὸ σφαλερὸν γῆρας ἐρειδομένη,
Λαθριδίη Βάκχοιο γεοθλιβὲς ἥλῳ' ἀπὸ ληγοῦ
πῶμα πιεῖν, ΚΤΚΛΩ ΠΛΗΣΑΜΕΝΗ κύλικα.
Πρὸν δ' ἈΡΤΣΑΙ μογερὰν ἔκαμεν χέρα, ὡς δὲ παλαιὴ
νηῆς ὑποβρύχιος, ζωρὸν ἐδύ πέλαγος.
Βιτέρηη δ' ὑπὸ τύμβον αποφθιμένης θέτο σῶμα
λαῖνον, οἰνηρῶν γέίτονα θειλοκεδῶν.

Anthol. Reisk. p. 151. nr. 739. Anal. V. P. T. II. p. 258. Carm. III. quae Reiskius ad hoc carmen emendandum attulit, parum sunt probabilia. Brunckius ulcus monstravit, neque tamen attigit. Erunt fortasse, qui me temeritatis accusent, cum ea tractare audeam, quae doctissimi viri summoque ingenii acumine praediti intacta reliquerint, cum certam eorum emendationem invenire non poscent. His vero ita responsum velim. Regnat in his rebus, quae una probabilitate nituntur, praeter ingenium et doctrinam, felicitas quaedam, quae efficit, ut sponte sese nonnunquam offerant ea, quae alio tempore frustra quaesiveras. Neque tantum mihi sumo, ut quaecunque in has chartas coniicio, ea omnia extra dubitatis aleam posita vel ipse censeam vel ab aliis censeri velim. Longe multumque absum ab hac stultitia; et in his potissimum rebus illud valere puto, quod dicunt, diversa esse iisdem de rebus hominum iudicia, neque ullis fidiculis aliorum assensum extorqueri posse. — Ut illuc redeam, unde digressus sum, Aristonis Epigramma ita emendandum puto, ut scribatur:

λαθριδίη Βάκχοιο νεοθλιβὲς ἥλῳ' ἀπὸ ληνοῦ
πᾶμα πιεῖν, ΚΟΙΛΗΝ ΘΗΚΑΜΕΝΗ κύλικα.
πρὸν δ' ἈΝΤΙΑΙ μογερὰν ἔκαμεν χέρα. —

Vinosa anus, cuius obitus hoc carmine celebratur, multi gustandi causa ad torculare accesserat. Cum poculo careret, *cava manu* pro poculo usq; est. Sed eheu! haud tulit laboris praemium. Priusquam enim tremulam manum admovisset labiis

praeceps in torculare incidit, et musto suffocata est. Κύκλῳ μυτανίμος in κοίλην, χέρᾳ scil. Θυγατέρην κύλικα, ut Antiphilus Epigr. XIV. in Diogenem: κοίλαις γὰρ πόμπα χερσὸν ἴδων ἀρύνοντα βοῶτην εἶπε. Lucian D. M. XVII. Tom. II. p. 195. ed. Bip. οὕτως ἀργός εῖ, ὃς μὴ ἐπικύνθας πιεῖν, οὐ καὶ νὴ Δί’ ἀρυσάμενος κοίλη τῷ χειρὶ;

Marci Argentarii.

Πάρεθενον Ἀλκίππην ἐφίλουν μέγα, καὶ πότε πείσας
άντην λαζαρίδίας εἰχον ἐπὶ κλισίῃ.

Αμφοτέρων δὲ στέργοντι ἐπάλλετο, μήτις ἐπέλθῃ
μήτις ἵδη τὰ πόθων κρυπτὰ περισσότερον.

Μητέρα δ’ οὐκ ἔλαθεν ΚΕΙΝΗΣ ΔΑΛΟΝ. ἀλλ’ ἐσιδοῦσα
δέσποινας, ἐξημῆς κοινὸς, ἔφη, Θύγατερ.

Primus, quod sciam, hoc carmen Brunckius edit in Anal. V. P. T. II. p. 269. Carmén XIII. Sensus cum in eo satis sit perspicuus, in verbis tamen est, quod emendatum velis. Primum quanto versu elegantius legi puto — μήτις ἵδη τὰ πόθων κρυπτὰ περισσότερος. Timebant nimirum, ne quis paulo curiosior eorum orgia cerneret. Nihil autem erat, quod timerent. Continentissimae filiae mater castissima strepitu adducta, ut vidit, ut periit — et ἐγμαῖον sibi quoque oblatum esse statuit. Inepta vero est versus quinti lectio; quae mihi quidem sic emendanda videtur:

Μητέρα δ' οὐκ ἔλαθεν ΚΟΙΤΗΣ ΣΑΛΟΣ· ἀλλ' ἐσιδούσα
ἴξαπλινς, Ἐρμῆς κοινὸς. ἔφη, Θύγατερ.

Res planissima. Exaudiverat Alcippe mater *tre-muli lecti agitationem et ambulationem* ut Catullus loquitur Carm. VI. 9. In v. σάλος metaphora duxa a mari, ventis agitato et fluctuante. Hinc enim crebro figuratas dicendi formas poëtae petunt. Vide Toup. Emend. in Suid. P. III. p. 434. edit. Lips.

Marci Argentarii.

Ορει, τέ μοι φίλον ὑπνον ἀφίετασσε; ήδυ δὲ Πύρρης
ἴδωλον κοίτης ὥχετ' ἀποπτάμενον.

Η τάδε θρέπτερα τίνεις, θτι θῆκά σε, δύσμορε, πάσης
ώστοκου κεχαίνειν ἐν μεγάροις ἀγέλης;

Ναὶ βωμὸν καὶ σκῆπτρερα Σεράπιδος, οὐκ ἔτι νυκτὸς
φθέγξεσθι, ΛΛΛ' ΕΞΕΙC βωμὸν ὃν ὀμοσάμην.

Anthol. Stephan. p. 85. Anal. V. P. T. II. p. 267. Carm. VIII. Hoc et alia huic similia Epigrammata imitatione expressa sunt ex Carmine Anacreontis XII. Argentarius praeterea Meleagrum ante oculos habuisse videtur Carm. LXXII.

ἀδε φίλα θρέπτειρα χάρεις; ναὶ, τὸν βαθὺν θρέπτον,
ἴσχυτα γαθεῖς ταῦτα τὰ πικρὰ μέλη.

In ultimo Carminis supra adscripti versu sub speciosa pelle ulcus latet, quod nemo animadvertisit.

Leiuna enim et in tam eleganti poëta haud feren-
da verba ἀλλ' ἔξεις βωμόν, quae tenebrio quidam
Argentario nostro pro elegantiori lectione supposuit.
Scribendum enim, nisi sermonis poëtici prorsus sum
neſcius:

Ναὶ βωμὸν καὶ σκῆπτρα Σαράπιδος, ὃντι ἔτι νυκτὸς
φθεγγεῖαι, ΑΙΜΑΞΑΣ βωμόν ὃν ὀμοσάμην.

Iam vides levissima mutatione lectionem poëta fa-
tis dignam emergere. ἀιμάξας βωμόν. Sic loquuntur
veteres. Theocrit. Epigr. I. 5.

βωμὸν δ' ἀιμάξει κεραδε τράγος, οὗτος δ' μαλλὸς
τερμινθού τεώγων ἔσχατον ἀκρέμονα

Catullus Carm. XIX. 15.

*Sanguine hanc etiam mibi, sed racebitis, aram
Barbarus linit birculus, cornipesque capella.*

Nicarchi.

A. Κράνας ἐυθύδον παρὰ νάμασι, καὶ παρὰ Νύμφαις
ἔστασέ με Σίμων, Πᾶνα τὸν ἀγιθάτην.

B. Τεῦ δὲ χάριν; A. λέξω τοι· θσον ποθέεις ἀπὸ κράνας;
καὶ πίε, καὶ κοίλαν κάλπιν ἐλῶν ἀρυστη.

Ποσσὸς δὲ μὴ ποτὶ νίπτρα φέρειν κρυστάλλινα Νυμφᾶς
δῶσα, τὸν ὑβριστὴν εἰς ἐμὲ δερκόμενος.

B. Ὡ σέμν', οὐ λέξεις ἔτερον λόγον; A. ἀλλὰ παρέξεις
πυργίξαι· τούτοις χρῶμαν δ' Πᾶν νομίμοις.

Ὕν δὲ ΠΙΝΗΙΣ ἐπιτηδές, ἔχων πάθος, ἔστι καὶ ἄλλα
τέχνα, τῷ βοκάλῳ τὰν κεφαλὰν λέπομες.

Anthol. Reisk. p. 174. nr. 800. Anal. V. P. T.

II. p. 351 Carm. VIII. Dialogus est viatoris et Panis, ad fontem positi: Qui Deus sese ea de causa in hoc loco collocatum esse dicit, ut praetereuntes prohiberet, ne fontis aqua ad pedes abluendos abuterentur, minas adiiciens gravissimas. Aquam vero ex fonte haurire, sitis levandae gratia, omnibus licere. Quae cum dixisset, adiicit Ὅν δὲ πίνης ἐπιτηδές; quod et sensum turbat et metrum. πίνην enim priorem syllabam constanter producit. Quae cum ita sint, reponendum censeo, quod et sensu satisfacit et metrum sartum praestat:

Ὕν δὲ ΠΛΤΝΗΙΣ ἐπιτηδές, ἔχων πάθος, ἔστι καὶ ἄλλα
τέχνα, τῷ βοκάλῳ τὰν κεφαλὰν λέπομες.

Minatus erat, agrorum Deus, se in eum, qui fontem inquinaturus esset, suo iure usurum. Tum pergit: *Si baec te forse ita moverint, ut dicto mibi non audias, propter eam ipsam causam, ut tibi fiant, quae minatus sum, clava mibi adest, qua tibi caput probe percutiam.* ἔχων πάθος est *bomo patricus*, sive cinaedus, Panis nervum haud expallescens. Multum haec lucis accipiunt ex carmine Catulli XX. 16.

*Proin' viator bunc Deum vereberis,
Manumque seorsum habebis. Hoc tibi expedit,
Parata namque crux, sine arte mentula
Velim pol, inquis: at pol ecce, - villicus*

*Venit: valente cui revulsa brachio
Fit ista mentula apta clava dexteræ.*

ad quem locum vide notam Viri doctissimi mihiique amicissimi, qui Catullum nuperrime utilissimo Commentario instruxit. — πλυνῆς vero est a verbo πλυνέω quo Homerus utitur Odyss. I. 31. Ἀλλ' οὐ μεν πλυνέουσιν ἀμ' οἵ φαινομένηφ' ubi vide Clarkii notam de mensura primæ huius verbi syllaba.

Rufini.

Ουπω τοῦ τὸ καλὸν χρόνος ἔσβεσεν, ἀλλ' ἔτι πολλὰ λείψαντα τῆς προτερῆς τάξεται ἡλικίης,
Καὶ χάριτες μίμουσιν ἀγύρασι, ὅυδε τὸ καλὸν τῶν ἰλαρῶν μήλων Ἡ ΡΟΔΟΝ ἐξέφυγεν.
Α πέσσους κατέφλεξε τὸ πρὸν Θεοείκελον ἄνθος,
διπλότε πρωτόπλουν ἔτρεχεν ἡλικίην.

Duo priora disticha Reiskius edidit in Misc. Lips. IX. p. 126. nr. 303. Tertium ibidem p. 127. nr. 305. Anal. V. P. T. II. p. 392 Carm. VIII. Duetum videri potest hoc Epigramma ex Epigrammate Platonis VI. p. 170. Athen. XIII. p. 589. D.

Αρχεάνασσαν ἔχω, τὴν ἐκ Κολοφῶνος ἔταιραν,
ας καὶ ἐπὶ δυτίδων δριμὺς ἔπειστιν Ἡρως.
ἡ δειλοῦ, νεβτατος ὑπαντιάσαντες ἐκείνης
Πρωτοβόλου, δι' οὓς οἵλθετε πυρκαϊῆς.

ubi in Codicis Vaticani margine πρωτοπλάνου corrigitur. — In Rufini Epigrammate mibi persuadere nequeo, quartum versum sic a poëta scriptum esse, ut in Codicibus exhibetur. Expellenda potius putida lectio οὐδέσσον, et scribendum:

— ὄνδε τὸ καλὸν
τὸν ἴλαρῶν μῆλων ἩΡΙΝΟΝ ἐξέφυγεν.

τὸ καλὸν ἡρινόν. *Vernans et florida papillarum venustas.* Perpetua apud poëtas veris et iuuentutis comparatio. Paulus Silent. Epigr. VIII. in venustam anum:

εὖ γὰρ ἔτι φινιβπωρον ὑπέρτερον ἜΙΑΡΟC ἄλλης,
χείμα σὸν ἀλλατρίου θερμότερον θέρεος.

Rufinus Epigr. XIX. p. 394.

Αὕτη προσθεν ἔην ἡρατόχροος, ΕΙΑΡΟΜΑΣΘΟC,
ἔνσφυρος δυμύκης, εὔοφρος, ἐπιλόκαμος.
Ἄλλαχθη δέ χρόνη, καὶ γηραῖ καὶ πολιαῖσι,
καὶ νῦν τῶν προτέρων οὐδὲ ὄντεν ἔχει.

Incerti Auctoris.

Τλῆμον Ἔρως, σὺ θῆλυν ἐμοὶ πέθον, ἀλλέ τιν' ἀιεὶ^{τινεύεις στερεπήν} καύματος ἀρσενικῆς.
ἄλλοτε γὰρ Δήμωνι πυρούμενος, ἄλλοτε λεύσσων
Ίσμηνδυ, δολιχοὺς ἀιεὶν ἔχω καμάτους.
ὄνδε μένοις ἐπὶ τοῖσδε δεδρκαμεν, ἀλλ' ἐπὶ τάντων
ΔΑΚΡΥΣΙ πουλυμανῆ καυθὸν ἐφελικμεθα.

Anal. Veter. P. T. III. p. 152. Carm. VIII. In Cupidinem poëta invehitur, qui eum novis semper voluptatum illecebris irretiat. Versum novissimum ita exhibuimus, ut in Codicibus legitur. Quae lectio cum longe sit ineptissima, Brunckius ex ingenio dedit: *κάλλει πουλυμανῆ* — ad sensum optime. Sed quo tandem incantamento librarii oculi tenebantur, quum δάκρυσι legeret, ubi *κάλλει* scriptum fuit. Lenorem itaque huius vitii medicinam circumspiciens suspicatus sum, auctorem huius Carminis scripsisse:

οὐδὲ μόνος ἐπὶ τοῖσδε δεδρκαμεν, ἀλλ' ἐπὶ πάντων
ΑΡΚΤΟΙ πουλυμανῆ κανθάν διφελκμεθα.

Non in bos tantum oculos coniicimus, sed oculi nostri omnium puerorum illecebris irretiuntur. οὐδελκμεθα κατὰ κανθάν πουλυμανῆ πάντων ἀρκυσι. Sofipater. Epigr. III. Tom. I. p. 504.

Ἐκμαίνει χείλη με βοδόχροα, ποικιλόμυθα,
ψυχοτακῆ, στόματος νεκταρέου περίθυρα,
Καὶ γλύναι λασίησιν ὑπ' ὄφρύσιν ἀστράπτουσαι,
επλάγχνων ἡμετέρων ΔΙΚΤΤΑ καὶ παγίδες.

Incerti Auctoris.

Τὸν μπραστήρ φύλακος μακρὰν ἀποτῆλε φύλαξαι,
τοῖος ἔγ' εἰμὶ κύων, ὃ παρ' ἔμ' ἐρχόμενε,
Σύκινος, ὃν βικάνη πεπονημένος, ὃνδ' ἀπὸ μίλτου,

Ἄλλ' ἀπὸ ποιησικῆς ἀυτομαθοῦς ξοῖδος.
ἀχρείως γέλασον. ΦΤΤΑ Δ' εὔκυλος πεφύλαξο
σίνεσθαι, μὴ καὶ σαρδάνιον γελάσυς.

Sic scriptum hoc Epigramma edidit Brunckius
T. III. p. 197. Carm. CCXXXII. Paulo aliter
legitur in Antholög. Stephan. p. 306. quae ulti-
mum distichūm sic exhibet:

ἀγρεῖος γέλασον. Μετὰ δ' ἐυκλείους πεφύλαξο
σίνεσθαι, μὴ καὶ σαρδάνιον γελάσυς.

Sine ullo sensu. Sed vera lectio in corruptissimis
verbis latet. Scribendum enim lenissima medicina
adhibita:

ἀχρείων γέλασόν με· ΤΑΔ' ἐυκυλος πεφύλαξο
σίνεσθαι — —

Licer me rustica fabricatum manu derideas, modo
haec quae custodio olera furtiva manu tangere caveas.
Nemo non intelligit, et quam facilis sit mutatio
et quam bene haec verba convenientia ficalneo illo
Deo, quem faber

incertus scannum faceretne Priapum
Voluit esse Deum

Multum ad coniecturam nostram firmandam facit
Epigramma Antistii II. V. II. p. 284.

Ἄργοφύλαξ ἔστηκε πόλυκτεάνοις ἐν ἀροβραις,
Φρίκωνος καλύβην καὶ φυτὰ δυόμενος,
Τοῦτο λέγων πρέπει ἔκαστον. Ἐπὶ δὲ ΓΕΛΑΣΗϹ δειδάνυ με,

τοῦ σκεύους, χώρει τὴν κατὰ σαυτὸν δδόνι.
"Ηγ δὲ παρεκβαίης ἐς ἄ μὴ Θέμις, όν τι σ' ὄντες
η λάχην" τρυπῆν πάντες ἐπιστάμεθα.

Confer etiam Carmen IX. in Lusibus

*Insulfissima quid puella rides,
Non me Praxiteles Scopasve fecit,
Nec sum Phidiaca manu politus;
Sed lignum rude' villicus dolavit,
Et dixit mibi: Tu Priapus esto.*

'Αρχεῖον vero an ἀγρεῖον legendum sit, non definio.
Illud firmari, possit ex Ἡμερι 1. β. 269. hoc ex
Aristoph. Thesm. 167. Vide Kuster. ad Nubes
655.

Incerti Autoris.

Πέργος ἦγα ναυτησιν κλωμένοισιν ἀρήγων
Ἐιμι, Ποσειδάνωνος ἀπενθέα πυρσὸν ἀνάπτων
Καὶ με πεσεῖν μέλλοντα βαρυγδόποιοιν ἀγέτδις
Στῆσεν ἐοῖς καμάτοις Ἀμμάνιος, δὲ βασιλῆος
Ἐστὶ πατέρ. κείνῳ δὲ μετ' ἄγρια κύματα ναῦται
Χεῖρας ἀερτάζουσιν, ἀτε κλυτῷ Ἐγνοσιγαίῳ.

Anthol. Stephan. p. 370. Anal V. P. T. III.
p. 229. Carm. CCCLXXIII. πυρσὸς ἀπενθής expli-
cari possit de igne nautis calamitatem cavente. Idem
vero cur πυρσὸς Ποσειδάνωνος vocetur, non satis per-
spicio. Corrige mecum;

Πόργος ἐγὼ ναύτησιν ἀλωομένοισιν ἀρήγων
Εἴμι Ποσειδῶνος ἈΝΑ ΒΕΝΘΕΑ, πυρσὸν ἀνάπτων.

Nautis in ponto errantibus.

T A N T V M.

